P. G. WODEHOUSE

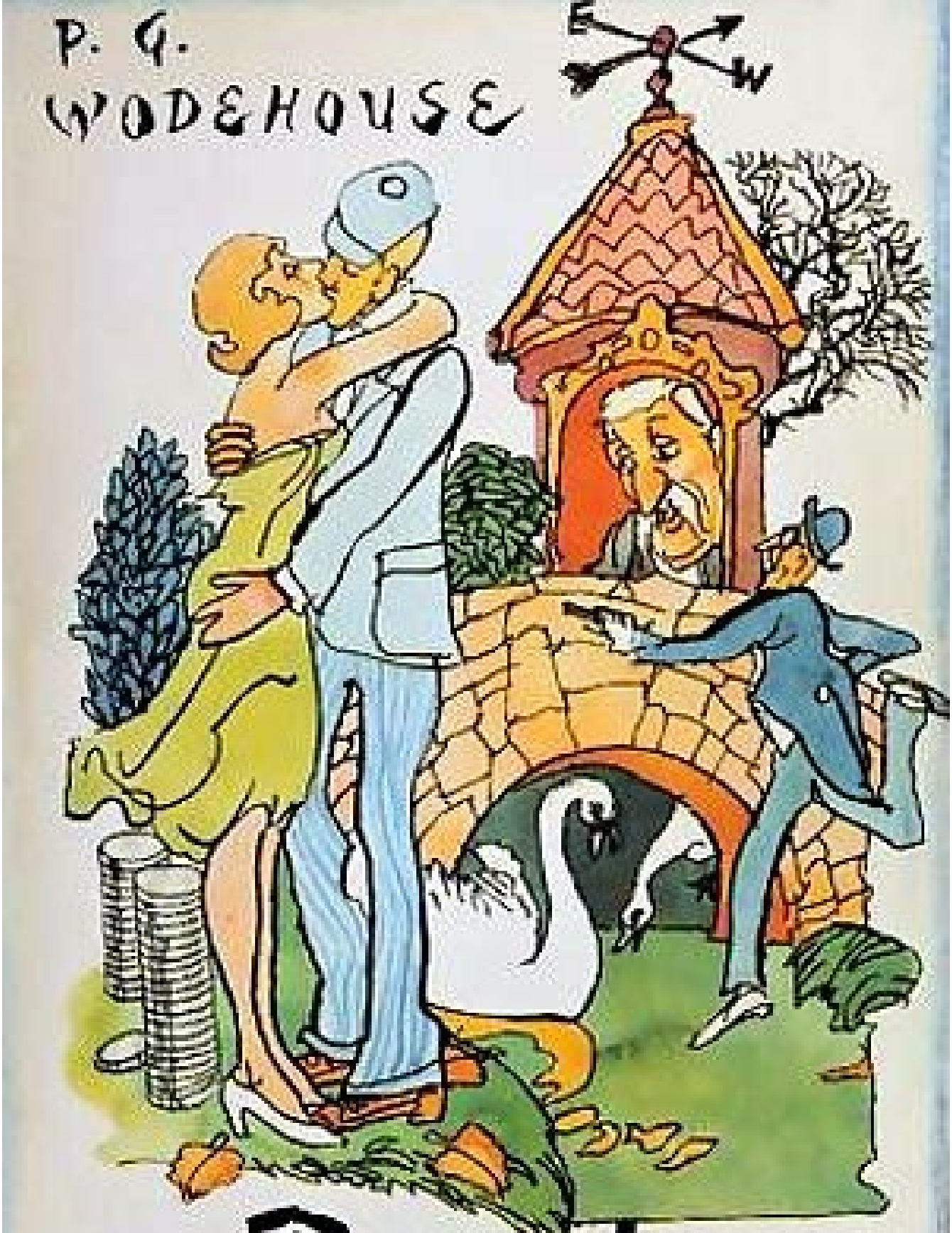

Rengeteg pénz

P. G. WODEHOUSE
RENGETEG PÉNZ

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1981
KÖTETÜNK A KÖVETKEZŐ KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:

P. G. WODEHOUSE: BIG MONEY
PENGUIN BOOKS, HARMONDSWORTH

COPYRIGHT © LADY ETHEL WODEHOUSE

HUNGARIAN TRANSLATION
© SZERB ANTAL JOGUTÓDAI

HARMADIK KIADÁS

HU ISSN 0139–4029

KIADTA AZ EURÓPA KÖNFVKIADÓ
A KIADÁSÉRT AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓ IGAZGATÓJA FELEL
SZEDTE A NYOMDAIPARI FÉNYSZEDŐ ÜZEM
NYOMTA AZ ALFÖLDI NYOMDA
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 626.66-14-2
KÉSZÜLT DEBRECENBEN, 1981-BEN

A SOROZATOT BORBÁS MÁRIA SZERKESZTI
FELELŐS SZERKESZTŐ: BORBÁS MÁRIA
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: DÉRI ERZSÉBET
MŰSZAKI VEZETŐ: SZEGLETH KÁROLY
KÉSZÜLT 45 300 PÉLDÁNYBAN, 16,3 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
EU-d-8182
ISBN 963 07 2553 3

Tartalom

ELSŐ FEJEZET
1
2
3
4
MÁSODIK FEJEZET
HARMADIK FEJEZET
NEGYEDIK FEJEZET
1
2
3
4
5
6
7
ÖTÖDIK FEJEZET
HATODIK FEJEZET
1
2
3
HETEDIK FEJEZET
1
2
3
NYOLCADIK FEJEZET
KILENCEDIK FEJEZET
1
2
3
4

5
TIZEDIK FEJEZET
1
2
3
TIZENEGYEDIK FEJEZET
1
2
3
4
TIZENKETTEDIK FEJEZET
1
2
3
TIZENHARMADIK FEJEZET
1
2
3
4
TIZENNEGYEDIK FEJEZET

ELSŐ FEJEZET

1

Egy szép májusi napon, abban az órában, amikor London szorgos munkálkodása közben egy percre megpihen és könnyebb ebédet vesz magához, a Dover Streeten, a Parazita Klub kávétermében igen örvendetes szertartás ment éppen végbe: hajdani iskolatársak találkozója. A vendéglátó Godfrey, Lord Biskerton volt, Hoddesdon hatodik grófjának fia és örököse, a vendég pedig egykor elválaszthatatlan pajtása, John Beresford Conway.

Lord Biskerton aznap délelőtt éppen a City felé tartott, hogy bankárjával megbeszélje bizonyos csekély hitel túllépés ügyét, amikor a Cornhill úton találkozott Berry Conwayjel. Három évvel ezelőtt találkoztak utoljára, és abban a tekintetben, amelyet őlordsága az asztal túlsó végére vetett, volt valami a lelkiismeretes bolhaszínház-igazgató jóindulatú szemrehányásából, amellyel a nyájtól elcsavargó művészét illeti.

– Döbbenetes! – mondta.

Lord Biskerton vörös hajú fiatalember volt, és ajka fölött egy hasonló színű bajusz előrevetett árnyéka lebegett. Meghatottan mélyesztette villáját a tányérján nyugvó nyelvhal maradványába.

– Rendkívül döbbenetes – ismételte. – Nem is értem. Ilyen nincs is. Itt van két ilyen alak, mint mi – egyfelől te, másfelől én –, és valamikor olyan elválaszthatatlanok voltunk, mint

két szelet vajas kenyér. Cimboraságunk valóságos példabeszéd volt a felebaráti szeretetről. És mégis, itt haljak meg, ha láttuk egymást azóta, hogy Földimogyoró nyerte meg a jubileumi hendikepet. Egyszerűen nem értem.

Berry Conway kissé kényelmetlenül fészkelődött. Mintha zavarban volna.

– Úgy látszik, elkerültük egymást.

– De hogyan történhetett? – Lord Biskerton elhatározta, hogy nem nyugszik, amíg végére nem jár a dolognak. – Azt szeretném tudni. Hogyan? Hiszen én mindenhová járok. Lóversenyre, vendéglőkbe, színházba meg mindenhová. Hihetetlen, hogy nem találkoztunk eddig. Kérdezz meg akárkit, meg fogod hallani, milyen nehéz dolog nem találkozni velem. Ez mérgezi meg a szerencsétlenek életét. – Magasságos Ég! – morogják. – Már megint? – és gyorsan berohannak egy mellékutcába, de hiába: ott is szembejövök velük. Hogy lehet az, hogy rajtad nem fogott?

– Gondolom, a Conwayk hagyományos szerencséje.

– Na jó, de hát akkor meg miért nem néztél be egyszer hozzám? Tudnod kell, hol lakom. Benne vagyok a telefonkönyvben.

Berry a kenyerét morzsolgatta.

– Mostanában nemigen járok el – mondta. – Kint lakom Pacsirtavölgy kertvárosban.

– Csak nem nősültél meg? – kérdezte rémülten Lord Biskerton. – Nincs egy édes kicsi feleséged vagy valami hasonló nyavalya?

– Nem. Egy öreg családi bútordarab vezeti a háztartásom. Valamikor a dadám volt. És még most is azt hiszi magáról – mondta Berry, és elkomorodott. – Ma reggel is, amikor

elmentem hazulról, utánam kiabált, hogy vajon felvettem-e a meleg alsónadrágomat.

– Édes fiam, ne folytasd – szólt Lord Biskerton, és felvonta a szemöldökét. – Hagyjuk ezeket az intim részleteket. Szóval nagyon vigyáz rád. Igen, az öreg dadák így szokták. Az enyém – mondta Lord Biskerton, miközben arca megvonaglott –, egyszer megcsókolt a Paddington pályaudvar peronján, és egy félévre tönkretette iskolai tekintélyemet. De hát miért nem szabadulsz meg ettől a gyermekbetegségtől? Miért nem küldöd nyugdíjba?

– Nyugdíjba?! – Berry felnevetett. – Miből? Nézd, legokosabb, ha mindjárt elmondom neked az igazat, Biszkvit. Azért estem ki mindenből, és azért élek a világ végén, és azért nem keresem fel többé régi barátaimat, mert lecsúsztam. Nincs pénzem.

Biszkvit – másképpen Kétszersült – elámult.

– Nincs pénzed?

– Hát azért nem kell eltúlozni a dolgot. Hogy egészen pontos legyek, pillanatnyilag jobb helyzetben vagyok, mint két évvel ezelőtt, mert Frisbynek, az amerikai pénzembernek vagyok a magántitkára. De csak heti két fontot fizet.

– De mondd, egy titkárnak nem kell tudnia gyorsírást és egyéb szörnyűségeket?

– Megtanultam a gyorsírást.

– Borzasztó! – mondta Biszkvit. Most élte csak át az egész tragédiát. – Akkor te tényleg nagyon lecsúsztál.

– Hát bizony. Ha egy derék öregúr, akinek pedig se kutyája, se macskája sem vagyok, nem ad kölcsön kétszáz fontot, alkalmasint éhen halok.

– De hát az istenért, mi történt? – kérdezte Biszkvit dúltan.

– Az iskolában valóságos kis milliomos voltál. Ha megmozdultál, csak úgy csörgött az arany a zsebedben, Egy kétpennys lekváros szendvics, „magamnak meg a barátomnak”, az neked semmi sem volt. Hova lett a pénz? Hol volt a hézag?

Berry habozott. Jó ideje nagyon magányosan élt, és csábította a gondolat, hogy kiöntse szívét egy résztvevő léleknek.

– Igazán hajlandó vagy meghallgatni az élettörténetemet, Biszkvit? – kérdezte. – Biztos, hogy nem fogod unni?

– Unni? De édes fiam! Csupa fül vagyok. Halljuk az egészet. Kezdd a legelején. Gyermekkori környezet; a lángészt valószínűleg férfi nagyszülőtől örökölte. Szóval rajta.

– Jól van, de te akartad, figyelmeztetlek.

Biszkvit elmélázott.

– Amikor megismerkedtünk, ha jól emlékszem, tizennégy éves lehettél. Szemtelen taknyos voltál, csupa láb és vörös fül, de érdemes volt barátkozni veled rendkívüli gazdagságod miatt. Honnan volt annyi pénzed? Remélem, tisztességes úton szerezted.

– Egy nagynénémtől örököltem. Tudniillik így történt. Egyetlen gyermek voltam…

– Nyilván egy is elég volt belőled.

– Anyám meghalt, amikor a világra jöttem. Apámat nem ismertem.

– Néha azt kívánom, bár én se ismertem volna a magamét – szólt Biszkvit. – A hatodik grófnak vannak elviselhető pillanatai, de olykor súlyosabb, mint egy elemi csapás. Miért nem ismerted apádat? Nagyon rátarti gyermek lehettél.

– Meghalt egy vasúti szerencsétlenség következtében,

amikor hároméves voltam. És a nagynéném akkor örökbe fogadott. Férje épp akkor halt meg, és ráhagyta a vagyonát. Innen volt az a sok pénz, amit az iskolában csörögni hallottál. A férje, ha jól tudom, jutával foglalkozott. Csak arra emlékszem, hogy pofaszakállat hordott.

– Micsoda szörnyű alak lehettél hároméves korodban – szólt Biszkvit eltűnődve. – Elég szörnyű voltál még tizennégy évesen is. Hároméves korodban bizonyára erős emberek is összeborzongtak, ha megláttak.

– Ellenkezőleg. Hannah gyakran mondja…

– Kicsoda az a Hannah?

– Hannah Wisdom. Az öreg bútordarab.

– Ja igen. Az, aki az alsónadrágod miatt aggódik. Már azt hittem, szerelemről lesz szó.

– Hannah gyakran mondja, hogy olyan voltam a bársonyruhámban, mint egy kis angyal. Hosszú arany fürtjeim voltak…

– Undorító – szólt Biszkvit zordonan. – Elég legyen. Bizonyos dolgokról úriemberek jelenlétében nem lehet beszélni. Folytasd a történetet. Színre lép a gazdag nagynéni. Eddig minden rendben. Mi történt azután?

– Nagyúri neveltetésben részesített, intézetbe és Cambridge-be küldött, és hogy úgy mondjam, elhalmozott minden földi jóval.

Biszkvit összevonta a szemöldökét.

– Nyilvánvaló, hogy valami rejlett emögött. De itt haljak meg, ha tudom, hogy micsoda. Folytasd; nagyon izgatott vagyok.

– Mindjárt megtudod, mi rejlett emögött – mondta Berry. – Azokban a boldog és soha vissza nem térő napokban,

amikor tintába mártott dárdákkal hajigáltuk egymást, te meg én, és nem törődtünk a világgal, nagynénám úgy verte el a pénzét, mint egy részeg matróz. Nem tudom, vajon támogatott-e egy tervet, amely arra irányult, hogy aranyat vonjanak ki a tenger vizéből, de ha nem támogatta, akkor az volt az egyetlen dolog, amit nem támogatott. Akinek csak volt valami annyira gyanús ötlete, hogy senki sem akart szóba állni vele, odasündörgött a nagynénémhez, prospektusokat csóválva, és nagynénám hanyatt-homlok rohant a csekk-könyvéért.

– Nőknek sosem volna szabad csekk-könyvet adni a kezükbe – jegyezte meg Biszkvit. – Hányszor megmondtam. Agyalágyultak mindahányan.

– Két évvel ezelőtt halt meg, és rám hagyta mindenét. Mindene körülbelül két tonna részvényből állt; csupa levegővállalat persze. Itt álltam egy vas nélkül.

– Így lesznek az elsőkből utolsók, mi?

– Így.

– Hátborzongató. Kétségkívül hátborzongató.

– Nagynénám ügyvédje, bizonyos Attwater, valami csodálatos véletlen folytán egyike azoknak, akik időnként felbukkannak, hogy bebizonyítsák: mégis van jövője az emberi nemnek. Olyan a szeme, mint a tőkehalnak, és hozzá nem is fa-, hanem épületfa-arca van, és ha olykor eljött hozzánk vacsorára, úgy lekezelt mindig, ha ki mertem nyitni a számat, mint a régimódi finom úriemberek szokták, de szavamra mondom, a kérges külső alatt... Kétszáz fontot adott nekem kölcsön, hogy a felszínen maradjak, kétszáz kemény fontot, és ha valaha fiam lesz, Ebenezer Attwater Conwaynek fogják hívni.

– Tudod mit, inkább ne legyen fiad – tanácsolta Biszkvit.

– Ez a pénz mentette meg az életemet. Három hónapig szaladgáltam összevissza egész Londonban, és végre sikerült állást találnom. Közben pedig éjszakánkint orcáin verejtékével tanultam a gyors- és gépírást. Végre egy exporttal és importtal foglalkozó ürge felvett titkárnak. Egy hónappal ezelőtt visszavonult az üzleti életből, és igen tisztességes módon átpasszolt ennek a Frisbynek, a barátjának. Így lettem Frisby rabszolgája, testestül-lelkestül – fejezte be Berry –, és ezért élek a világ végén, ezért nem érintkezem sokat az utóbbi időben a Biskertonokkal és a többi dúsgazdag főrenddel. De a legkeservesebb a dologban az, hogy amikor az összeomlás jött, éppen világ körüli útra készültem egy teherhajón. Ezt a tervet persze fel kellett adnom.

Biszkvit elképedt arcot vágott.

– Csak nem akarod azt mondani, hogy azért kerültél el, mert rosszul megy neked? Csak nem szégyellted a tisztes szegénységet? Ilyen badarságot életemben nem hallottam.

Berry elvörösödött.

– Könnyű ezt mondani. Az ember mégsem jöhet össze olyanokkal, akik sokkal gazdagabbak nála.

– Hogy ki nem jöhet össze…?

– Senki.

– Nahát, én pedig ezt csináltam egész életemben – jelentette ki Lord Biskerton büszkén –, és ha isten segít, remélem, ezt is fogom tenni, utolsó leheletemig. Hát csak nem gondolod, öregem, hogy én gazdagabb vagyok nálad? Fiam, én a pénzt csak hallomásból ismerem.

– Ezt nem mondod komolyan!

– De mennyire, hogy komolyan mondom. Ha igazi

nyomort akarsz látni, vess egy pillantást a családomra. Én tönkrementem. Jó atyám tönkrement. Vera nagynénám tönkrement. Valóságos járvány ez minálunk. Nincs olyan boltos Londonban, akinek ne tartoznék. Jó atyám hetek óta nem evett egy falat húst. Ami pedig Vera nagynénémet, a boldogult Archibald Mace ezredes bánatos özvegyét illeti, kénytelen vidám cikkeket írni az esti lapokba. Tudod, azokat a kis színeseket, az utolsó oldalon, amelyekből kiderül, hogy egyszer minden jóra fordul, és addig is csak daloljunk, mint a kis madár az ágon. Mit mondjak, az a nő már odáig süllyedt, hogy engem próbált megvágni! Engem, öregem, a megtestesült szegény Lázárt!

Az emlék hatására felkacagott. Azután vett a gyümölcssalátából, ismét elkomolyodott, és levonta a tanulságot.

– A helyzet az, fiacskám, hogy ma már nem érdemes grófnak lenni. Nem ér az egy vasat se. Ha valaha belőled grófot akarnak csinálni, üss a szemük közé, és szaladj el. És egy gróf fiának és örökösének lenni egy fokkal még rosszabb.

– Én meg mindig azt hittem, hogy felvet a pénz, Kétszersült. Hiszen ott az az óriási kastélyotok Sussexben…

– Éppen az a baj, hogy olyan óriási. Feleszi a család egész jövedelmét, fiacskám. Tudom, mi vezetett félre. Általános tévedés ez. Az emberek látnak egy fényképet a *Falusi Élet*ben, amint a gróf ott áll hanyag testtartásai loamshire-i kastélyának északkeleti teraszán, és azt mondják magukban: „Micsoda mázlista! Megismerkedem az ürgével, hátha megvághatom egy pár vas erejéig!” Azt persze nem tudják, hogy még abban a pillanatban is, amikor a fényképezőgép elcsattant, a szegény ördög éppen azon törte a fejét, honnan vegyen pénzt, amivel bevakoltathatja azt a rozzant teraszt.

Tudod, a földadó, meg a jövedelemadó, meg a fényűzési adó, meg más egyéb kis adócska gondoskodik róla, hogy ne maradjon sok a családi perselyben. Végeredményben erről van szó, fiam – foglalta össze Kétszersült –: ha Anglia azt akarja, hogy boldog, jól táplált arisztokráciája legyen, akkor le kell mondania a háborúkról. A kettőt egyszerre nem lehet.

Fclsóhajtott és gondterhes hallgatásba merült.

– Bárcsak rájönnék valamire, amivel pénzt lehet keresni – szólalt meg nagy sokára. – A lóversenyen nem sikerül. Sem a bridzsen. Pedig hát kell lennie valami módszernek. Nézd csak meg, hány gazdag alak szaladgál a világban. Ezek megtalálták a módiát. A napokban olvastam egy könyvet, abban egy pasas odamegy egy másik pasashoz az utcán – egy vadidegenhez, aki nagyon gazdagnak látszik –, és a fülébe súgja, tudniillik az első pasas: „Egy szóra, uram!”, ezt tudniillik a másik pasasnak mondja, érted. „Egy szóra, uram. Én tudom az ön titkát!” Mire a második pasas falfehér lesz, és attól kezdve élete végéig tejben-vajban fürészti az első pasast. Azt hiszem, ebben van valami.

– Hogyne, körülbelül hét év.

– Mindegy, ha megpróbálom, majd értesítelek. És ha becsuknak a Bastille-ba, eljöhetsz látogatási napokon, hogy épületes olvasmányokat nyújts át a rácson.

Sajtot evett, és visszatért társalgásuk egyik előző témájára.

– Hogy értetted, hogy világ körüli útra indultál volna egy teherhajón? Ha jól emlékszem, azt mondtad, ez volt a terved, amikor kitört a vész. De ez kicsit ütődötten hangzik. Körülhajózni a világot egy teherhajón?

– Hát igen, ezt akartam – nekivágni a nagyvilágnak, a kalandoknak. Emlékszel, mit mond Kipling: „Csorogni le a Rión, le a Rión, le a Rión…”

– Elég! – mondta Kétszersült mcgbotránkozva. – Édes fiacskám, itt tilos szavalni. Tiltja a klubszabályzat. Szigorú utasítás jött a választmánytól.

– A napokban beszéltem valakivel – mondta Berry és szeme felizzott –, aki éppen most jött vissza Arizonából. Mesélt a Mojave sivatagról. Arrafelé kutatott bánya után. Mikor hallgattam, úgy éreztem magam, mint a kalitkába zárt sas.

– Mint a micsoda?

– Mint a kalitkába zárt sas.

– Miért?

– Mert úgy éreztem, hogy sosem jutok el Pacsirtavölgyből, és sosem látok semmit sem, amit érdemes látni.

– Mit akarsz, láttál engem – szólt Kétszersült.

– Gondolj a Nagy Kanyonra!

Lord Biskerton kötelességtudóan behunyta szemét.

– Gondolok – mondta. – Na és? Most lássam duplán?

– Hát mondd, mi kilátásom van nekem arra, hogy meglássam a Nagy Kanyont?

– Már miért ne látnád?

Berry arca megrándult.

– Hát nem figyeltél rám?

– Dehogyisnem – felelte Kétszersült élénken. – Valósággal ittam a szavaidat. És megállapításod zavarosnak és ésszerűtlennek tűnik. Ha jól értettem, te le akarsz csorogni a Rión. És hallhatólag azon jajongsz, hogy nem teheted. De miért ne tehetnéd? Tudomásom szerint a Rio ebben az évszakban nyitva van a lecsorgók részére, vagy nem?

– Na de mi lesz Attwaterrel és a pénzzel, amelyet

kölcsönadott nekem? Csak akkor fizethetem meg, ha keresek, nem igaz? Viszont hogy keressek, ha otthagyom az állásom, és elmegyek kóborolni a világ körül?

– Te vissza akarod adni a pénzt? – kérdezte Kétszersült megdöbbenve.

– Természetesen.

– Ebben az esetben nincs több szavam. Ha eltökélt szándékod úgy élni le az életedet, hogy a magad jószántából megadod a pénzt, amelyet kölcsön kaptál, akkor igazán szó sem lehet lecsorgásról.

Elhallgattak. Berry arca elborult.

– Néha olyan szörnyű nyugtalanság fog el – mondta. – Nem tudom, mit kezdjek magammal. Te sosem vagy nyugtalan?

– Soha. Nekem nagyon megtelel London is.

– Nekem nem. Az az ember, aki Arizonából jött vissza, elmondta, hogyan kell bánya után kutatni a Mojave sivatagban.

– Ezt például még fogadásból sem tenném meg.

– Az ember csak megy-megy az izzó nap alatt, és a csillagok fényénél alszik, és apró lyukakat fúr a kemény sziklába…

– Borzalmas. És persze sehol egy csepp ital sincs. Nahát, ha ezt mulasztottad el, hát örülj neki, fiacskám. Még akkor is, ha úgy érzed magad, mint a garnélarák az aszpikban.

– Egy szóval sem mondtam, hogy úgy érzem magam, mint a garnélarák az aszpikban. Azt mondtam, hogy úgy érzem magam, mint a kalitkába zárt sas.

– Az egyre megy.

– Szó sincs róla.

– Na jó – mondta Kétszersült békéltető hangon. – Legyen neked igazad. De csakugyan nem tudsz kétszáz fontot sem előteremteni? A nagynénédtől örökölt részvények nem érnek semmit?

– Merő hulladékpapír.

– Mégis, miféle részvények?

– Magam sem emlékszem már mindenre. Mintegy ötszáz darab valami Egyesült Festék nevű meg háromezer, amit úgy hívnak, hogy Valamit Fejlesztő Társaság… Ja igaz, meg egy hánya. Majd elfelejtettem a bányát.

– Micsoda?! Igazán van egy bányád? Hiszen akkor kint vagy a vízből.

– De az is éppolyan pocsék, mint minden, amit nagynéném vett.

– Miféle bánya?

– Nem tudom, minek lehet nevezni, mivel nincsen benne semmi. Azt hiszem, eleinte rézbányának indult. A neve: Megvalósult Álom, de azt hiszem, inkább Lidércnyomásnak kellene hívni.

– Berry fiam – szólt Kétszersült –, megismétlem, és ezúttal minden rendelkezésemre álló nyomatékkal, hogy kint vagy a vízből. Hogy az embereknek mi szükségük van rézre, azt persze nem tudom. Ha a nadrágzsebedben hordod, csörög. Ha pedig a mellényzsebedbe teszed, olyan, mint egy daganat. És mit kapsz érte? Egy esti újságot vagy egy zacskó karamellát az automatából. Mindazonáltal kétségbevonhatatlan tény, hogy az emberek egymás sarkát tapossák, ki tud előbb rézbányát venni. Tehát a legsürgősebb teendőd az, hogy eladod a bányát, visszafizeted az öreg Attwater pénzét (ha csakugyan ragaszkodsz ehhez az őrült tervhez), kölcsönadsz

nekem a maradékból annyit, amennyit megfelelőnek tartasz erre a célra, és azután szabad vagy, mehetsz, amerre látsz, amerre kedved van.

– De hányszor mondjam, hogy a Megvalósult Alomban egy gramm réz sincs?!

– Mindig voltak palik a világon, igaz? Szomorú nap virradna a vén Angliára – mondotta Lord Biskerton –, ha nem akadna pali egy bányára, akármilyen pocsék is. Azt mondod, hogy nincs benne semmi? Hát aztán? Ősz atyám egyszer vett olajkútrészvényeket, és nemcsak hogy olaj nem volt ott, hanem még kút sem. Határozottan merem állítani, csak körül kell nézned, és tucatjával találsz hájfejűeket, akik égnek a vágytól, hogy néhány száz fontot adjanak érte.

Berry az asztalterítőt tépkedte. Képzeletét nem volt nehéz feltüzelni.

– Komolyan gondolod?

– A legkomolyabban. Berry szeme kigyúlt.

– Ha találnék valakit, aki csak annyit ad, hogy az öreg Attwatert kifizethessem, nem maradnék itt egy napig sem. Felszállnék az első amerikai hajóra, és nyugatnak tartanék! Szinte látom az egészet, Kétszersült. Mérföldekre csupa sivatag, a messzeségben nagy hegyláncok, amelyek mintha változtatnák az alakjukat, amint rájuk nézel. Szekérnyomok. Vörös porfír sziklák. Az emberek sombreróban és kék kezeslábasban járnak.

– A legtöbbjük szörnyen műveletlen lehet – mondta Kétszersült. – Tartózkodj tőlük, azt tanácsolom. Csak nem mész már? – kérdezte, amint Berry felállt.

– De igen, sajnos. Vissza kell mennem dolgozni.

– Máris?

– Tulajdonképpen csak egy óra ebédidőm van, és a mai nap egyáltalán nem alkalmas arra, hogy kirúgjak a hámból. Az öreg Frisby megint emésztési zavarokkal küzd, és ilyenkor nem jó kikezdeni vele.

– Hát akkor csak szaladj, ha kell – szólt Kétszersült lemondóan. – És ne felejtsd el, amit a bányáról mondtam. Bárcsak nekem lett volna egy nagynénám, aki ilyesmit hagy rám. Az én életemben csak két nagynéni szerepelt. Az egyik Vera, akit már említettem, a másik, Caroline, köztiszteletnek örvendett, és néhány évvel ezelőtt halálozott el, és mindörökre az adósom maradt két shilling és hat penny taxiköltséggel.

2

Abban a pillanatban, amikor Berry Conway fájó szívvel elszakadt hajdani iskolatársától, és beszállt a földalattiba, hogy visszatérjen a Citybe, napi robotjához, munkaadója, T. Paterson Frisby London középkeleti 4. kerületében, a Pudding-köz 6. szám alatti irodájában ült, és Josephine nővérével folytatott telefonbeszélgetést.

T. Paterson Frisby kicsi ember volt, és azt a benyomást keltette, mintha valami bőrnemű anyagból készítették, majd csersavba mártották volna. Arckifejezése, amint kezébe vette a telefonkagylót, heveny felpaprikázottságot árult el. Nővére mindig kihozta a sodrából, különösen telefonon, mert ilyenkor a hölgy fecsegési hajlandósága csak megnövekedett; Frisby azonkívül még heveny gyomorbántalmakban is

szenvedett, amelyekre Berry célzott Lord Biskertonnal való beszélgetése folyamán.

Az a tény, hogy előre látta ezeket a bántalmakat, mit sem enyhített rajtuk. Sőt a testi fájdalomhoz még bizonyos lelkiismeret-furdalás is járult, s ez majdnem éppolyan kellemetlen volt. Az egész orvosi kar intette óva Mr. Frisbyt, hogy ne egyék kacsasültet, és többnyire volt is elegendő lelkiereje ahhoz, hogy ellenálljon a kísértésnek. De előző este a vágy erősebbnek bizonyult nála. Őrületesen, vadul tobzódott a kacsasültben, úgy beletúrt, mint egy béres a vasvillával. Reggelre el is érkezett az elkerülhetetlen megtorlás.

És ráadásul még Josephine hívja telefonon.

– Halló – mondta Mr. Frisby, és hangja olyan volt, mint azé, aki a mélységből kiált.

Az asztalon álló üvegből kivett egy pepszintablettát, és szájába lökte – nem azzal a vidám, széles mozdulattal, ahogy egy jókedvű uralkodó szór aranyat a tömegnek, hanem úgy, mint aki kénytelen kölcsönt adni egy tolakodó undorfinak. Tudta, hogy a gyomornedvei mindaddig nem hagyják békében, amíg meg nem kapják a jussukat.

A világ tele van gyönyörű dolgokkal, és valóban bűnnek látszik Mr. Frisby gyomornedveiről beszélni, de a történetíró kötelessége, hogy az élet egészét lássa, és ne hallgasson el semmit sem.

– Halló – mondta Mr. Frisby.

Tiszta szopránhang felelt:

– Paterson!

– Ühüm.

– Te vagy az?

– Ühüm.

– Hallgass ide.

– Odahallgatok.

– Nahát akkor hallgass ide.

– Mondom, hogy odahallgatok. Na, térjünk a tárgyra. És mondd el röviden, az ördögbe is. Ne felejtsd el, hogy három percenként negyvenöt dollár.

Mrs. Moon ugyanis Park sugárúti lakásáról beszélt, New Yorkból. És bár a beszélgetést Mrs. Moon fizette, Mr. Frisbynek az is halálos gyötrelmet jelentett, ha a más pénzét pazarolták. Neki magának húszmillió dollárja volt, és minden centjét szerette.

– Paterson! Ide hallgass!

– Mi van?

– Hallasz?

– Persze hogy hallak.

– Hát akkor ide hallgass. Jövő héten Japánba megyek Henry Bessemerékkel.

Mr. Frisbyből mély hördülés szakadt föl. Arca, amely bizonyos fokig egy lóra emlékeztetett, eltorzult a fájdalomtól. Általánosságban helyeselte a gondolatot, hogy nővére Japánba megy, minthogy Japán messzebb volt New Yorknál. Lelkét az hasogatta, hogy az asszony arra tékozolja pénzét, hogy ezt közölje vele. Tökéletesen elég lett volna az is, ha küld egy képeslapot Tokióból, rajta kereszttel megjelölve egy szállodai ablak: „Ez az én szobám.”

– Csak azért hívtál fel, hogy ezt megmondd? – kérdezte fojtott hangon.

– Nem. Ide hallgass.

– *Mondtam már,* hogy odahallgatok!

– Annről van szó.

– Ja, Annről – dörmögte Mr. Frisby annak jeléül, hogy ez már valamivel jobb. Nővére ügyei iránt meglehetősen lanyha érdeklődést érzett, de nővére lányát meglehetősen kedvelte. Már néhány éve nem látta, mert üzleti működésének középpontját áttéve Európába, kénytelen volt elhagyni szülőföldjét, de úgy emlékezett Annre, mint kellemesen élénk természetű csinos lányra.

– Paterson, vége a tudományomnak, igazán nem tudom, mihez kezdjek Ann-nel.

Mr. Frisby megint dörmögött annak jeléül, hogy ennyi tudománynak nem nehéz a végére járni.

– Paterson!

– Tessék.

– Ide hallgass.

– Te, mondtam már, hogy…

– Mondom, vége a tudományomnak.

– Hallom.

– Tudod, mit csinált Ann a múlt héten?

Mr. Frisby élethűen utánozta azt az embert, aki éppen most fedezi fel, hogy egy hangyabolyra ült.

– Honnan a csudából tudjam, mit csinált a múlt héten? Azt hiszed, távolba látó vagyok?

– Kosarat adott Clarence Dumphrynak, Mortimer J. Dumphry fiának. Azt mondta, Clarence fajankó. Pedig a legrendesebb fiatalember a világon. Nem iszik, nem dohányzik, és milliói lesznek. És tudod, mit mondott Ann a Burwash fiúnak?

– Ki az a Burwash fiú?

– Twombley Burwash. Hiszen ismered. A Dwight N. Burwash-cég fia. Ann azt mondta neki, hogy hozzámegy, ha megver egy rendőrt.

– Ha mit csinál?

– Ha megver egy rendőrt.

– Milyen rendőrt?

– Akármilyet. Azt mondta, azt a fiúra bízza. Twombley természetesen nem ment bele. Azt mondta, nem hajlandó ilyesmire. És ez így megy folyton. Már lemondtam arról, hogy valaha is tisztességesen férjhez tudom adni ezt a lányt, és közben folyton attól félek, hogy egy szép napon megszökik valami lehetetlen alakkal. Oly borzalmasan romantikus lélek! Rendes fiatalemberre rá se néz. Jaj, istenem, istenem! Múltkor megkérdeztem tőle, hát mégis milyen férfit szeretne, erre azt mondja, olyasvalakit, akiben lenne valami Gene Tunneyból, a bokszbajnokból, meg T. E. Lawrence-ből, a felfedezőből, meg Lindbergh ezredesből, és külsőre olyan volna, mint Rónáid Colman. Namármost, minthogy én Japánba megyek, ez kitűnő alkalom, hogy átküldjem Annt Angliába nyaralni. Talán a londoni társaságban mégis találkozik valakivel.

Mr. Frisby majd megfulladt dühében.

– Ide hallgass! – mondta vészjóslóan. Eszébe sem jutott, hogy nővére szavajárását utánozza. – Ha azt hiszed, hogy az én nyakamba varrhatod…

– Ugyan, dehogy. Egy agglegény háztartása egyáltalán nem alkalmas. Olyan hely kell, ahol Ann megismerkedhet a megfelelő emberekkel. Azt szeretném, ha betennél egy hirdetést az újságokba, hogy keresel egy főrangú hölgyet

gardedámnak. Valakit, akivel együtt lakhat, és akivel mehet mindenfelé.

– Aha – mondta Mr. Frisby megkönnyebbülve.

– De aztán vigyázz, hogy miféle főrang az illető. Mrs. Henry Bessemer mesélt egy barátnőjéről, aki így hirdetett, és kapott is egy Lady Iksz Ipszilont, és azután kisült, hogy egy olyan embernek az özvegye, aki csak azért lett lovag, mert polgármester volt valami lancashire-i városban, ahol a király megnyitotta a városházát vagy valamit. Ne felejtsd el, hogy a legjobb fajtának mindig van keresztneve is – Lady Agatha Ez vagy Lady Agatha Az, és ez azt jelenti, hogy egy gróffal vagy herceggel van rokonságban.

– Jó.

– Ez persze nagyon bonyolult dolog, de hát mit csináljak? Hogy van a zsábád?

– Fogalmam sincs róla…

– Ne butáskodj. Hiszen annyit szenvedsz miatta.

– Fogalmam sincs, hogy mit mondasz. Nem értlek. Betűzd.

– Z mint zabpehelykása, S mint selyemzsinór, A mint álszakáll, B mint…

– Szent isten! – kiáltotta Mr. Frisby, mélyen megindulva –, azért adsz ki kemény dollárokat, hogy ezt megkérdezd? Jobban van.

– Hogyan?

– Jobban… jobban… JOBBAN!… J mint Jesszus, O mint olyan, B mint buta vagy! Az isten szerelmére, tedd már le a kagylót, mielőtt a szegényházba visznek!

A zűr és zavar elült, de Mr. Frisby néhány percig még tétlenül borongott maga elé. Azután kinyújtotta kezét,

lekapcsolt kézelője után, mely a tintatartó mellett állt. A kényelmet jobban szeretvén az eleganciánál, kézelőjét mindig levette, mielőtt napi munkájához látott. Szellemi feszültség idején kézelőjének fényes felülete ihletőleg hatott rá fogalmazás tekintetében. Ami a költőnek az üres papír, az volt T. Paterson Frisbynek a kézelő.

Felkapta a két szörnyű tárgy egyikét, és ráfirkálta a következő gondolatfoszlányt:

Josephine egy dögvész.

Miközben figyelmesen szemlélte ezt a mondatot, némileg eloszlott lelke gyásza. De nem érte be ennyivel. Megnyálazta ceruzáját és az *egy* és a *dögvész* közé beiktatta: *nyamvadt*.

Ettől sokkal jobb lett a mondat. Erősebb. Találóbb. Bármennyire szívből fakad egy szerző prózája, mindig szükség van csiszolásra, színezésre.

Végre úgy érezvén, hogy megtalálta a leghelyesebb kifejezést, néhány centiméterrel közelebb tolta székét az íróasztalhoz, és visszatért munkájához.

Mintegy negyedóra hosszat dolgozhatott, amikor értesült, hogy megint New York hívja. Majd nemsokára háromezer mérföldnyi tengeren és szárazon keresztül egy fiatal leány zenés hangja lebegett a fülébe.

– Halló! Paterson bácsi?

– Ühüm.

– Halló, Paterson bácsi! Itt Ann beszél!

– Tudom.

– Milyen fura. hogy ilyen tisztán hallani! – szólt a hang csevegve. – Olyan, mintha…

– …a szomszéd szobában ülnél – sóhajtott Mr. Frisby. –

Tudom. Gyerünk tovább. Mi van?

– Hogyhogy mi van?

Mr. Frisby halkan felnyögött.

– Mit akarsz mondani? – kérdezte, szemét felemelve amaz ég felé, melynek, érzése szerint nem volna szabad derék embereket ilyen megpróbáltatásban részesítenie.

Ann boldogan kacagott.

– Ó, nem akarok semmi különöset. Csak a mulatság kedvéért. Csak éppen beszélek. Iszonyú élvezet. Még senkit sem hívtam fel az Atlanti-óceán túlsó partján. Nem fantasztikus, hogy ez anyának szótagonkint körülbelül tíz dollárjába kerül? Paterson bácsi!

– Ühüm.

– Hogy van a zsábád?

– A fene egye a zsábám!

– Egye – mondta az unokahúga részvétteljesen. – De hogy van?

– Jobban.

– Akkor jó. Anya beszélt veled?

– Ühüm.

– Tyűha! Micsoda számla lesz ez! Mondta, hogy átküld Londonba?

– Ühüm.

– Pénteken indulok a Mauretanián.

– Ühüm.

– Milyen Londonban?

– Vacak.

– Miért?

– Miért ne?

– Mindegy, nekem olyan, mint a mennyország – jelentette ki Ann. – Itt valahogy véletlenül sem találkozom más emberrel, mint olyannal, akinek az apja multimilliomos, és nem tudom, miért van az, de a gazdag emberek fiai a legnagyobb fafejűek a világon. Különben is mindnyájukat ismerem gyerekkorunk óta. Nem tudom elképzelni, hogy egy fiatal lány elpiruljon és zavarba jöjjön olyasvalakinek a társaságában, akit maszatos arcú kis kölyöknek ismert, csipkegalléros bársonyruhában. Szeretnék már valaki mást is látni. Romantikára vágyom. Mégis csak kell, hogy legyen valahol romantika a világon. Nem gondolod, Paterson bácsi?

– Nem!

– De én igen. Tudod, olyan férfit szeretnék, akiről a könyvekben olvasni: amikor megpillant egy lányt, mindjárt mélyen a szemébe néz, és így kiált fel: „Te vagy a párom!”, és a karjába zárja. És azt sem bánom, ha rakodómunkás, és nincs egy vasa sem. Ja, erről jut eszembe, Paterson bácsi, anya azt mondja, ha Angliában hozzámegyek valakihez, aki nem megfelelő, téged fog felelősségre vonni. Gondoltam, jobb, ha tudod.

– Tedd le a kagylót! – kiáltotta Mr. Frisby rendkívül hevesen.

Lecsapta a kagylót, és ránézett a kézelőjére, mintha azon elmélkednék, milyen rövid jellemrajzot írhatna rá unokahúgára vonatkozólag, de nem érzett magában elegendő erőt ehhez, inkább bevett még egy pepszintablettát. Majd állat tenyerébe támasztotta, és maga elé meredt, a jövőbe, amely sötétebb volt, mint valaha.

Keserűséggel gondolt vissza arra, hogy amikor nővére férjhez ment, ő még örült is. Felvett egy pokolian

kényelmetlen öltönyt, keménygallért, és ő volt az esküvőn a násznagy. Sőt még annak is örült, amikor Ann megszületett. Nem is vérzett a szíve, amikor ki kellett fizetnie az ezüst keresztelőserleget. És íme, múlnak az évek, és ennek kellett bekövetkeznie!

Jól tudta, hogyan értelmezi nővére a „felelősségre vonni” és a „nem megfelelő” kifejezést. Tudta, hogyan fogja nővére nemtetszését nyilvánítani, ha lánya, mialatt kétségbevonhatatlanul Mr. Frisby felügyelete alatt áll, olyan házassági kapcsolatra lép, amelyet az asszony nem helyesel. Josephine átrohan majd Londonba, és lecsap rá…

Ekkor valami úgy a fülébe robbant, mint egy bomba. A telefon a legkevésbé alkalmas pillanatot választotta arra, hogy újra megszólaljon. Mr. Frisby meghőkölt, mint a megriasztott ló, és felmerült lelke mélységeiből.

– Halló…? – hápogta.

– Maga az? – kérdezte egy hang. Női hang volt, és Mr. Frisby, akiben élt a lovagiasság némi maradványa, elnyomta magában azt, amit ilyenkor felelni szokott. A civilizált „Halló!” országában nőtt fel, és sosem tudta megszokni, hogy azt kérdezzék tőle, vajon ő-e ő.

– Itt Frisby – mondta röviden.

– Ja – mondta a hang. – Akkor jó reggelt kívánok, nagyságos úr. Csak azt szeretném megkérdezni, nem tetszik véletlenül tudni, vajon Berry úrfi felvette-e a meleg alsónadrágját?

A pénzember nagyot és keserveset nyelt.

– Hogy mit nem tetszem tudni?

– Nem Mr. Frisbyvel beszélek, akinél Mr. Conway dolgozik?

– Van egy Conway nevű titkárom.

– Hát akkor nagyon szépen kérem, szíveskedjék megkérdezni, vajon felvette-e a meleg alsónadrágot. Tetszik tudni, nagyon csípős az idő ahhoz képest, hogy tavasz van, és ő kisgyerek korában is mindig érzékeny volt.

Ha Jób pátriárka ebben a pillanatban belép a szobába, T. Paterson Frisby megrázza a kezét, és így szól hozzá: – Öregem, most már tudom, mit érzett ön. – Homlokát szenvedőn összeráncolta. A világon nagyon sok mindent helytelenített és utált, de semmit sem annyira, mint azt, ha alkalmazottait az ő személyes vonalán hívták fel. És ha a telefonhívás alkalmazottainak alsóneműjével foglalkozott, az izzó vas túlságosan mélyen belehatolt T. Paterson Frisby szívébe.

– Tartsa a vonalat – mondta halk, fojtott hangon.

Íróasztalán megnyomott egy gombot. Ennek eredménye búgó hang lett, azután egy magántitkár, aki bronzos, tettre kész jelleggel vonult be a szobába.

Berry Conwayről kevesen találták volna ki, hogy valakinek a magántitkára. Nem látszott rajta. Természetesen nehéz dolog megdönthetetlen szabályokat állítani fel arra vonatkozólag, hogy milyen legyen egy magántitkár, de annyit alapjában véve mégis elvárhat az ember, hogy, ha szabad magunkat így kifejeznünk, titkárias legyen. Viselkedésében legyen valami tartózkodó szellemiség. Enyhe sápadtság és csontkeretes szemüveg nem előnytelen.

Berry Conway igen távol állt ettől az eszménytől. Szikár volt és atletikns alkatú. Olyan, mint egy könnyűsúlyú bokszoló, aki reggel hideg vízben fürdik, és közben énekel. Arcvonásai szabályosak, alakja karcsú és izmos. És Mr. Frisby még olyankor is, amikor nem kínozták annyira az emésztési

zavarai, valahogy állandóan rossz néven vette mindezt. Öntudatlanul sértésnek érezte, hogy közvetlen környezetében valaki ennyire, ilyen durván erős és egészséges legyen. Berryn messziről látszott, hogy kemény fából faragták. Ha akarja, fél kézzel felemeli Mr. Frisbyt, és megeszi. És néha, napi munkájának el végeztével, estefelé, kissé sajnálta is, hogy nem ette meg, mert Mr. Frisby minden különösebb megerőltetés nélkül nagyon kellemetlen tudott lenni.

Így például most is.

– Hallja! – recsegte. – Micsoda dolog ez, hogy a barátnői idetelefonálnak nekem? Valami féleszű nő várja a vonalon. Beszéljen vele.

Az ezt követő társalgás nem nyúlt hosszúra. A láthatatlan féleszű nő beszélt – nagyon nyomatékosan, ha hihetünk a vonal túlsó végéről hallható zümmögésnek –, mire Berry sötétvörösre pirult, füle meg egyenesen lángolt, majd így felelt:

– Dehogyis, hiszen egészen meleg van; semmi bajom; nem, semmi bajom a világon, ha mondom!

És letette a kagylót. Munkaadójára nézett, minden arcvonása szégyenkezést fejezett ki.

– Bocsánatot kérek, uram – mondta. – Az öreg dadám hívott fel.

– A dadája?

– Valamikor a dadám volt. és azóta sem megy a fejébe, hogy már nem vagyok kisgyerek.

Mr. Frisby nagyot nyelt.

– Azt kérdezte tőlem, hogy felvette-e a meleg alsónadrágját.

– Tudom – felelte Berry vörösen. – Máskor nem fordul elő.

– Na és felvette? – kérdezte Mr. Frisby megbocsátható kíváncsisággal.

– Nem – válaszolta Berry kurtán.

– Huh! – szólt Mr. Frisby.

– Parancsol?

– Csak az emésztési zavarok – magyarázta a pénzember. – Szoktak magának emésztési zavarai lenni?

– Nem, uram.

Mr. Frisby gonosz tekintettel mérte végig a titkárját.

– Úgy. Nem szoktak, mi? Na jó, remélem, idővel mégis lesznek, magának is meg a dajkájának is. Kérem, jegyezze. Unokahúg. Főrangú hölgy. Lapok.

– Bocsánat, nem értem.

– Mi az, már angolul sem ért? Az unokahúgom átjön Amerikából a londoni évadra, és az anyja azt akarja, tegyek be a lapokba egy hirdetést, hogy főrangú hölgyet keres gardedámnak. Nemértem, mit lehet ezen nem értem. Azt hittem, mindenkinek van annyi esze, hogy ezt megértse. Tegye be a *Times*ba, a *Morning Post*ba, és így tovább. A megfogalmazást magára bízom.

– Igenis, uram.

– Helyes. Elmehet.

Berry az ajtó felé indult. Amikor odaért, megállt. Egy ötlete támadt. Jószívű fiatalember volt, és lehetőleg elvégezte napi jó cselekedetét. Hirtelen úgy érezte, most itt az alkalom.

– Szabad volna ajánlanom valamit, uram?

– Nem – felelte Mr. Frisby.

De Berryt nem lehetett lebeszélni.

– Csak éppen az jutott eszembe, hogy önnek olyasvalakire lehet szüksége, mint Lady Vera Mace.

– Kicsoda?

– Lady Vera Mace.

– Ki az?

– Lord Hoddesdon húga. Férjhez ment egy Mace nevű gárdatiszthez.

– Honnan tud maga róla?

– Együtt jártam iskolába az unokaöccsével, Lord Biskertonnal.

Mr. Frisby érdeklődve nézegette a titkárát.

– Nem értem magát – mondta. – Maga érintkezik a Felső Négyszázzal, együtt jár iskolába a Felső Négyszáz unokaöccseivel meg minden, és akkor itt dolgozik az irodámban, heti…

– Nevetségesen csekély összegért, uram. Igaz. Szomorú történet ez. Egy gazdag nagynéném örökbe fogadott, és hirtelen kisült róla, hogy szegény nagynéni.

– Kínos – mondta Mr. Frisby, és bevett meg egy pepszintablettát.

– Ha részvétének esetleg azzal akarná tanújelét adni – mondta Berry –, hogy némiképp felemelné a fizetésem…

– Térjünk más tárgyra – szólt Mr. Frisby. – Menjen az ördögbe.

– Parancsára, uram. És mi legyen Lady Vera Mace-szel?

– Ismeri személyesen?

– Egyszer találkoztam vele. Egy szombaton eljött az

iskolába, és megvendégelt bennünket. Kávé, süteméný, málnaszörp, kétféle dzsem, fagylalt, virsli és krumplipüré volt – szólt Berry, akiben ez az epizód mély nyomokat hagyott.

Mr. Frisbyt azonban nem üdítette fel ez az emlék. Érzékeny gyomra négyet csavarodott, majd reszketve megállt.

– Ne beszéljen ilyesmiről! – kiáltotta és összerázkódott. – Ne említse az én jelenlétemben.

– Parancsára, uram. Ne szóljak Lady Verának, hogy folyamodjék?

– Ha kedve van, szóljon. Megnézhetjük.

– Hálásan köszönöm, uram – szólt Berry.

Azonnal kiment a folyosóra, és felhívta a Parazita Klubot. Jól sejtette: Lord Biskertou még ott tartózkodott.

– Halló? – szólt Kétszersült.

– Itt Berry.

– Beszélj, fiam – szólt Kétszersült. – Igyekezz. Egy nagyon izgalmas biliárdpartiban zavarsz. Mi baj van?

– Kétszersült, azt hiszem, hozzá tudlak juttatni egy kis pénzhez.

A telefon érzelmesen zümmögött.

– Ne beszélj!

– De beszélek!

Kétszersült fontolóra vette a dolgot.

– Mit kell csinálnom? – kérdezte. – Mert tudod, a gyilkosság nem erős oldalam, a pénzhamisításban sem vagyok ügyes, legalábbis még nem próbáltam. De azért megteszek minden tőlem telhetőt.

– Frisby unokahúga átjön Amerikából az évadra. Keres

melléje valakit gardedámnak.

– Ó – szólt Kétszersült csalódottan –, hogy kerülök én ebbe a dologba? Azt akarod talán, hogy folyamodjam ezért az állásért, idősebb özvegy hercegnének maszkírozva? Berry, igazán nem kellene egy elfoglalt embert ilyen ostobaságokkal megzavarnod a munkájában. Nem szabad az emberben reményeket kelteni, csak azért, hogy azután…

– Te szamár, azt gondoltam, ez az állás kitűnően megfelelne a nagynénédnek.

– Ja! – Lord Biskerton hangja megváltozott. – Most már kezdem érteni. Micsoda ötlet! Állás Vera néni számára? Jól hangzik. Biztosan pénz is van ebben a gardedámságban, mi?

– Hát persze. Rengeteg pénz.

– Rá is férne szegénykére; olyan, mint egy hervadt virág. Valóságos manna lenne a sivatagban.

– Hát akkor hívd fel, és mondd el neki. Ha sikerül, adhat neked is valamit a jövedelemből.

– Adhat? Micsoda beszéd! Természetesen ragaszkodni fogok tekintélyes jutalékhoz, és azon, persze, fele-fele alapon osztozunk veled, minthogy te hoztad az üzletet, én meg a nagynénit.

– Nekem nem kell – mondta Berry. – Ebbe az üzletbe nem szállok be. Itt én csak a Mikulás vagyok.

Lord Biskerton mélységesen megdöbbent.

– Berry, ez nemes gesztus! Úgy, ahogy mondom, nemes gesztus. Csak cserkészek tesznek ilyet. Micsoda barát vagy! Mondd, mennyi az esély arra, hogy agg rokonom megkapja ezt a rendkívül jövedelmezőnek hangzó állást?

– Sok az esély, ha idejében pályázik, és jókor befut.

– Egy félóra múlva ott liheg a gyékényen.

– Mondd, hogy menjen el a Pudding-köz 6-ba, és keresse Mr. Frisbyt.

– Jó. Az isten fizesse meg neked, fiam, amit ma tettél. Sok-sok éve ez az első dohány, amely családom látóhatárán feltűnik. Ezt megünneplem. Ma este tojást teázom, kis szívem.

3

Ha Mr. Frisby történetesen olyan ember, aki észrevesz érzelmi árnyalatokat alkalmazottaiban, akkor titkárában bizonyára feltűnik neki bizonyos szokatlan vidámság, bizonyos csaknem kitörő jókedv. Berry amúgy is túláradó természet volt, ábrándjai könnyen fellelkesítették, és minél többet gondolkozott a Kétszersült tanácsán, annál jobban tetszett neki. Megdöbbentette, hogy az elmúlt évek során egyszer sem jutott eszébe pénzzé tenni a Megvalósult Álmot.

Igaz, hogy az a bizonyos bánya fennállása óta egyetlen kilincsre való rezet sem termelt, de amint Kétszersült igen helyesen jegyezte meg, a világ teli van palikkal. Az újságok minden reggel hírt adnak létezésükről. Mindenütt ott vannak; egyszer aranyrögöt vesznek egy rokonszenves idegentől, máskor meg ész nélkül rohannak, hogy teljes vagyonukat rábízzák egy másik idegenre csak azért, hogy megmutassák, mennyire bíznak benne.

Nem is volna rossz, gondolta Berry, megkérdezni

munkaadója véleményét a dologról. T. Paterson, tudta, foglalkozik rézzel – a Szarvas Varangy Részvénytársaság elnöke –, és vannak pillanatok, két emésztési zavar közt, amikor csaknem jókedvű. Okos ember könnyen kiszámíthatja, mikor közeledik egy ilyen pillanat, és felteheti a kérdést, mielőtt az emberi jóság teje ismét elapad.

De amikor újból Mr. Frisby szeme elé került, azért került oda, hogy bejelentse Lady Vera Mace-et. Kétszersült nagynénje nem az a nő, aki sokat teketóriázik, mikor pénzről van szó. Pontosan fél négykor megérkezett.

– Itt van Lady Vera Mace, uram – mondta Berry. – Bevezethetem?

– Ühüm.

– És azután beszélhetek önnel egy-két szót személyes ügyben?

– Ühüm.

Berry visszatért kis szobájába és ábrándjaihoz. Időnkint kíváncsiság fogta el, vajon hogyan zajlik a megbeszélés. Bízott Kétszersült nagynénjében. Az asszonynak szüksége van pénzre, és valamikor kedves volt Berryhez. Azonkívül Kétszersült is megkapja a jutalékát, és így mindenki boldog lesz.

Lady Verának meg kell kapnia az állást, gondolta Berry. A múló idő, bár azt eredményezte, hogy a lady az imént nem ismerte meg Berryt, egyéb tekintetben kegyes volt Lady Vera Mace iránt. Még most is az a félelmetesen szép nő, aki sok évvel ezelőtt betoppant az iskolába, és teletömte Berryt ínyencfalatokkal. Hangja lágy és ezüstös, modora parancsoló. Minden valószinűség szerint lerohanja T. Patersont, és az az első pillanattól kezdve levegő után fog kapkodni.

A csengő berregő hangja verte fel Berryt az álmodozásból. Amikor a hívásra besietett, munkaadóját magában találta. T. Paterson Frisby hátradőlt forgatható székén, és olyan bamba képet vágott, amilyet csak tud egy nagy pénzember. Szokatlan mosoly játszott az ajka körül, és ez a mosoly együgyű mosoly volt. És azonkívül gomblyukában egy rózsa díszelgett, amire még nem akadt példa.

– Na? – rezzent fel Mr. Frisby, amint Berry belépett.

– Igenis, uram.

– Mit kíván?

– Mit kíván *ön,* uram? Csengetett. Frisby lassan magához tért révületéből. – Ja. Persze. Jegyezze.

– Igenis, uram.

– Pim, péntek.

– Parancsol?

– Lady Vera Mace-szel ebédelek Pimnél pénteken – fordította Mr. Frisby. – Meg akarja nézni a tőzsdét.

– Igenis, uram.

– A hirdetést pedig ne tegye be. Nincs rá szükség.

– Igenis, uram.

– Megállapodtam Lady Verával, hogy ő gardírozza az unokahúgomat, majd ha megérkezik.

– Igenis, uram.

Mr. Frisby ismét révületbe hullt. Félig behunyta szemét, és majdnem olyan volt, mint egy ember, persze bizonyos fenntartással.

– Nagyon jelentékeny asszony – motyogta. – Jót tett emésztési zavaraimnak.

– Igazán, uram?

– Azt mondta, emésztési zavaraim nagyobbára lelki eredetűek – folytatta Mr. Frisby. Tulajdonképpen monológot mondott, a hallgatóságra való tekintet nélkül. – Azt mondta, az orvosságok nem érnek semmit. Inkább az kell, mondta, hogy az ember szép dolgokra gondoljon. Eresszünk napfényt a leiekbe. Azt mondta: „Képzelje azt, hogy maga egy kis madár a virágos ágon. Vajon mit tenne? Énekelne. Tehát…”

Elhallgatott. Az a gondolat, hogy ő egy kis madár a virágos ágon, mégis nagyon riasztó volt, és ráébresztette a valóra.

– Szóval, jelentékeny asszony – mondta csaknem kihívóan. Rásandított Berryre. – Mit is akart mondani? Valami olyasmit, hogy meg akar beszélni velem valamit. Miről van szó?

Berry némi bizakodással kezdett az előadásba. Munkaadójának hangulata csodálatosan alkalmasnak tetszett arra, hogy jóindulatú tanácsot adjon egy fiatalembernek. Berry nem látta ilyen kedvesnek és szeretetreméltónak gazdáját az óta a nap óta, amikor az Egyesült Szilva húsz pontot emelkedett mindjárt nyitáskor.

– Egy bányáról van szó, uram. Egy bányáról, amelyben érdekelve vagyok.

– Miféle bánya?

– Rézbánya.

Mr. Frisby jókedvére vékony jégréteg fagyott.

– Maga rézben spekulál? – kérdezte vészjóslóan. – Egyszer és mindenkorra vegye tudomásul, fiatalember, nem tűröm, hogy az alkalmazottaim tőzsdén játsszanak.

Berry sietve megnyugtatta.

– Nem spekulálok – mondta. – Ne bánja a bányám, uram.

A bánya az enyém. Az én bányám. Saját tulajdonom.

– Ne beszéljen hülyeségeket – szólt Mr. Frisby szigorúan. – Honnan a fenéből volna magának bányája?

– Nagynénémtől örököltem.

Berry aznap másodízben vázolta röviden családja történetét.

– Aha, már értem – szólt Mr. Frisby megkönnyebbülten. – Hol van az a bánya?

– Valahol Arizonában.

– Mi a neve?

– Megvalósult Álom – felelte Berry szorongva. Azt kívánta, bárcsak az eredeti tulajdonosa valami tisztességes nevet adott volna neki, nem egy lírai költemény címét.

– Megvalósult Álom?

– Igen.

Mr. Frisby előredőlt székében, és a töltőtollát bámulta. Úgy látszik, megint révületbe esett.

– Sosem adott semmi rezet – folytatta Berry bocsánatkérő hangon. – De ebéd közben beszéltem valakivel, és az azt mondta, ha az ember körülnéz a világban, mindig talál olyat, aki megvesz egy bányát.

Mr. Frisby magához tért.

– Mi?

Berry megismételte a megjegyzést.

Mr. Frisby bólintott.

– Így is van – szólt. – Feltéve, hogy megtalálja a megfelelő balekot. És balekok pillanatonként születnek.

– Vajon Mr. Frisby nem adna nekem tanácsot, hogy

hogyan is kezdjem el…

– Azt mondja, a bánya sosem hozott semmit?

– Nem bizony.

– Hát akkor valami sokat nem várhat érte, igaz?

– Nem is – mondta Berry.

Mr. Frisby felvette a töltőtollát, megbámulta, majd ismét letette.

– Nézze, mondok magának valamit – szólt. – Bármily furcsán hangzik, ismerek egy megfelelő embert. Hoke-nak hívják, J. B. Hoke-nak; Hoke esetleg tesz rá ajánlatot. Ezzel foglalkozik ugyanis; összevásárolja az elhanyagolt tulajdonokat, abban a reményben, hogy egy szép napon valami jó kijön belőlük. Ha akarja, érintkezésbe lépek vele.

– Nagyon hálás lennék, uram.

– Azt hiszem, most éppen Amerikában van. Majd megérdeklődöm. Természetesen csak akkor áll szóba magával, ha olcsón megkaphatja. De ha akarja, érintkezésbe lépek vele.

– Nagyon köszönöm, uram.

– Szívesen – felelt Mr. Frisby.

Berry visszavonult. Mr. Frisby felemelte a kagylót és felhívott egy számot.

– Hoke? – kérdezte. – Itt Frisby.

– Parancsoljon, Mr. Frisby – felelte egy alázatos hang. Kövér és torokból jövő hang volt. Aki hallotta, úgy képzelte, hogy a hang tulajdonosa vörös képű, és sokkal többet nyom, mint amennyi egészséges volna.

– Beszélni akarok magával, Hoke.

– Igenis, Mr. Frisby. Menjek be az irodájába?

– Nem. A Grosvenor Házba. Hat körül.

– Igenis, Mr. Frisby.

– Legyen pontos.

– Igenis, Mr. Frisby.

– Jó. Ez minden.

– Igenis, Mr. Frisby.

4

Azok, akiket Mr. Frisby a Grosvenor Házban lévő lakosztályába hívott meg egy kis beszélgetésre, mindig illendő alázattal viselkedtek. Modorukkal is kifejezték, mennyire tisztában vannak azzal, hogy eme belső szentélyben szent a föld, amelyen állnak. A vörös arcú férfi majdnem négykézláb vonult be pontosan hat órakor a társalgóba.

J. B. Hoke ama szűk pénzű emberek közé tartozott, akik a pénzvilág határán éldegélnek, és várják, hogy valaki odakiáltson nekik: „Hallja, maga!”, továbbá ők a hivatásos fejbólintói a nagy pénzembereknek, akiknek kedvük van alkalmazni őket. Mr. Hoke legszembetűnőbb tulajdonsága az engedelmességre való készség. Bárhová elmegy, ahová küldik, és mindent megtesz, amit mondanak neki.

– Jó estét kívánok, Mr. Frisby – mondta. – Hogy méltóztat?

– Az magát ne izgassa. Van valami dolgom a maga számára.

– Igenis, Mr. Frisby.

– Tudja, hogy én vagyok a Szarvas Varangy Rt. elnöke.

– Igenis, Mr. Frisby.

– Namármost, a szomszédban van egy kis bánya, úgy hívják, a Megvalósult Álom. Evek óta nem dolgoznak benne.

– Igenis, Mr. Frisby.

– Most kaptam levelet az igazgatóságtól. Valami okból meg akarják szerezni azt a vacakot. Kiépítjük a Szarvas Varangyot, és talán szükségük van a helyre felvonulási épületek számára vagy valami hasonló célra. Nem írták meg. Szóval azt szeretném…

– Hogy nyomozzam ki a tulajdonost?

– Ne vágjon közbe – szólt Mr. Frisby röviden. – Ismerem a tulajdonost. Az a vacak a titkáromé, bizonyos Conway nevezetű emberé. Azt mondja, örökölte valakitől. Mármost azt akarom, menjen el hozzá, és vegye meg a számomra. De olcsón.

– Igenis, Mr. Frisby.

– Én magam nem szerepelhetek ebben az ügyben. Ha ez a Conway nevű fiatalember megtudja, hogy a Szarvas Varangynak kell a bányája, rögtön felveri az árát.

– Igenis, Mr. Frisby.

– És nem sürgős, hogy megvegye. Azt mondtam, majd beszélek magával, és hogy maga Amerikában van. Nehogy mohó legyen. Majd szólok, mikor esedékes az ügy.

– Igenis, Mr. Frisby. – Jó. Ez minden.

T. Paterson Frisby napóleoni biccentéssel jelezte, hogy az interjú véget ért, és J. B. Hoke visszavonult, miközben éppen csak hogy nem ütötte homlokát a padlóhoz.

Mr. Hoke, miután elhagyta a magas személyiséget, lement és bekanyarodott az Amerikai Bárhoz vezető utcába. Amikor belépett, felkelt egy férfi, aki magas bárszéken ülve koktélt szopogatott.

– Nos? – kérdezte.

Pléharccal méregette Mr. Hoke-ot. Olyanfajta rendkívül simára borotvált, meghatározhatatlan korú és kifejezéstelen arcú férfi volt, akit ha meglát az ember, a lóverseny jut az eszébe. J. B. Hoke lóversenyen ismerkedett meg vele. Kellynek hívták, és azokban a körökben, ahol megfordult, Kelly kapitánynak ismerték, bár senki sem tudta volna megmondani, micsoda rossz hírű és isten háta mögötti ezredben szolgált valaha.

Behúzta Mr. Hoke-ot egy sarokba, és még egyszer pléharccal végignézett rajta.

– Mit akart? – kérdezte.

J. B. Hoke modora jelentékenyen megromlott, amióta elhagyta Mr. Frisby társalgóját. Alázatos simasága nyomtalanul eltűnt.

– A vén gazember csak azt akarja – közölte undorral –, hogy ügynökként működjem egy elhanyagolt rézbánya megvásárlásánál.

Mogorván rágta fogpiszkálóját, mert Mr. Frisby hívása felizgatta, és nagy reményeket ébresztett benne. Csalódott emberként tért vissza.

– Minek neki egy elhanyagolt bánya? – kérdezte Kelly kapitány, kifürkészhetetlen tekintetét továbbra is társára szögezve.

– Azt mondja, a Szarvas Varangy mellett van – dörmögött Mr. Hoke. – Szükségük van a területre, hogy felvonulási

épületeket rakjanak oda.

– Hm! – szólt Kelly kapitány.

– Rám tulajdonképpen nincs is szüksége. Egy kifutófiú is el tudná intézni. Időpazarlás! – mondta J. B. Hoke.

Kelly kapitány merev tekintetét áthelyezte egy légyre, amely kabátja ujjára szállt, és ott azokat a mozgásművészeti gyakorlatokat végezte, amelyeket legyek ilyen alkalmakkor végezni szoktak.

A kapitány arcából semmire sem lehetett következtetni, de abból a tényből, hogy abbahagyta a beszédet, Mr. Hoke azt sejtette, hogy gondolkozik.

– Nos? – kérdezte nem minden bosszúság nélkül. Barátjának kifürkészhetetlensége néha kihozta a sodrából.

A kapitány megrázta a csuklóját, és elhessentette a legyet.

– Hm! – ismételte.

– Hogy érti?

– Nagyon gyanús.

– Mi?

– Az, hogy miért kell neki egy bánya.

– Nekem eléggé valószínűnek hangzik, amit mondott.

– Csakhogy maga hülye – mondta a kapitány szenvtelenül. – Ha éppen kíváncsi a véleményemre, hát szerintem új rézeret fedeztek fel.

– De nem ott. Véletlenül ismerem azt a bányát. Néhány évvel ezelőtt bejártam azt az egész vidéket. Ismerem azt a Megvalósult Álmot, ugyanis erre az idióta névre hallgat. Egy Higginbottom nevű bányamérnök vásárolta meg a kiaknázás jogát tíz évvel ezelőtt. És azóta senki sem tudott belőle kihozni egy garasra való rezet sem. Nem is hiszem, hogy fél

évnél tovább dolgoztak volna benne.

– Annál többet dolgoztak a Szarvas Varangyban.

– Hát persze.

– Tegyük fel, hogy találtak egy eret, és az átmegy a szomszédba.

– Tyű! – mondta Mr. Hoke. Nem túlságosan tevékeny agyműködése lassan megmozdult.

– Hallottam már ilyesmit.

– *Én* is hallottam már ilyesmit – szólt Mr. Hoke.

Megindultan bámult társára. Szivárványos látomások emelkedtek előtte.

– Azt hiszem, igaza van.

– Szerintem ez a nagy helyzet.

– Lehet, hogy rengeteg pénz van ebben?

– Aha! – szólt a kapitány.

– Hát akkor ide figyeljen… – kezdte Mr. Hoke.

Óvatosan halkabbra fogta hangját, és hozzákezdett az üzlet megtárgyalásához. Kelly kapitány pléharccal bólogatott.

MÁSODIK FEJEZET

És így történt, hogy egy gyönyörű, kék és baracksárga estén Ann Moon megérkezett Angliába, sok reménnyel és tíz bőrönddel, és Lady Vera Mace társaságában beköltözött barátságos kis lakásába a Davies Streetre, a Mayfair negyedben.

És nemsokára buzgón élvezte mindazt a nagyszerűséget, amit a londoni évad nyújt.

A Berkeleyban ebédelt, a Claridge-ben teázott, a nagykövetségen vacsorázott, és a Kit-Katben evett még valamit színház után.

Elment Cambridge-be, az evezősversenyekre, a Buckingham-palotába gardenpartyra, megnézte az aldershoti hadgyakorlatot, az ascoti derbyt és Hawthorn Hillt.

Táncolt a Mayfairben, a Denevérben, Sovraninál, a Café de Paris-ban és Braynél a folyó partján.

Hétvégeket töltött kastélyokban Anglia különféle grófságaiban.

Az Ékszerbálon agátnak öltözött, a Virágbálon papucsvirágnak, és a „Hajdani Nagyasszonyok” bálján Stuart Máriának.

Megnézte a Towert, a Westminster-apátságot, Madame Tussaud panoptikumát, a Bak Klubot, a Világháború emlékművét, a Limehouse-templomot, tüdőbeteg képű agarak versenyfutását, motorbiciklin ülő védőszemüveges férfiak versenyfutását, továbbá a pingvineket a St. James’s

Parkban.

Megismerkedett katonákkal, akik lovakról beszéltek, tengerészekkel, akik koktélokról beszéltek, költőkkel, akik kiadókról beszéltek, festőkkel, akik szürrealizmusról beszéltek, az abszolút formáról, és arról, milyen nehéz elhatározni, hogy az ember architekturális vagy ritmikus legyen.

Megismerkedett férfiakkal, akik megmondták neki, melyik Londonban az egyetlen hely, ahol ebédelni, vacsorázni, táncolni, esernyőt venni lehet; megismerkedett nőkkel, akik megmondták neki, melyik Londonban az egyetlen hely, ahol ruhát, kalapot, cipőt lehet venni, ahol manikűröztetni lehet és tartós hullámot csináltatni; fiatalemberekkel, akiknek biztos módszerük volt, hogy nyerjenek a lóversenyen, a második favoritot téve meg; középkorú emberekkel, akiknek biztos módszerük volt, hogyan lehet az életkedvet állandóan fenntartani gin és vermuth megfelelő keverésével; öreg emberekkel, akik bókokat mekegtek a fülébe, és azt kívánták, bár leányunokájuk rá hasonlítana.

És angliai tartózkodásának mindjárt az elején megismerkedett Godfreyvel, vagyis Lord Biskertonnal, aki egy vasárnap délelőtt kölcsönkért kétüléses kocsin elvitte és megmutatta neki családjuk ősi fészkét, Edgeling-kastélyt, Sussex grófságban.

Szendvicseket vittek magukkal és kitűnően mulattak.

HARMADIK FEJEZET

Egyesek azt állítják, hogy Nagy-Britannia lakosai hidegek és szenvtelenek, nehezen indulnak meg, és aki igaz érzésekre vágyik, annak át kell kelnie az Atlanti-óceánon. Ezeknek a véleményét erősen alátámasztja az a körülmény, mennyivel más módszerrel adta tudtul a Maine-állambeli, mangusseti *Reggeli Futár,* illetve régebben alapított kartársa, a londoni *Morning Post* azt a hírt – mintegy hat héttel történetünk kezdete után –, hogy Lord Biskerton eljegyezte Ann Moont.

Mangusset faluban áll Ann szüleinek nyaralója, és a *Reggeli Futár* szerkesztője, aki érző kebel volt, és látta egyszer Annt fürdőruhában, úgy vélte – teljes joggal –, hogy ez alkalommal ki kell vágnia a lírai rezet. Ennek megfelelően ily mód ürítette poharát – valóban, nemcsak képes értelemben –, és pohara tejjel volt tele, mert a szerkesztő minden látszat ellenére egész életében tartózkodott a szeszes italoktól:

„A menyasszony (imigyen szóla a szerkesztő) csodálatos bűvöletű és jelentékeny vonzerejű leány, ki modorával, amely elbűvölő, miként egy szirén varázsvesszeje, kedélyével, amely édes, mint a virágok illata, szellemével, amely vidám, mint a madarak danája, elméjével, amely csillogó, mint a tél homlokát ékesítő ragyogó koszorúk, valamint szívével, mely oly tiszta, mint az ibolya szirmán reszkető harmatcsepp, férjének otthonát oly varázslatos paradicsommá fogja tenni, mint amilyen leány korának bájos otthona volt, úgyhogy a házasság mennyei hangú hárfája. amelynek húrja a szerelem,

az odaadás és a gyengédség, oly édesen boldog hangokat fog hallatni, amilyenek talán még sohasem reszkcttették meg a lelket fennkölt elragadtatásuk ritmikus csengésével.”

A *Morning Post* a maga nyugodt, viharedzett módján beérte a tények egyszerű közlésével. Semmi hév. Semmi izgalom. Semmi fojtott rcmegés. Éppoly érzelemmentesen közölte ezt a tényt, mint egy másik oldalon azt, hogy a Birchington Road-i iskola fiú- és leánynövcndékei nyerték meg Kentish Townban az Észak-Londoni Zenei Ünnepségen a gyermek-rezesbandák számára kitűzött bajnokságot és vándorserleget.

Ily mód:

Házassági hírek

Lord Biskerton, Hoddesdon grófjának fia és örököse, eljegyezte Ann Margaretet, a New York-i Mr. és Mrs. Thomas L. Moon egyetlen leányát.

Londonban ilyenek a segédszerkesztők. Miután néhány évet töltenek a Fleet Streeten, nem képesek többé megkülönböztetni holmi harsonázó kis süvölvényeket amaz ifjú pártól, amely kéz a kézben indul a hosszú útra. Ahhoz, hogy az ember kihozzon a sodrából egy segédszerkesztőt. Titokzatos Szörnynek kell lennie, és legalább hat embert agyonütnie fejszével.

De ha a *Morning Post* unott volt is, a hír mégis nagy érdeklődést keltett közönsége körében. Száz ágyban száz fiatalember letett száz csésze teát, hogy minden figyelmét ennek a hírnek szentelhesse. Egyikük-másikuk számára a kis

hír vészes és gyászos csengésű volt. Elméjüket, amennyiben rendelkeztek ilyesmivel, a vőlegény félelmetes sorsára irányították, és „Te jó Isten!”-t mormolva tovább lapoztak a lóversenyrovatra, avval a gyötrő tudattal, hogy manapság már egy férfi sincs biztonságban.

De voltak mások is – és ezek alkották a többséget –, akik hátradőltek vánkosukon, és kedvetlenül bámultak a mennyezetre; selyempizsamába burkolt elkárhozó lelkek ezek. Arra gondoltak, milyen pocsék minden, ha az ember jól meggondolja, milyen éktelenül pocsék minden ezen a világon. Félretolták a vékony vajaskenyérszeletet, és amikor komornyikjuk belépett, és kamásliról fecsegett, nyers szavakat intéztek hozzá; tizenegy esetben tíz közül azt mondták, hogy menjen az ördögbe.

Mert ezek ama fiatalemberek, akik táncoltak Ann-nel, és vacsoráztak Ann-nel, és megmutatták neki a pingvineket a St. James’s Parkban; ezek, ha történetesen elolvasták a mangusseti *Reggeli Futár*t, azt gondolták, hogy szerkesztője sivár és ihlettelen prózát ír, és meg sem közelíti a valóságot.

Ann Moon, amint végighaladt a londoni évadon, jelenlétét határozottan érezhetővé tette. Hiába, ha egy lány modora oly elbűvölő, mint egy szirén varázsvesszeje, nem járkálhat valahol másfél hónapig anélkül, hogy meg ne sebezne egy-két szívet.

Berry Conway London délkeleti 21. kerületében, Pacsirtavölgy kertváros Bodzaliget utcájában, Fészek nevű otthonában bukkant a hírre, amint átfutott a lapon, miközben készülődött, hogy a 8.45-ös londoni vonathoz rohanjon. Az olvasásban bizonyos nehézséget okozott az Öreg Bútordarab tevékenysége, aki reggeli közben szokása szerint ki-be rohangált a szobába, és helyi jelentőségű híreket adott

le.

Mrs. Wisdom kövérkés és megnyugtató jelenség volt. Tompa jóindulattal bámult Berryre, mint tehén a répára. Szemében Berry még most is az a csecsemő volt, akinek hajdanában megismerte. Még most is úgy bánt vele, mint a Meglett Kor, amely segíti a Tehetetlen Gyermeket az ezer veszedelemmel fenyegető világban. Nem mulasztott el egyetlen szót vagy cselekedetet sem, amellyel egyengethette Berry útját, és megvédhette az élet miriádnyi veszedelmétől. Télen kéretlen meleg vizes palackokat dugott az ágyába. Nyáron szabadon, szavait nem tompítva, beszélt a meleg alsóról és arról, hogy milyen bölcs dolog lassan lehűlni, ha a pórusok kitágultak.

– Flood-Smith őrnagy – szólt az Öreg Bútordarab, az Erődítmény nevezetű villában lakó, nyugalomba vonult hadfira célozva – korán reggel a kertben svédtornázott.

– Úgy.

– És a Mennyei Nyugalom-villában görcsöt kapott a macska.

Berry szórakozottan tűnődött az okozaton és okon.

– Azt hallom, Mr. Bolithót a cége Manchesterbe küldi. Muriel mondta. Ki akarja adni a Mennyei Nyugalmat, bútorozva. Azt hiszem, hirdetést kellene betennie az újságba.

– Nem rossz ötlet. Leleményes.

A folyosón valami magára vonta Mrs. Wisdom figyelmét. Kiszivárgott, és Berry hallotta, amint feldől az esernyőállvány. Mrs. Wisdom nemsokára ismét beszivárgott.

– Az őrnagy elment, aztán kijött az unokahúga, és virágot szedett. Édes kislány, mindig is mondom.

– Úgy?

– És ami a legfurcsább, úgy látszik, egészen jól érzi magát.

– Az miért furcsa?

– Nahát, Berry úrfi! Hát biztosan meséltem már a szomorú történetet!

– Nem hinném – mondta Berry, és tovább lapozott. Lehetséges, gondolta, hogy Hannah valóban elmesélte, de annyi helyi pletykát adott elő mindig, egészen embertelen módon élvezve a kertváros minden egyes szerencsétlenségét, hogy Berry védekező süketséget fejlesztett ki.

Mrs. Wisdom összecsapta a kezét, és égnek emelte a szemét, hogy megadja a történetnek, ami megilleti.

– Hát igazán nem értem, hogy lehet az, hogy még nem meséltem el. Az Erődítmény-villából Gladys mondta el az egészet, ő pedig részben akkor hallotta, amikor felszolgált az asztalnál, részben pedig akkor, amikor a fiatal hölgy egy este lement a konyhába, és megkérdezte, hogy vajon a szakácsné csinált-e már valamit, amit a hölgy úgy hív, hogy puffancs, és aztán ott maradt, és maga csinálta meg a puffancsot, ami, úgy látszik, valami puha csokoládés sütemény, és közben elmondta szomorú történetét, mialatt kikeverte a vajat meg a cukrot.

– Úgy – mondta Berry.

– A fiatal hölgy Amerikából jött. Anyja az őrnagy nővére, aki egy amerikaihoz ment feleségül, és New York mellett laknak valahol, egy helyen, amelyet akár hiszi, akár nem, Big Bagnek hívnak. Hát kérem, micsoda helységnév ez? És Big Bag, úgy látszik, tele van színészekkel, és a fiatal hölgy, akit Katherine Valentine-nak hívnak, elég csacsi volt azt hinni, hogy szerelmes az egyikbe, és feleségül akart menni hozzá, és az illető egy senki volt, csak kis szerepeket játszott, és a fiatal hölgy apja persze nagyon mérges lett, és ide küldte az

őrnagyhoz, abban a reményben, hogy talán majd kigyógyul a hóbortjából.

– Úgy – szólt Berry. – Szent isten! Ilyet! A gróf a vízbe fúlt! Biskerton. Iskolatársam volt.

– Öngyilkos lett? – kérdezte boldogan Mrs. Wisdom. – De borzasztó!

– Hát nem egészen. Eljegyzett egy amerikai lányt. Ann Margaretet, a New York-i Mr. és Mrs. Thomas L. Moon egyetlen leányát.

– Moon? – Mrs. Wisdom összeráncolta homlokát. – Vajon nem ugyanaz a hölgy-e, akiről Gladys mondta, hogy Miss Valentine a hajón megismerkedett egy bizonyos Miss Moonnal, és egészen biztos vagyok abban, hogy Gladys azt mondta, hogy az illető keresztneve Ann. Nagyon összebarátkoztak. Miss Valentine azt mondta Gladysnek, hogy Miss Moon nagyon helyes fiatal hölgy. Nagyon csinos és aranyos.

– A *Morning Post* ezt nem említi. De ha csinos és aranyos, akkor talán igazságtalan vagyok Kétszersült iránt, amikor azt tételezem fel róla, hogy aranyért adta el magát.

– Nahát, Berry úrfi! Hogy szabad ilyet mondani egy barátjáról!

– Mindenesetre nagy szerencse neki. A leány biztosan úszik a pénzben.

– Remélem, maga nem fog pénzért nősülni, drágaságom.

– Nem is. Én, a romantikus lélek? Tulajdonképpen tetőtől talpig lélekből vagyok.

– Én mindig azt mondom, hogy a szerelem mindent legyőz.

– Nagyon jól mondja, de nem lepődnék meg, ha nem volna százszázalékosan igaza. Hányat üt az óra? Szaladnom kell.

George, Hoddesdon hatodik grófja, a vőlegény atyja, csak tizenegy óra felé olvasta a *Morning Post*ot. Későn kelő lévén, az újságot is későn olvasta. Miután csendes elégtétellel áttanulmányozta a hírt, időnkint meg-megcirógatva a felső ajkát ékesítő jól szabott őszes bajuszt, szürke cilindert öltött, és meglátogatta húgát, Lady Vera Mace-et.

– Jó reggelt, Vera.

– Jó reggelt, George.

– Látom, bent van a lapban.

– Az eljegyzési hír? Bent van.

Lord Hoddesdon tisztelettel szemlélte húgát.

– Hogy csináltad?

– Én? – Lady Vera felhúzta a szemöldökét. – Hogy én csináltam?

– Hát persze hogy te – mondta Lord Hoddesdon, aki, mint az angol arisztokrácia megannyi tagja, hajlamos volt csekély lelkesedést érezni ivadéka iránt. – Csak nem akarod azt mondani, hogy egy ilyen leány, mint Ann Moon, hajlandó eljegyezni magát egy ilyen fiúval, mint Godfrey, ha a talaj nincs kellőképpen megmunkálva?

– Természetesen megtettem minden tőlem telhetőt, hogy összehozzam őket.

– Na ugye.

– Ann-nek elmondtam százszor is, hogy milyen bájos fiú Godfrey.

– Ezt mondtad? – kérdezte Lord Hoddesdon hitetlenül.

– Amint hogy az is, ha kedve van hozzá. Mindenesetre nagyon mulatságos tud lenni.

– Belőlem még egy árva mosolyt sem csalt ki soha – szólt

Lord Hoddesdon. – Egy esetet kivéve – helyesbített –, amikor ki akart belőlem húzni tíz shillinget a newmarketi lóversenyen. Hála istennek, hogy összeakadt ezzel a leánnyal.

Melle ismét felduzzadt tökéletes szabású mellénye alatt. Végtelen elégedettséggel sóhajtott fel, és szép vonású arca pírban égett.

– Ez lesz az első alkalom, hogy a család személyesen megismeri a pénzt – mondta. – Ez nem történt meg II. Károly uralkodása óta.

Elhallgattak.

– George – szólalt meg ismét Lady Vera. – Nos?

– Szeretném, ha most nagyon idefigyelnél, George.

Lord Hoddesdon csaknem gyengéden nézett húgára. Mindent rózsaszínű szemüvegen át látott ezen az emlékezetes délelőttön; de még ha ezt leszámítjuk, akkor is el kellett ismernie, hogy Lady Vera nagyon vonzó. Lord Hoddesdon becsületszavára úgy érezte, hogy húga egyre szebb és szebb lesz az évek folyamán.

Magában számolni kezdett. Igen, jóval negyven fölött van, és senki sem mondaná többnek harminckettőnél. Büszkeség fogta el, és büszkesége csak növekedett, amikor megpillantotta magát a tükörben. Akárki akármit mond, a család nem csúnyul.

Második gondolata azonban az volt, hogy bármennyire csodálja is húgának kifogástalanul szabályos arcvonásait, még sincs egészen elragadtatva attól a kifejezéstől, amelyet Vera arca ebben a pillanatban öltött. Furcsa kifejezés. Kissé zordon.

Egy nevelőnőjére emlékeztet, aki sokszor a kezére ütött gyermekkorában.

– Ne felejtsd el, George, hogy még nem házasodtak össze.

– Persze. Persze hogy nem. Még csak eljegyzési hír volt a lapban.

– És éppen ezért – folytatta Lady Vera, miközben szép szeme most már határozottan sziklakemény kifejezést öltött –, légy szíves, add fel azt a szándékodat, hogy felkeresed Mr. Frisbyt, és kisebb összeget kérsz tőle kölcsön. Ez mindent felborítana.

Lord Hoddesdon levegő után kapkodott.

– Csak nem képzeled, hogy olyan ostoba vagyok, hogy meg akarom vágni Frisbyt?

– Nem erre gondoltál?

– Ugyan, dehogy. Szó sincs róla. Arra gondoltam… izé… azon tűnődtem… szóval, hogy őszinte legyek, az futott át a fejemen, hogy esetleg *te* hajlandó lennél valami kisebb összeggel…

– Ne mondd.

– Igazán nem tudom, miért ne lennél hajlandó – szólt Lord Hoddesdon panaszosan. – Rengeteg pénzt kereshetsz ezen a gardedámságon. Amikor azt az argentínai lányt kísérted három évvel ezelőtt, kétezer fontot kaptál.

– Ezerötszázat kaptam – helyesbítette húga. – Egy gyenge pillanatomban (nem is értem, mi ütött belém) kölcsönadtam neked a többit.

– Öö… hát igen – szólt Lord Hoddesdon nem minden zavar nélkül. – Ez bizonyos fokig csakugyan igaz. Most, hogy mondod, eszembe jut.

– Hogy eszedbe se jutott visszaadni, ugye? – szólt Lady Vera, és a hangja úgy csengett, mint az ezüstharang, bár nem bátyja fülének.

Megint elhallgattak.

– Hát jó, ha nem adsz, nem adsz – szólt Lord Hoddesdon komoran.

– Ebben igazad van – mondta Lady Vera. – Ezzel szemben mondok neked valamit. Úgy volt, hogy elviszem Annt ebédelni a Berkeleyba, de Mr. Frisby telefonált, hogy menjek el vele autókirándulásra Brightonba, hát odaadom neked a pénzt, és vidd el te Annt.

Lord Hoddesdon kissé úgy érezte magát, mint a tigris, amely azt remélte, hogy beleharaphat a pecsenyébe, és ehelyett egy sajtos pálcikát kap, de a kiváló Hoddesdon-filozófia azt súgta neki, hogy ez is több a semminél.

– Jól van – mondta. – Úgy sincs más dolgom. Lássuk a tíz fontot.

– A mit?

– Vagy az öt fontot, vagy akármit.

– Ebéd a Berkeleyban nyolc shilling és hat penny. Két személynek tizenhét. A pincér kap két shillinget. Ann esetleg limonádét vagy ásványvizet szeretne inni. Mondjuk, további két shilling. Ruhatár a kalapodért hat penny. Kávé és előre nem látható kiadások, két shilling hat penny. Bőven elég, ha huszonöt shillinget adok.

– Bőven?

– Bőven.

Lord Hoddesdon boldogtalanul cirógatta bajszát. Illés próféta érezhette volna így magát a sivatagban, ha a hollók, amelyek táplálták, hirtelen a máját kezdték volna tépdesni.

– De hátha az a lány koktélt akar?

– Nem iszik koktélt.

– De én igen – szólt Lord Hoddesdon fellázadva.

– Tévedsz; te sem – szólt Lady Vera, és most egészen feltűnően hasonlított a hajdani nevelőnőre.

Lord Biskerton nem tartozott a *Morning Post* olvasói közé. Akkor hallotta, hogy eljegyzésének híre megjelent, amikor Berry Conway felhívta Mr. Frisby irodájából és gratulált. A lord illendő módon fogadta barátja jó kívánságait, és nyugodt, rendszerető hangulatban fogyasztotta el reggelijét.

Éppen a narancsdzsemmel foglalatoskodott, amikor apja megérkezett.

Nem történt meg gyakran, hogy Lord Hoddesdon meglátogatta fiát és örökösét, de most valami titokzatos módon az a rendkívüli gondolat merült fel őlordsága elméjében, amint elhagyta Lady Vera lakását, hogy Biskertonnak van esetleg némi készpénze, és abból hajlandó egy részecskét átadni nemzőjének.

– Öö… szervusz, Godfrey fiam.

– Nini! Atyám!

Lord Hoddesdon köhentett.

– Öö… Godfrey – szólt –, azon tűnődöm… Ugyanis történetesen egy kis pénzzavarban vagyok… mondd, nem tudnál véletlenül…

– Atyám – szólt Kétszersült felvidulva –, ez a hét legjobb vicce. Csak nem akarja azt mondani, hogy engem óhajt rnegvágni?

– Csak azt gondoltam…

– Vajon honnan a csudából képzelte, hogy van akár egy vasam is?

– Úgy véltem, hogy Mr. Frisby esetleg megajándékozott.

– De miért?

– A… a szerencsés esemény örömére. Végtére is menyasszonyod nagybátyja. De persze, ha tévedtem…

– Persze hogy tévedett, atyám – biztosította Kétszersült. – Az öreg, molyette, ásatag lény, akire ön céloz, az egyetlen ember ebben a nagy városban, aki nem ad semmiféle ajándékot semmiféle szerencsés esemény örömére. Jelmondata: *Nil desperandum* – sose add fel… a pénzt.

– Kínos – sóhajtott Lord Hoddesdon. – Azt reméltem, hogy kisegíthetsz. Határozottan rászorulok némi pénzügyi támogatásra. Nagynénéd megkért, hogy vigyem el ebédelni menyasszonyodat a Berkeleyba, és nagynénéd elgondolásai a költségszámlára vonatkozólag csaknem skótnak minősíthetők. Huszonöt shilling.

– Pazarlás! – szólt Kétszersült határozottan. – Bár engem segítene ki valaki huszonöt shillinggel. Összesen egy fontom van, hogy a felszínen tartson a hónap végéig.

– Ilyen rosszul állsz?

– Illetve pontosan egy font, két shilling és két penny.

– Mindazonáltal – mutatott rá Lord Hoddesdon –, nem szabad elfelejtened, hogy kilátásaid ragyogóak. Te sokkal bölcsebb voltál a magad nemzedékében, mint én az enyémben, fiam. – Megcirógatta bajszát, és ismét mélyet sóhajtott. – Fiatalember koromban az volt a legfőbb hibám, hogy nagyon is impulzív voltam. Pénzért kellett volna nősülnöm, amint te igen okosan teszed. Most már világosan látom. És alkalmam is lett volna; de vakon elszaladtam mellette. Amikor ugyanis elnyertem rangomat, rajvonalban vonultatták fel előttem a rémesnél rémesebb örökösnőket.

De én túlságosan romantikus, túlságosan idealista voltam. Szegény anyád akkoriban még a Vigalom Varieté igen szerény tagja volt, és én is csak akkor vettem hirtelen észre, amikor már tizenhatodszor néztem meg azt a darabot, amelyben játszott. A színpad legszélén állt. Szemünk találkozott… Nem mintha egy pillanatra is sajnálnám, természetesen – szólt Lord Hoddesdon. – Soha embernek nem volt jobb pajtása. Másrészt azonban… hát igen, fiam, te bölcsebbnek mutatkozol atyádnál.

E szónoklat alatt Kétszersült több ízben is jelét adta ama vágyának, hogy közbeszóljon. Most végül nyomatékosan ezeket mondta:

– Nem bánnám, atyám, ha nem beszélne egy lélegzetre Annről és a rémes örökösnőkről, hanem a kettő közt mély lélegzési szünetet tartana – mondta jogos felháborodással. – Ha azt mondja, hogy pénzért házasodom, az úgy hangzik, mintha csakis a készpénz érdekelne. Márpedig engedje meg, atyám, hogy közöljem önnel: szerelemből nősülök. Halálos szerelemből. Megőrülök Annért. A helyzet az, hogy amikor meggondolom, hogy egy lány ilyen csodás lehet és ugyanakkor pokolian gazdag is, megerősödik hitem a Gondviselésben, amely őrködik a jó emberek fölött. Ann a legédesebb élőlény a világon, és ha több pénzem volna egy fontnál, két shillingnél és két pennynél, akkor én vinném ma ebédelni.

– Bájos leány – helyeselt Lord Hoddesdon. – Hogy is vehetted rá, hogy igent mondjon? – kérdezte, visszatérvén az atya természetes megdöbbenése.

– Edgeling tette.

– Edgeling?

– Edgeling. Mondhat, amit akar ősi fészkünk ellen, atyám,

mondhatja, hogy egy vagyonba kerül a fenntartása, és túlságosan nagy ahhoz, hogy bérbe lehessen adni, és általában olyan, mint egy fehér elefánt, az azonban tagadhatatlan, hogy romantikus hely. Az ősi krikettpályán vallottam szerelmet Ann-nek (Bobby Blaythwait kétüléses kocsiján mentünk le), és meggyőződésem szerint nincs olyan lány ezen a földön, aki nemet mondott volna abban a környezetben. A galambok turbékoltak, a méhek zümmögtek, a varjak károgtak, és a lenyugvó nap bearanyozta a repkényes falakat. Nincs olyan lány, aki visszautasítaná az embert ilyen környezetben. Higgye el, akármennyi hibája van, Edgeling megtette a kötelességét, és hitelt érdemel.

– Ha már hitelről beszélünk, mégiscsak örvendetes gondolat, hogy a te hiteled ezentúl kitűnő lesz.

Kétszersült keserűen felkacagott.

– Ne képzelje – szólt hevesen. Az asztalon heverő papírhalomra mutatott. – Nézzen ezekre.

– Mik ezek?

– Idézések. Ha nem volnék olyan okos fiú, holnap már törvényszék előtt állnék.

Lord Hoddesdon rémült kiáltást hallatott.

– Ezt nem mondod komolyan!

– De mennyire hogy komolyan mondom. Véremet akarják szívni. Shylock hozzájuk képest kezdő volt.

– Szentséges ég! Jól meggondoltad a dolgot? Érted, miről van szó? Ha törvényszék elé kerülsz, felbontják az eljegyzésed. Frisby nem az az ember, aki ilyesmit elviselne.

Kétszersült csillapítóan emelte fel kezét.

– Ne féljen, atyám. Kivágtam magam. Bízhat bennem, hogy megtettem a szükséges óvintézkedéseket. Ide nézzen.

Odalépett egy fiókhoz, kivett belőle valamit, egy pillanatra elrejtőzködött a könyvespolc sarka mögé, majd ismét előbukkant. És ekkor Lord Hoddesdon fojtott kiáltást hallatott.

Minden oka megvolt rá. Hajától eltekintve, amely anyjáéra emlékeztetett, Lord Biskerton sosem mondott sokat atyja esztétikai érzéke számára, üe most, amikor haját fekete paróka fedte el, és fekete császárszakáll rejtette állát, oly felháborító látványt nyújtott, hogy meg lehet bocsátani egy atyának, ha különös zörejeket hallat.

– Tegnap vettem Clarksonnál – mondta Kétszersült, gyönyörűséggel szemlélve magát a tükörben. – Persze hitelre. Egy kis szemöldök is jár hozzá. Hogy tetszem?

– Godfrey… fiam… – Lord Hoddesdon hangja remegett, mint a legnagyobb felinduláskor szokás. – Szörnyű vagy. Rettenetes. Hátborzongató. Mint egy nemzetközi kém vagy valami hasonló. Vedd le azt a rémséget!

– De megismerne benne? Ez a kérdés – szívóskodott fia és örököse. – Ha mondjuk ön volna Hawes és Dawes, úridivat, huszonhárom font, négy shilling és hat penny, el tudná képzelni egy percig is, hogy eme bozót mögött Godfrey, Lord Biskerton lappang?

– Hogyne, természetesen.

– Fogadok, hogy nem. Sőt még akkor sem, ha ön volna Dykes, Dykes és Pinweed, úriszabó, nyolcvannyolc font, öt shilling és tizenegy penny. És mindjárt meghallja, hogyan fogom bebizonyítani. Azt mondja, ön és Ann a Berkeleyban ebédel. Én is ott leszek, a lehető legközelebbi asztalnál. És ha Ann csak annyit mond: – Szent isten, hiszen ez Godfrey! –, pincért hívok, odaadom neki a szakállat, a parókát és a szemöldököt, meghagyom, hogy készíttesse el becsináltnak,

és megeszem.

Lord Hoddesdon halkan felnyögött és behunyta szemét.

NEGYEDIK FEJEZET

1

Berry Conway, szokásos mesteri gyorsfutásával az utolsó ötven méteren, most is, mint máskor, a másodperc egy törtrészével megelőzte a 8.45-ös expresszt Pacsirtavölgy állomáson. Bár idegen volt a kertvárosok világában, máris jelentékeny mértékben bírta a kertvárosok lakóját jellemző kísérteties képességet, hogy két-három másodperccel az indulás előtt érje el a vonatot. És minthogy azoknak, akik a Citybe futó korai expressz után szaladnak, fontosabb és zordonabb dolguk van, mint út közben az időjárási viszonyokat megfigyelni, Berry is csak amikor már leült, és újra lélegzethez jutott, ért rá arra, hogy körülnézzen és megállapítsa, milyen rendkívül kellemes nap van.

Rögtön látta, hogy ez a nap az öröm, a kaland és a romantika számára termett. A nap zafírkék égből sütött alá. Sugarai alatt Herne Hill valósággal költőies képet öltött. Hasonlóképp cselekedett Brixton is. És a folyó, amint Berry áthaladt fölötte, határozottan felnevetett rá. Mire elért a Pudding-közbe, végleg arra a meggyőződésre jutott, hogy ez a nap túlságosan szép ahhoz, hogy az ember egy fülledt irodába bebörtönözve töltse el.

Már gyakran érzett ilyesmit, de Mr. Frisby valahogy sosem nézte ugyanebből a szemszögből a világot. T. Patcrson Frisbyt kemény és prózai fából faragták. Nemigen lehetett látni, amint otthagy csapot-papot, elmegy és csűrdöngölőt táncol a hegyekben azon való örömében, hogy ilyen szépen süt a nap.

Éppen ezek a varázslatos arany és kék reggelek ingerelték rendszerűit valósággal hátborzongató munkaorgiákra a vén dögkeselyűt. – Gyerünk, gyerünk – mondta ilyenkor; úgy nézett a napsugárra, mintha az pénzt akarna tőle kölcsönkérni, és Berry jött, jött.

De mégis történnek csodák, ha az ember türelmesen vár rájuk. Berry éppen befejezte egy levélcsomó rendezését, amely levélcsomó különösen unalmasnak tűnt egy érzékeny fiatalember szemében ezen az izzó nyári napon, amikor az ajtó kitárult, és valami olyan ragyogó jelenség lépett be, hogy Berrynek kettőt is kellett pislognia, mire a fényesség befért a szemébe.

A fényességet nemcsak az okozta, hogy T. Paterson Frisbyn világosszürke flanellöltöny volt. Még csak az sem, hogy fején panamakalap díszlett, nyakán pedig a testőrbrigád színeiben pompázó nyakkendő. Az igazán meglepő az egész emberből sugárzó életvidámság volt. Határozottan csibészesnck látszott. Nem is fel-, hanem megvidult. Mialatt Berry döbbent némasággal bámult rá, valami görcs vonaglott át T. Paterson Frisby arcán, csúnya eltorzulást idézve elő. Tudniillik mosolygott.

– Jó reggelt, Conway!

– Jó reggelt, uram – felelt Berry színtelen hangon.

– Van valami a postában? – Semmi fontos, uram.

– Jó, akkor hagyjuk holnapra.

– Holnapra?

– Úgy van. Ma Brightonba megyek.

– Igenis, uram.

– Magának szabadnapot adok.

– Nagyon köszönöm, uram.

Berry elképedt. Ilyesmi még sosem tordult elő. Mr. Frisbyvel való együttműködése folyamán az árnya sem merült fel még ilyesminek. Most sem akart hinni a fülének.

– Kell is már mennem. Autón. Csak este jövök vissza. Két dolgot intézzen el. Menjen el a Bond Streetre Mellon és Pirbrighthoz, és vegyen két támlásszéket valamelyik jó darabhoz ma estére. Írassa a számlámra, és küldesse el a lakásomra.

– Igenis, uram.

– Mondja meg nekik, hogy valami igazán jó dolgot akarok. Ők tudják, milyen darabokat láttam már. Azután menjen át a Berkeleyba, és foglaljon le számomra egy kétszemélyes asztalt vacsorához.

– Igenis, uram.

– Kétszemélyest. Ne legyen túlságosan közel a zenéhez.

– Igenis, uram.

– Jó. Ja igaz. Tudtam, hogy van még valami. Tegnap este beszéltem azzal a Hoke-kal. Szóltam neki a maga bányájáról. Érdekli a dolog.

Berryt boldog izgalom járta át.

– Igazán, uram?

– Igen. Furcsa, de véletlenül ismeri azt a bányát. Otthon lesz este?

– Igen, uram.

– Majd szólok neki, hogy ugorjon ki magához. Köztünk szólva (de ne árulja el neki, hogy megmondtam), hajlandó ötszáz fontig is elmenni.

– Csakugyan?

– Azt mondja. Megpróbált kevesebbet ajánlani, de azt

feleltem, maga ennél olcsóbban nem adja. Úgyhogy ha maga megfelelőnek találja, Hoke mindjárt el is viheti a papírokat, és akár ma este elintézhetik az egészet. És én nem számítok fel semmi jutalékot – mondta Mr. Frisby, és úgy kuncogott, mint két jóságos öregúr egy Dickens-regényből.

Berry szeme káprázott. Mélységes lelkiismeret-furdalás fogta el, amikor eszébe jutott, hogy magában nem egyszer, hanem többször is halképű rabszolgahajcsárnak címezte ezt az aranyszívű férfiút. Csak most jött rá, hogy valójában micsoda: álruhás angyal.

– Végtelenül lekötelez, uram… – dadogta.

– Örülök.

– Komolyan azt hiszi, hogy megad érte ötszáz fontot?

– Nem hiszem, hanem tudom. Nos, ezzel készen is vagyunk. Jó napot – szólt Mr. Frisby, és elvonult, mint a két jóságos öregúr egy személyben.

Berry gazdája távozása után jó néhány percig mozdulatlanul ült a helyén. Mozdulatlanul, ami tagjait illeti, de agya közben viharosan száguldott.

Ötszáz font! Ez az élet és a szabadság kulcsa! Megfizetheti Attwater kölcsönét. Tisztességesen gondoskodhatik az Öreg Bútordarabról. És miután eleget tett eme becsületbeli kötelességeinek, még marad is valami a zsebében, hogy nekivágjon a Kaland ösvényének.

Nagyot lélegzett. Teste még munkaadójának irodájában volt, de lelke már egy napban izzó kisváros utcáin bandukolt, tornyosodó hegyek tövében.

És amint így ment-mendegélt, a bennszülöttek oldalba bökték egymást:

– Ez ő – mondták tiszteletteljesen. – Látod? Ez a Kemény

Conway. Ennél bátrabb legény nem akad.

Már ebédidő közeledett, amikor Berry megvásárolta a színházjegyeket, s Mellon és Pirbright urak helyiségéből ismét kilépett a Bond Street zajába és ragyogásába.

A nap közben a fényesség újabb fokait érte el. Fent is sütött a nap és Berry szívében is. Varázslatos mámor szállt a légben. Berry elbűvölve nézett szét a Bond Streeten.

A kiábrándult világfi szemében a Bond Street a londoni évad derekán is, déli egy órakor is csak a Bond Street marad. De egy romantikus fiatalember szemében, aki váratlanul szabadnapot kapott, és aki előtt felcsillant a szabadság és a kaland reménye, a Bond Street maga a bagdadi Fő utca. Berry megrészegedett attól az érzéstől, hogy most a dolgok kellős közepén van.

Ha Londonban járt-kelt, az volt a szokása, hogy mindig várakozásteljesen nézett körül, hátha történik valami izgalmas dolog. De még sosem történt semmi, ami a legkisebb mértékben érdekes lett volna, és Berry néha már-már elkedvetlenedett. De a Bond Street helyreállította optimizmusát. Ez az a hely, érezte, ahol minden pillanatban minden megtörténhet.

Ha valahol, mondta magában, hát itt lehetséges, hogy az emberhez odasurran egy szép nő, testhez simuló ruhában, s az ember kezébe csúsztat egy hosszú borítékot a Tengerészeti Szerződéssel, amelyet a nő aznap reggel lopott el a kétségbeesett külügyminisztériumból, és most összetéveszti Berryt bűntársával, Dörzsölt Aleckkel, mert annak is szegfű van a gomblyukában. A Threadneedle Streeten, a bankok utcájában, vagy Pacsirtavölgyben bezzeg eltöltheti az ember egész életét, anélkül, hogy annyi történnék vele, amennyi egy

levelezőlapon elfér.

A keskeny utcán drága automobilok gördültek fel és alá, a járdán pedig nyüzsögtek a drágán öltözött járókelők. Egyikük éppen a kanális felé lökte Berryt, amikor Berry észrevett egy mellette megálló kétüléses autót. A következő pillanatban az ember, aki a kocsiban ült, erősen idcgenes kiejtéssel megszólította:

– Megbocsánat, merre van a Leszeszter Szköver?

Berry odanézett. Nem izgató illatú nőt pillantott meg. Hanem egy megdöbbentő külsejű alakot busa szemöldökkel és fekete császárszakállal.

– A Leicester Square? Forduljon balra, és menjen át a Piccadilly Circusön.

– Keszenem, szer.

Berry a kocsi után bámult. Az az ember felizgatta. Igaz, nem mondott semmit, amiből arra lehetne következtetni, hogy nem tartozik a tisztes polgárok sorába, mégis volt benne valami, hogy az ember azt gondolta, a zsebei csak úgy dagadoznak az ellopott szerződésektől. Így hát Berry csak állt, levegő után kapkodott, és ki tudja, meddig állt volna ott, ha egy éhes gyalogjáró, ebédje után loholva, hátba nem löki.

Visszazökkenve a gyakorlati tények világába, elindult a Berkeleyba, hogy asztalt rendeljen Mr. Frisbynek.

Mr. Frisby nyilván közkedvelt látogatója lehetett a Berkeleynak. Nevének említése érdeklődést és tiszteletet ébresztett. Egy főpincér, aki olyan volt, mint egy olasz költő, biztosította Berryt, hogy meglesz minden, amit kíván. Kétszemélyes asztal, nem közel a zenéhez. Rendben van.

Azután elbájoló tisztelettel megérdeklődte, nem parancsol-e Berry megebédelni a vendéglőben, és kísértően rámutatott

egy közeli kis asztalra. Berry már-már azt válaszolta, hogy az ilyen fényűzés nem neki való, amikor egy pillantást vetett az asztal felé, és olyasmit látott, hogy ajkára fagyott a szó.

A szakállas rém ott ült alig kétméternyire tőle, belemerülve egy füstölt lazacba.

Berry csak egy pillanatig habozott. Az ő szűkös körülményei között élő ember számára ilyen helyen ebédelni merész, csaknem vakmerő és könnyelmű kalandot jelent. Az erszényt ezáltal oly súlyos ökölcsapás éri, hogy sok-sok napig eltart, amíg magához tér. De ha a Végzet oly előzékeny, hogy az útjába veti ezt a titokzatos férfiút, akkor ő sem lehet oly bárdolatlan, hogy a Végzet szeretetreméltóságát kicsinyes takarékossági okokból visszautasítsa.

Ez a férfi nagyon izgatta Berryt. Nyilvánvalóan gyanús alak. Más, mint gyanús alak, nem parádézna Londonban ilyen szakállal. Különben is, a szakállas, miután kérdésére azt a határozott választ kapta, hogy forduljon balra, és menjen át a Piccadilly Circusön, jobbra fordult, és a Berkeleyba ment. Ha ez nem baljóslatú dolog, hát akkor mi az?

Berry leült, és egy alsóbbrendű pincér lecsapott rá az étlappal.

A szakállas most valami lében úszó halat evett. És Berryt, amint nézte, pillanatról pillanatra erősbödő gyanú fogta el. Esküdni mert volna rá, hogy ez a szakáll álszakáll. Szemmel láthatólag tulajdonosának útjában állt. A villára tűzött halat oly óvatosan emelte keresztül a szakáiion, mint ahogy a felfedező tör utat az őserdőben.

Ezt az embert tehát nem maga a természet sújtotta szakállal, mely esetben inkább sajnálat illetné, nem bírálat – nem, ez önszántából rakott fel szakállat, ez egy önszakáll, olyan ember, aki isten tudja, miféle sötét okból hordja

magával saját külön őserdejét, hogy bármely percben elmerülhessen benne, és így fittyet hányhasson üldözőinek. Gyerekesség volna feltételezni, hogy az ilyen emberben jó szándék is lakozhatik.

És ekkor, mintegy megerősítendő ezt az ítéletet, hirtelen oly hatásos jelenet játszódott le, hogy Berry összeborzongott, amint szemlélte.

A vendéglőbe beballagott egy előkelő, ötven év körüli férfi, ízléses szürke bajszát cirógatva. A főpincérhez fordult; nyilván asztalt foglalt le. Azután megfordult, hogy kimenjen az előcsarnokba, ahol a Berkeley vendéglátói szokták megvárni vendégeiket, amikor szeme a szakállas férfira esett. Riadtan hátrahőkölt, mint aki elé rémes látvány tárult, aminthogy csakugyan rémes látvány tárult eléje, majd odalépett a szakállas egyén asztalához. Rövid párbeszéd következett, amelynek folyamán a bajszos tiltakozni látszott valami ellen. Majd szemlátomást megrendülve kitántorgott.

Berry előrehajolt székén; kellemes izgalom töltötte el. Most már tudta, hová tegye a szakállast. Mindent értett. Nyilvánvaló, hogy ez az ember a Szippantó, a Kokainbanda titokzatos főnöke, aki annyi gondot okoz a Scotland Yardnak. Ami pedig a szürkebajszost illeti, az bizonyára valami magas rangú bűntársa, egy előkelő báró vagy egy jónevű herceg, akinek tisztes híréhez nem férhet szó. És kétségbevonhatatlan izgalma bizonyára onnan eredt, hogy a Szippantót ilyen helyen kellett meglátnia, ahol a szakálla bármelyik pillanatban lejöhet és elárulhatja.

– Menj vissza föld alatti odúdba, ahol ismernek és tisztelnek – nyilván ezt suttogta lázasan. Mire a Szippantó gúnykacajjal – Berry határozottan látta gúnykacagni – azt felelte, hogy már nekilátott ebédjének, és most már úgyis ki

kell fizetnie, tehát kockázat ide, kockázat oda, itt haljon meg, ha hajlandó elmenni, amíg végig nem eszi, ami a nyolc shillingjéért jár.

Mire a másik, jól ismerve főnökének hajthatatlanságát, nem vitatkozott, hanem rémülten távozott.

A képzelődés már szépen alakult, és ha nem zavarja meg semmi, bizonyára egyre szebb alakot ölt. De a következő pillanatban Berry agyából kirepült minden, a Szippantóra vonatkozó gondolat. A szürke bajszos férfi visszatért a terembe, és ezúttal nem volt egyedül.

Mert íme előtte jött, mint egy hercegnő, akinek utat nyit a néptömeg, előtte jött egy leány. És amint Berry meglátta a lányt, szeme lassan akkora lett, mint a golflabda. Álla leesett, szíve vad száguldásba kezdett, és egy burgonya lehullott reszkető villájáról.

Mert ez volt az a leány, akit egész életében keresett – a leány, akiről álmodott nyári estéken, amikor a napszállta dicsfénye izzott a nyugati égen, vagy tavaszi reggeleken, amikor a madarak zengték himnuszukat a harmatos pázsit fölött. Első pillantásra felismerte. Pedig már rég feladta a reményt, hogy valaha is találkozzék vele; és íme: most itt jön, és éppen olyan, mint ahogy Berry elképzelte holdsugaras éjeken, amikor messziről halk hegedűszó hallatszott. Csak ült és bámult: és amikor a pincér rátört ebben az áhítatos pillanatban, és megkérdezte, parancsol-e egy kis sajtot, bizonyos fokig nehezére esett megőriznie a Conwayk közmondásos udvariasságát.

Amikor Berry Conway ily mereven bámult Ann Margaretre, a New York-i Mr. és Mrs. Thomas L. Moon egyetlen leányára, bizonyára megsértette az illedelmet. De előtte már számtalan fiatalember esett abba a bűnbe, hogy vendéglőben ülvén, hasonló módon sértette meg az illedelmet. Ann Moon az a fajta leány volt, akivel kapcsolatban a vendéglőben ülő fiatalembereknek vasakaratra volt szükségük, hogy ne bámuljanak rá.

Láttuk, miként vélekedett Annről a mangusseti *Reggeli Futár* jól értesült szerkesztője, és immár hivatalosan megállapíthatjuk, hogy amennyiben az a leírás tévedett, hát csak annyiban tévedett, hogy tartózkodó módon kevesebbet mondott a valóságnál. Talán helyszűke miatt hagyott el egy-két mozzanatot, amelyet pedig érintenie kellett volna, és amelyek híján az arckép vajmi kevéssé tökéletes. Így például a gödröcskét Ann állán, és azt a mulatságos módot, ahogy álla mozgott, amikor Ann nevetett. Egyébként azonban teljesen igaza volt a csodálatos bűvöletet és jelentékeny vonzóerőt, valamint a kedélyt illetően, amely édes, mint a virágok illata. Berry mindezt első pillanatra látta.

Lord Hoddesdon is észrevette mindezt, és megint átvillant agyán a megdöbbenés, vajon hogyan lehetséges, még Edgeling-kastély fényének hatása alatt is, hogy egy ilyen leány eljegyezze magát az ő fiával, aki most ott ül két asztallal odébb, szakállának védőbástyája mögé rejtőzködve. Mindazonáltal őlordsága elméjét ebben a pillanatban elsősorban az a kérdés foglalkoztatta, hogyan tudná a lehetőséghez képest csökkenteni azt az összeget, amelybe Ann ebédje kerülni fog. Ha Annt rá lehetne bírni, hogy kerüljön el minden leány ős könnyelműséget italok és

feketekávé dolgában, akkor a kincstárból futna esetleg egy szivarra és egy likőrre is, amely után Lord Hoddesdon az erős férfi néma vágyát érezte.

– Akar valamit inni, kedvesem? – kérdezte, amint a pincér odalépett hozzájuk, és föléjük hajolt.

Ann tekintete visszatért a középtávolból.

– Nem, köszönöm, nem kérek semmit.

– Semmit – szólt Lord Hoddesdon a pincérnek, és nagyon vigyázott, hogy ne dalolja ezt a szót.

– Ásványvizet talán? – tudakolta a pincér.

– Semmit, semmit.

– Vichy? St. Galmier? Tonik? Evian?

– Köszönöm. Semmit.

– Esetleg limonádét? – kérdezte a pincér, olyan ember lévén, aki sosem tudja, mikor kell abbahagyni.

– Igen, esetleg kérek egy limonádét – hagyta rá Ann.

– Én nem innék limonádét – óvta Lord Hoddesdon nagy komolysággal. – Nem innék, szavamra. Nem tesz jót. Tele van savval.

– Jó, akkor kérek tiszta vizet.

– Tiszta vizet – mondta Lord Hoddesdon, és fenyegetően nézett a pincér szemébe.

Leendő menyére pedig annak a férfinak szerető mosolyát vetette, akinek már két shilling előnye van. Milyen öröm, úgy érezte, hogy még vannak mainapság leányok, akik nem teszik tönkre arcszínüket és emésztésüket koktéllal meg borral meg miegymással.

De a mosoly kárba veszett, Ann észre sem vette. Megint a terem túlsó végébe bámult. A zene és a társalgás hangja

mintha nagy messziről érkezett volna hozzá. Leendő apósa az asztal másik oldalán ugyancsak nagyon messze volt. Ann ismét elmerült abba a gondolatmenetbe, amelyet az italról folyó vita megzavart. Amióta a reggeli lapban olvasta azt a szűk szavú, nyers közlést, hogy eljegyezte magát, különösen merengő lett.

A nyomtatott betűnek van valami furcsa tulajdonsága, és ez gyakran ejti súlyos nyugtalanságba az emberi elmét. A nyomtatott szó lehűt. Ann csak akkor élte át megteendő lépésének egész fontosságát, amikor kérlelhetetlen nyomtatásban látta, és csak akkor eszmélt rá arra, hogy mily végtelenül kevéssé ismeri azt az embert, akivel ezt a lépést meg akarja tenni.

Hirtelen heves vágyakozás fogta el, hogy megtudjon róla mindent. Asztaltársa felé fordult.

– Beszéljen Godfreyről – szólt hirtelen.

– Tessék? – kérdezte Lord Hoddesdon pislogva. Ő is elmerült ugyanis gondolataiba. Azon tűnődött, mennyi az esélye annak, hogy a lány kávét akar, és hogyan lehetne egy jól megfontolt mondatot elhelyezni a kávénak az idegekre gyakorolt ártalmas hatásáról. – Mi van vele?

Erre a kérdésre Ann-nek nehezére esett válaszolnia. Azt szerette volna kérdezni: – Miféle ember Godfrey? – De ez a kérdés meglehetősen ostobán hangzik azután, hogy eljegyezte magát vele.

– Milyen volt például kisfiú korában? – kérdezte, úgy érezve, hogy ezt a kérdést nyugodtan felteheti. Ez csakugyan elég naivan és menyasszonyian hangzik.

Lord Hoddesdon igyekezett emlékezetébe idézni bizonyos jeleneteket, amelyeket máskor szívesebben elfelejtett.

– Hát olyan, mint a többi kis mocskos vadállat. Már úgy értem – tette hozzá sietve –, hogy nagyon bájos, eleven és izé… olyan fiús volt.

Észrevette, csak egy hajszál választotta el attól, hogy szívének engedelmeskedjék esze helyett, és inkább őszinte legyen, mint diplomatikus. De bármennyire szívesen öntötte volna megértő fülbe a fiatal Biskerton maró jellemrajzát, be kellett látnia, hogy ez a lépés őrületesen elhamarkodott benne. Nem szellőztethette a régi sérelmeket, amelyeket a székeken elhelyezett lekvár váltott ki. Amint Vera húga rámutatott, a lány és Biskerton még nem házasodott össze. Őrültség volna tehát bármit is mondani, ami elveheti Ann kedvét. Úgy ismervén Biskertont, mint ahogy ő ismerte, azt kellett gondolnia, hogy a leánynak elsősorban egy kis bátorításra van szüksége.

– Fiús és élénk volt – folytatta. – Tele élettel. De mindig – tette hozzá nyomatékosan –, mindig jó.

– jó? – kérdezte Ann, és hideg borzongás futott végig rajta.

– A megtestesült becsületesség – szólt Lord Hoddesdon ünnepélyesen.

Ann megint megborzongott. Clarence Dumphry is a megtestesült becsületesség volt. Gyakran rajtakapta ezen Clarence-et.

– Sem kisfiúkorában, sem azóta – folytatta Lord Hoddesdon belemelegedve, és úgy találva, hogy nem is olyan keserves, ha belejön az ember – egy pillanatnyi aggodalomra sem adott nekem okot.

Hirtelen ideges pillantást vetett a válla mögé, attól félve, hogy a háta mögött áll a tollal és füzettel az angyal, aki följegyzi az emberek tetteit. Megnyugodva látta, hogy csak egy pincér áll mögötte, és így folytatta:

– Sosem volt olyan fajta fiatalember, aki a fél éjszakát áttáncolja kóristalányokkal meg miegymással. Nem hiszem, hogy valaha kártyát vett volna a kezébe.

– Azt nem tudhatja – szólt Ann, mert még nem adott fel minden reményt.

– De tudom – szólt Lord Hoddesdon habozás nélkül. – Most jut eszembe, egyszer megkérdeztem, és azt mondta, hogy még sohasem kártyázott. Ha szokott volna kártyázni, azt feleli: „Hogyne, papa.” Mert ilyen a természete: nyílt és férfias. Akármit kérdeztem tőle, azt felelte: „Igen, papa”, vagy „Nem, papa”, és egyenesen a szemembe nézett. Emlékszem – szólt Lord Hoddesdon némi kisiklással –, egyszer bekente lekvárral a székemet a könyvtárban.

– Igazán? – kérdezte Ann felragyogva.

– Bizony – felelte Lord Hoddesdon. – De – folytatta magához térve – mindjárt oda is jött hozzám, egyenesen a szemembe nézett, és azt mondta: „Papa, én kentem be a széked lekvárral. Bocsáss meg. Úgy érzem, meg kell mondanom, nehogy a gyanú esetleg másra háruljon.”

– Hány éves volt akkor?

– Vagy tíz.

– És igazán ezt mondta?

– Bizony.

– És most is ilyen?

– Éppen ilyen – szólt Lord Hoddesdon makacsul. – Ízig-vérig becsületes, igazi angol úr.

Ann kissé összerezzent, és visszatért elmélkedéséhez. Edgeling-kastélyra gondolt, de nem nagyon szívélyesen.

Lord Biskerton éleselméjűségről tett tanúságot, amikor

családja ősi fészkének tulajdonította, hogy Ann igent mondott. Edgeling-kastély csakugyan nagy szerepet játszott ebben. A hely régimódi bája, gondolta most Ann, kétségkívül elgyengítette az ő hűvös, világos ítélőképességét, amelyre mindig oly büszke volt – a józan kritikának azt a mennyei ajándékát, amely képessé teszi a leányokat arra, hogy sértetlenül járjanak a világ Clarence Dumphryjai közt. Azok a méhek, galambok és varjak, most jött rá, összeesküdtek, hogy aláaknázzák védelmi vonalát, és íme, most itt áll, eljegyezve egy ízig-vérig becsületes, igazi angol úrral.

Ann összeszedte magát. Hiszen nem kell mindent elhinnie, amit mondanak. Nagyon valószínű, hogy Lord Biskerton sosem volt ízig-vérig becsületes, igazi angol úr. Ezt csak apja állítja. És ha volt is valaha, azóta már bizonyára kinőtte. Ann igyekezett meggyőzni magát, hogy szereti Lord Biskertont. Biskerton olyan mulatságos. Annyit lehet nevetni, ha együtt vannak. Bizonyára boldogok lesznek. Nagyon, nagyon, nagyon boldogok.

De azért mégiscsak jó lenne, ha Biskerton nem volna oly tökéletesen idegen a számára. Talán túlzás volna azt állítani, hogy Ann megbánta a lépést, amelyet tett, mégis, hiába, nem tudta elűzni azt a gondolatot, hogy egy lánynak, akit éppen most jegyeztek el, valahogy kellemesebben illenék éreznie magát. Mi tűrés-tagadás, nyomát sem érzi a helyzethez való felhőtlen boldogságnak és elégedettségnek. Kétség és bizonytalanság gyötri – mint egy ifjú szerzőt, aki épp az imént írta alá szerződését a színházigazgatóval, és most azon tűnődik, vajon jól tette-e, hogy elfogadta azt a bizonyos záradékot a filmesítés jogára vonatkozólag.

– Nagyon hallgatag, kedvesem – szólt Lord Hoddesdon.

Ann felriadt.

– Bocsánat. Csak elgondolkoztam.

Lord Hoddesdon közeljárt ahhoz, hogy valamit mondjon a szerető szívek ábrándjairól, de azután úgy döntött, hogy inkább nem kockáztatja meg.

– Ez a csirke jó – szólt, biztonságosabb témát választva. – Jó – mondta Ann.

– Parancsol még egy kis burgonyát?

– Köszönöm, nem kérek.

– Valami süteményt ez után?

– Igen, kérek.

– És kávét? – Lord Hoddesdon szabályos arcán komor kifejezés lett úrrá. – Nem tudom, mi a véleménye a kávéról, de én mindig azt állítom, tekintettel arra, hogy mennyi mérgező koffeint tartalmaz, a legjobb, ha az ember elkerüli. Rosszat tesz az idegeknek. Minden doktor ezt mondja.

– Nem is kérek kávét. Tulajdonképpen legjobban szeretnék mindjárt elmenni, mihelyt megettem a süteményt. Feltéve, hogy nem veszi rossz néven, ha itthagyom.

– Kedves Ann, természetesen nem veszem rossz néven. Egyáltalán nem. Én még itt maradok egy kicsit, hallgatom a zenét. Talán elszívok egy szivart, és megiszom egy likőrt. Bevásárolni megy?

– Nem… de olyan szép nap van ma, inkább kocsizom egy kicsit. Kint áll az autóm. Talán elmegyek valahová a folyó partjára.

– Streatley nagyon szép hely. Vagy Sonning.

– Valahogy úgy érzem, jó lenne ma elmenni és gondolkozni.

– Érteni – szólt Lord Hoddesdon atyailag. – Persze. Velem

nem kell törődnie. Én majd üldögélek itt. Szeretek üldögélni.

Ann mosolygott, és újra végignézve a termen, szeme mindjárt összetalálkozott a fal melletti asztalnál ülő barna ruhás fiatalembernek a szemével; ez most már hetedszer történt meg ideérkezése óta.

Két oka is volt annak, hogy Ann Moon, amint ott ült, oly gyakran fogta el Berry Conway pillantását. Az egyik az, hogy amikor feltekintett, Berry irányába kellett néznie, mert a másik irányban egy olyan baljóslatú és felháborító külsejű szakállas férfi ült, hogy ahányszor tekintetük találkozott, Ann visszariadt, mintha valami forró dologhoz ért volna. És nemcsak kellemetlen volt ránézni a szakállasra, hanem valami furcsa módon egy icipicit vőlegényére, Lord Biskertonra is emlékeztette, és ez Annt nagyon zavarta.

A másik ok pedig az, hogy bármennyire helytelenítette is, jólesett elfognia Berry pillantását. Ez a játék határozottan örömet szerzett neki. Berry szemét érdekesnek találta. Valami furcsa, parázsló, éhes csillogás volt benne, úgy vette észre – ezt a csillogást talán mohóságnak lehetett volna nevezni. Ez egészen újszerű volt Ann számára. Egyik férfiismerőse szemében sem látott még mohóságot. Clarence Dumphry, a közismerten kifogástalan úriember szemében nem látott. Sem a Burwash fiú szemében. Sőt, ami azt illeti, Lord Biskerton szemében sem. Pedig Ann szerette a mohó csillogást.

Érdekelte ez a sovány, karcsú fiatalember éles arcvonásaival és szép vállával. Olyan embernek látszik, gondolta Ann, aki csinál is valamit. Bátor kalandok jutnak róla az ember eszébe. Ann szinte látta magát, amint bent reked egy égő házban, és ez a fiatalember hősiesen a lángok közé veti magát, hogy megmentse. Vagy rablógyilkosok

támadják meg, és ez a fiatalember jól elhelyezett ökölcsapásokkal leteríti őket. Ilyen embernek látszott.

Ann azt kívánta, bár ismerné.

Berry, az asztalánál, még sokkal erősebben kívánta, bár ismémé Annt. Ha szeme mohón csillogott, minden oka megvolt rá. Szenvedélyesen bánta, hogy a Végzet, ha már úgy rendelte, hogy egy lánnyal kapcsolatban ilyesfajta túláradó, részegítő, vegyes érzelmeket tapasztaljon, miért nem úgy intézte, hogy legalább olyan lánnyal kapcsolatban érezze, akivel bizonyos időn belül esetleg megismerkedhet.

Most már egészen nyilvánvaló volt, hogy rábukkant a másik nem egyetlen tagjára, aki úgyszólván az ő rendelése szerint készült. Ha az összeállítást rábíznák, akkor sem tudna egy szemernyit sem változtatni rajta. A szem; a kicsi, kihívó orr; a fogak; a haj; a kéz – minden tökéletesen olyan, amilyennek lennie kell.

Ami pedig annak az esélyeit illeti, hogy megismerkedjenek – a lány akár egy másik bolygón is élhetne.

Hajók, ha egymás mellett éjjel elhaladnak.

A lány menni készül. A szakállas férfi is. Berry azonban már nem pazarol rá egy gondolatot sem. A szakállas férfi egyáltalán nem versenyképes. Berry szemében most már csak egy szakállas férfi, semmi több.

Berry úgy érezte, hogy akár ő is elmehetne. A fizetőpincért hívta, és igyekezett, hogy egy arcizma se ránduljon a számla láttán.

Kint a napsütésben Ann merengve ballagott kétüléses kocsija felé. A tér közelében állította meg. Úgy látszik, a szakállas is arrafelé parkolhatott, mert most elhaladt Ann mellett, és elhaladtában kurta, különös, komor pillantást

vetett rá. Lord Biskertonnal való hasonlatossága most még inkább feltűnt Ann-nek, mint a vendéglő távoli asztalánál. Közelről nézve akár Lord Biskerton bátyja lehetett volna, aki rossz útra tért, és szakállnövesztésre adta a fejét.

Látása Annből bűntudatot váltott ki. Ráeszmélt, hogy nem volt tökéletesen hűséges Godfreyhez. Amint lelkiismeret-vizsgálatot tartott, azt kellett tapasztalnia, hogy Godfreyt a hátrányára hasonlította össze azzal az erős, romantikus külsejű, barna ruhás fiatalemberrel, akinek a szemében annyi mohóság volt, és aki most, amint Ann beült a kormánykerék mögé, hirtelen beugrott melléje, és olyan hangon, amelytől Ann hátgerincét mintha elektromos ütés érte volna, rekedten ezt suttogta:

– Kövesse azt a kocsit!

3

Az udvarias felszólítás hatására Ann-nek nemcsak a hátgerincét érte elektromos ütés, hanem még azzal az eredménnyel is járt, hogy beleharapott a nyelvébe. Szemét elfutotta a könny, és elfúlt hangon kérdezte meg az idegent:

– Mifoda kofit?

Berry nem felelt azonnal. E pillanatban úgy érezte magát, mint aki jeges vízbe ugrott, és igyekszik hozzászokni. Még akkor is igyekezett meggyőzni magát, hogy csakugyan ő viselkedett ilyen sajátos módon. Ez gyakran megtörténik az emberrel, ha első ösztönének engedelmeskedik.

– Mifoda kofit? – kérdezte Arin.

Berry összeszedte magát. Ha már elkezdte, folytatnia kell.

– Azt! – mutatta.

Megdöbbent volna, ha megtudja, hogy útitársnője arra gondol, milyen vonzó a hangja. Saját fülében szavai úgy hangzottak, mint egy idősebb béka brekegése.

– Azt, amelyikben a szakállas ember ül? – kérdezte Ann.

– Azt. Kövesse, akárhová megy.

– De miért? – kérdezte Ann.

Ez is arra vall, mennyire nem mindennapi lány: nem ezzel a kérdéssel kezdte.

De Berry nemhiába fordított értékes idejéből oly sokat arra, hogy a szakállas emberen tűnődjék. Válasza készen állt:

– Körözik.

– Kik?

– A rendőrség.

– Maga rendőr?

– Titkosszolgálat.

Ann belelépett a gázba. A nap sütött. A madarak énekeltek. Ann még soha életében nem volt ilyen boldog és izgatott.

Elbűvölte a gondolat, hogy nem ítélte meg tévesen ezt a fiatalembert. Első látásra azok közé sorolta, akik veszedelmesen és merészen élnek, és igaza volt.

Tetőtől talpig megremegett, és álla mozgott. Végre, erezte Ann Moon, olyan valakivel találkozott, aki *más*.

4

Godfrey, Lord Biskerton is rózsás kedélyállapotban volt. – Tra-la! – dalolta, amint kocsiját a Piccadillyre irányította, és – Lalla-lalla-lalla! – zengte, amikor délre kanyarodott a Hyde Park Cornernél. Annak az embernek jogos vidámsága töltötte el, aki nagy és döntő fontosságú kísérletet hajtott végre, és látja, hogy kísérlete nemcsak sikerül, hanem általános felpezsdülést is vált ki.

Kétszersült tudta, hogy amikor (Clarkson-féle) szerzetének próbajáratához olyan ismerős helyet választ, mint a Berkeley, akkor szakálla aranyát a választóvíz próbájának veti alá. Ha ott nem ismerik fel, sehol sem fogják már felismerni.

Eltekintve attól a ténytől, hogy legközelebbi hozzátartozóinak karéjában foglalt helyet, a legtöbb pincér is jól ismerte. Sőt, a főpincér inkább úgy kezelte, mint egy öcsöt, nem pedig, mint egy vendéget.

És mi történt? Sem Ferraro, sem segédei modorában nem lehetett felismerni a „Légy Üdvöz, Vén Cimbora” leghalványabb nyomát sem. Inkább ezt mondhatták magukban:

– Hah! egy előkelő, szakállas idegen!

Semmi esetre sem mondhatták magukban:

– Ni csak, ni csak! Milyen sajátos külleme van ma régi ismerősünknek, Biskertonnak!

Egyikük sem sejtette, hogy ki rejlik szakálla mögött. A vizsgát kitüntetéssel tette le.

Hát Ann? Kétszersültünk megadott neki minden alkalmat. Jelentőségteljesen bámult rá a vendéglőben, és félméternyire ment el mellette, amikor kocsijához tartott. De Ann sem

látott át a szakállon.

Hát az öreg Berry? Ennek a diadalának örült a legjobban. – Megbocsánat, merre van a Leszeszter Szköver? – Nyílt színen, szemtől szembe. És Berrynek fogalma sem volt semmiről.

Szóval, foglaljuk össze. Ha régi barátai és ismerősei képtelenek ráismerni, mit remélhetnek a vérszopók a bírói idézéseikkel, mit remélhetnek Jones testvérek, virágkereskedés, huszonhét font, kilenc shilling és hat penny, Galliwell és Gooch, cipőüzlet, harmincnégy font, tíz shilling és nyolc penny?

Lord Biskertonon nagy megkönnyebbülés vett erőt. Hála az első osztályú szakállnak és a kipróbált szemöldöknek, itt maradhat Londonban, és mit sem kell tartania a törvény szigorától. A mai délutánig még akadtak kétségei. Voltak borúlátó pillanatai, amikor úgy érezte, el kell menekülnie Bexhillbe vagy Wiganbe oltalmat keresnie.

Egyébként pedig gyönyörű nap van: a kocsi simán gördül; és ha egy kis gázt is ad, még idejében elér Sandown Parkba, a háromórai lóversenyre. Volt egy kitűnő tippje erre a versenyre, és hála istennek, vannak még a világon bukmékerek, akikben ugyan sajnálatosan kevés a normann vér, ám annál több az egyszerű hit, amelyet a költő oly sokkal többre becsül.

Mire Esherbe ért, Kétszersült vidám danát zümmögött. És amikor a Vidám Aratókhoz közeledett, amely hatósági engedéllyel árusít rövid italokat, bort és dohányárut, úgy érezte, hogy a helyzet megérett az áldomásra.

Lefékezett és bement.

5

A kocsiban, amely Kétszersültünket követte, eleinte csend uralkodott, csak olykor-olykor törte meg a motor zúgása, amikor Ann formás lába rálépett a gázpedálra. A kocsi két utasa egészen a kingstoni elágazásig az elmélkedést választotta társalgás helyett. Mindketten a gondolatok súlya alatt görnyedve kezdték el útjukat, és mindkettejüknek jó oka volt rá, hogy gondolkozzanak.

Ann lelkiismeretes leány volt. Lelkiismerete, amelyet New England-i puritán ősök hosszú sorától örökölt, gyakran tönkre is tette életének vonzóbb eseményeit. A Lelkiismeret már a vendéglőben belemart. Most már valósággal harapta. Ez a lelkiismeret, úgy látszik, a vadmacska legkevésbé rokonszenves tulajdonságaival rendelkezett.

Hiába áltatta magát. Ann mélységcsen becsületes természet lévén, tisztában volt azzal, hogy amikor eljegyezte magát Lord Biskertonnal, cselekvési lehetőségei ugyancsak megcsappantak. Vannak dolgok, amelyeket egy menyasszony nem tehet meg. Vagy ha megteszi is, nem szabad, hogy jólessék neki. Így például nem szabad elfognia idegen fiatalemberek tekintetét a vendéglőben. Továbbá nem szabad hosszasan és komolyan eltűnődnie egy idegen fiatalemberen, akinek tekintetét elfogta a vendéglőben, és nem szabad azt kívánnia, bárcsak ismerné. Végül pedig nem szabad megengednie a fiatalembernek, hogy beugorjék a kocsijába és elindítsa valamire, ami zordon, hivatalos, és titkosszolgálati jellege ellenére mégis inkább kéjutazásnak minősíthető.

– Ne mondd nekem azt, hogy kötelesség – szólt Lelkiismeret megszokott puritán rossz modorával –, hiszen örülsz neki.

És ezt Ann kénytelen volt elismerni. Vonakodva bár, de be kellett vallania magának, hogy azóta sem volt ilyen boldog, amióta tizennégy éves korában aláírt fényképet kapott John Barrymore-tól.

Ha valakinek dúsgazdag és előkelő társadalmi állású szülei vannak, ez azzal a hátránnyal jár, hogy az ilyen leány nagyon is védett és konvencionális életet él. Ann, amióta csak az eszét tudta, mindig is fényűző és kissé szűk kerékvágásban haladt. Felső leányiskola Párizsban, néhány évad New Yorkban, a tél Palm Beachben vagy Aikenben, a nyár Maine-ben vagy Southamptonban... Nagyon is korlátozott élet egy romantikus lélek számára.

A férfiak, akiket ismer, jól öltözött, jóképű, udvarias, de... szóval mindennapi férfiak. Egy kaptafára mennek. Néha nehezére esett megjegyezni, hogy melyikük melyik. De ez, aki most mellette ül, egészen másfajta.

Mégis nagyon helytelen, tudja jól, nagyon helytelen, hogy ezt a rendkívüli, szívdobogtató érzést érzi. Vagy meg kellett volna tagadnia a szokatlan kérést, vagy pedig, ha már megbocsátható módon arra vágyik, hogy segítsen az angol titkosszolgálatnak, akkor hűvös, személytelen magatartással kell megtennie, mintha taxisofőr volna.

Így hát Ann továbbhajtott, és közben lelkiismerete rettenetesen marcangolta.

Ami pedig Berryt illeti, túlzás volna azt állítani, hogy hirtelen fellobbanását, amely azt sugalmazta, hogy beugorjék a kocsiba, súlyos ellenhatás követte. Változatlanul úgy érezte, hogy a leghelyesebben járt el. Visszatekintve, nem látott

cselekedetében semmi helyteleníthetőt. Ez a viselkedés más körülmények közt esetleg megérdemelte volna azt a gáncsot, hogy kissé különcnek minősítsék, de ilyen napon, mint a mai, normálisnak és okosnak látszott. Ha nem úgy cselekszik, mint ahogyan cselekedett, ez a csodálatos leány örökre eltűnik az életéből. Márpedig semmiféle cselekedet nem nevezhető oktalannak, amely megelőz egy ilyen elképzelhetetlen tragédiát.

Mindazonáltal ép esze annyira visszatért, hogy felfogja, helyzete úgy jellemezhető, hogy enyhe zavarban van. Mint egy lelkes, de meggondolatlan sportember az indiai dzsungelben, aki megfogott egy tigrist a farkánál, ő is úgy érezte, hogy eddig még minden rendben volna, de a legközelebbi lépés bizonyos fokú megfontolást igényel.

És így, hallgatásba mélyedve, kanyarodott be a kocsi a kingstoni útra. A másik kocsi sebesen gördült előttük a sima betonon. Lehetetlen volt kitalálni, utasa hova igyekszik, de kétségtelenül útban volt valahová.

A csendet Berry törte meg.

– Igazán nagyon, nagyon szép magától.

– Ó, dehogyis – mondta Ann.

– De igen.

– De nem.

– De mennyire.

– De mennyire nem!

– Hát én csak annyit mondhatok – szólt Berry –, hogy nézetem szerint nagyon szép.

Ezek az udvarias szavak mintha enyhítették volna a feszültséget. Berry fellélegzett, és Ann megkockáztatta, hogy izgatott tekintetét elfordítsa az útról, és egy pillanatra Berryre

villantsa. Berry arca profilból nagyon vonzónak tűnt. A sport és a józan élet Berry arcélének nagyon javára vált, sovány és kemény tekintetű lett. Arccsontja fölött kis izmok voltak, füle előtt kis fehér sebhely húzódott igen izgalmasan. Egy golyó, Ann tudta, súrol ilyen nyomot.

– A legtöbb lány bizony halálra ijedt volna – mondta Berry.

– Hát én is megijedtem.

– Igaz – mondta Berry növekvő lelkesedéssel. – De mégsem habozott. Mégsem rendült meg. Egy pillanat alatt átlátta a helyzetet, és nekivágott, mint a villám.

– Kicsoda az az ember? – kérdezte Ann elakadó lélegzettel, és a szélvédőn át a menekülő kétüléses felé nézett. – Vagy nem szabad megmondania?

Berry szívesebben nem mondta volna meg, de nem volt más választása. A kocsi tulajdonosának nyilván vannak bizonyos jogai. Úgy érezte, nagy szerencse, hogy a vendéglőben folytatott elmélkedése közben oly mélyen behatolt a szakállas jómadár kilétének kérdésébe.

– Azt hiszem – mondta –, ez a Szippantó.

– Szippantó? – Ann hangja sikolyba ment át. – Miféle Szippantó? És miért szippant, ó?

– A Kokainbanda vezére. Szippantónak nevezik. Feltéve persze, hogy az, akinek nézem. Lehet, hogy teljesen ártatlan…

– Ó, remélem, nem.

– …ember, aki sajnálatos véletlen folytán hasonlít az ország legveszedelmesebb bűnözőjére. De biztos vagyok abban, hogy ez ő. Bizonyára hallotta, hogy megnövekedett az utóbbi időben a kábítószerek forgalma?

– Nem hallottam.

– Hát pedig megnövekedett. És ez az ember tehet róla.

– A Szippantó?

– A Szippantó.

Egy pillanatra elhallgattak. Azután Ann nagy lélegzetet vett.

– Magának persze mindez megszokott dolog – mondta. – De én úgy reszketek, mint a nyárfalevél. Magának ez persze magától értetődő?

Óangliai fiatalemberek nem rendelkeznek új-angliai lelkiismerettel. Berry nemcsak hogy nyugodt hangon felelt, hanem méghozzá nyugodt mosollyal is.

– Természetesen, hisz ez a mesterségemhez tartozik.

– Úgy érti, hogy ilyesmi mindennap megtörténik magával?

– Többé-kevésbé.

– Nahát – mondta Ann.

Érezte, hogy amit kérdezni akar, nagyon is személyes természetű, de nem tudta visszatartani.

– Hogy szerezte azt a sebhelyet? – kérdezte elakadva.

– Sebhelyet?

– Ott a füle előtt van egy kis fehér sebhely. Vajon egy golyó súrolta?

Berry nagyot nyelt. A lányok maguk akarják, ők a hibásak, gondolta magában. Itt van például, hogy ne menjünk messze, OtHelló és Desdemona. OtHelló álmában sem beszélt volna szörnyű kalandjairól, ha a lány nem húzza ki belőle kérdéseivel. OtHelló nagyon jól tudta, hogy amikor az egymást faló kannibálokról beszél, és az emberekről, akiknek a hónuk alatt nőtt fejük, akkor csak felvág. De mit tehetett mást?

És mit tehetett mást, hasonló helyzetben, Berry Conway?

– Igen, golyó – mondta, és úgy érezte, hogy ettől a pillanattól kezdve már nem számít semmi.

– Ejha – mondta Ann –, jó meleg lehetett.

– Még sokkal melegebb lett volna – mondta Berry, akinek jobbik énje most már határozottan elhalálozott –, ha egy másodperccel később lövök.

– Maga is lőtt?

– Hát persze, kénytelen voltam.

– Természetesen, nem is lehet rossz néven venni.

– Láttam, hogy zsebébe nyúl…

– Kicsoda?

– Jack Malloy. Ez akkor volt, amikor elfogtam a Malloy-bandát.

– Kik azok?

– Egy gyújtogató banda. Deptford mellett volt a főhadiszállásuk. A Főnök odaküldött, hogy derítsem fel a terepet, de lejött a szakállam.

– Szakállt hordott?

– Igen.

– Szakállal nem tetszenék nekem – jegyezte meg Ann kritikusan.

– Sohasem hordok szakállt – sietett Berry kijelenteni –, csak olyankor, amikor egy bandát fogok el.

– Hány bandát fogott már el?

– Nem is emlékszem.

– Nagyon érdekes mesterség lehet, bandákat elfogni.

– Ó, hogyne.

– Nézze csak! – szólt Ann. – A Szippantó bement abba a kocsmába.

Berry követte Ann tekintetét.

– Csakugyan.

– Most mit csináljunk?

Ez a kérdés Berryt is izgatta. Az utazás közben érzett mámora feledtette azt, hogy előbb-utóbb tennie is kell majd valamit.

De őt is megszállta az ihlet, mint Lord Biskertont. A délután melegsége egy bizonyos irányba terelte a gondolatokat. Bemegy és iszik valamit.

– Hajlandó volna várni itt? – kérdezte. – Várni?

Ann úgy látta, hogy Berry arca hideg és szigorú kifejezést ölt.

– Én bemegyek a Szippantó után.

– Nem mehetnék én is?

– Nem. Mindenféle kellemetlenség történhet.

– Szeretem a kellemetlenségeket.

– Nem – szólt Berry határozottan. – Nagyon kérem. Ann felsóhajtott.

– Hát jó. Van magánál fegyver?

– Van.

– Hát akkor tartsa készenlétben, és ne lőjön addig, amíg nem látja a szeme fehérjét.

Berry eltűnt. Éppen úgy megy, mint egy véreb, gondolta Ann. Hátradőlt a meleg bőrülésen, és átengedte magát a kellemes merengésnek. Ez az első eset, hogy ilyesmi történt Ann Moonnal. Eddig még csak egy razziát sem sikerült

megélnie egy éjszakai mulatóban. Egyetlen alkalommal súrolta a törvénytelenség határát: amikor a New York és Piping Rock közötti országúton egy motorbiciklis rendőr átadott neki egy büntetőcédulát, mert túllépte a megengedett sebesség határát.

És ekkor eksztázisa közepén hirtelen valami kemény és éles dolog hatolt be lelke gyökerei közé.

– Hé! – szólalt meg Lelkiismeret ellenszenves hangja, amint gazdája elfoglalta régi helyét. – Egy pillanatra szabad?

6

A Vidám Aratók söntésében Lord Biskerton belépésekor nem tartózkodott más, csupán egy erőteljes hölgy fényes fekete selyemruhában, hajában a napfénnyel vagy valami hasonlóval, dús keblén pedig nagy melltűvel, amelyen ezüst betűkkel állt e szó: *Baby*. *A* pult mögött állt és várt, mint egy bernáthegyi az Alpesekben, hogy segélyt és vigaszt nyújtson a szomjazóknak. Vidáman mosolygott Kétszersültre, és megtisztelte az időjárásra vonatkozó véleményével.

– Szép idő van – közölte.

– Gyönyörű – mondta Kétszersültünk szívélyesen. Egy habzó kehely szállt egyik kézből a másikba az ilyenkor szokásos kellemes, felszínes csevegés kíséretében.

Nem mindenkinek van tehetsége ahhoz, hogy csevegjen a bárpult fölött. Sok nagy elme csődöt mondott e tekintetben. Például a megboldogult Herbert Spencer. De Kétszersültünk

elemében volt. Legjobb formáját pincérlányokkal kapcsolatban futotta ki. Mindig azt mondta, amit éppen kellett, és úgy, ahogy kellett. Azonkívül értett az odahallgatás művészetéhez is. És mivel minden pincérlánynak hosszú és bonyolult meséje van munkaadójáról, az odahallgatás művészete gyakorta még fontosabb, mint a könnyed csevely adománya.

Mire Kétszersült felhörpintett egy pohár barna sört, szívélyes meghittség keletkezett háziasszonya és közte. Olyannyira, hogy az előbbi elérkezettnek látta az időt, hogy a társalgásnak személyesebb fordulatot adjon. Az első pillanattól kezdve bíráló szemet vetett a szakállra, de jólneveltsége ez idáig visszatartotta attól, hogy helytelenítésének élőszóbeli kifejezést adjon.

– Mi a csodának hordja ezt a szakállt? – kérdezte most.

– Azért, mert nincs más – felelte Kétszersült.

– Nagyon fura.

– Nem tetszik magának?

– Ó, nincs semmi kifogásom ellene; csak éppen fura.

– Még sokkal furább volna – érvelt Kétszersültünk –, ha a fele zöld lenne, a másik fele meg rózsaszín.

A pincérlány megfontolta ezt, és egyetértett.

– De azért mégis fura – jelentette ki.

– Tudja, hogy jutottam ehhez a szakállhoz? – kérdezte Kétszersült.

– Biztosan növesztette.

– Szó sincs róla. Távolról sem. Egészen másképp. Hosszú történet ez, és felettébb rút fényt vet egyik-másik szereplőjére. Kisgyermek koromban ugyanis én szép kislány

voltam. De egy nap dadám sétálni vitt a gyermekkocsimban, és megállt, hogy elbeszélgessen egy katonával, amint dadák szokták, és amikor egy pillanatra elfordult, egy gonosz cigányasszony kiugrott a bokorból, karjában egy csúnya, szakállas kisfiúval. És tudja, mit csinált? Kilopott a gyermekkocsimból, és helyembe odatette a csúnya, szakállas kisfiút. És azóta vagyok én csúnya és szakállas kisfiú.

– Kár, hogy nem hagyott ott egy borotvát is.

– A borotva mit sem használ. Kicsorbulva és elbátortalanodva hullik alá. Hasonlóképp jár a drótsövényolló is. Egyszer orvoshoz fordultam; azt ajánlotta, hogy gyújtsam tel ezt a dolgot. Felhívtam a figyelmét arra, hogy ez az eljárás esetleg véget vet a burjánzásnak, de magam is óhatatlanul áldozatául esnék a tűzvésznek. Ez az érvelés erős benyomást tett rá, és bevallotta, hogy erre nem is gondolt. Az egész ügy rendkívül kellemetlen és nagyon nehéz problémát képez.

– Hát tudja, mit csináltam volna, ha néhány évvel ezelőtt jön ide, amikor még mindenki ezt csinálta?

– Na mit?

– Azt mondtam volna: „Hoppá!”, és így csináltam volna.

Ezzel kinyújtotta kezét, és energikusan megrántotta a szakállt. Közben pedig vidáman felkacagott.

Ez volt az utolsó kacaj, amelyet hallatott; utána sok-sok napig nem kacagott többet. Egyesek szerint egész életében nem heverte ki a dolgot. Berry, aki ebben a pillanatban nyomta le a kilincset, földbe gyökerezett lábbal állt meg, mert vészes sikoltás hasított fülébe. Felrántotta az ajtót, és megint földbe gyökerezett a lába. Illetve most még sokkal inkább a földbe gyökerezett, mint az előbb.

Az elébe táruló látvány valóban alkalmas volt, hogy

bármilyen lábat a földbe gyökereztessen. A pult mögött állt a pincérlány, kezében egy császárszakáll. Szemlátomást éppen felháborodott valamin. A pult előtt, ugyancsak izgatott lelkiállapotban, ott állt egykori iskolatársa, Lord Biskerton. Berry szeme kimeredt. Nagyon gyakran volt már ennél kevésbé rémes lidércnyomása is.

A következő pillanatban a csendélet mozgásnak indult. Kétszersült kirántotta szakáilát a pincérlány kezéből és sietve visszahelyezte állára. És a pincérlány, hosszú, fütyülős sóhajt hallatva, oldalt dőlt, hölgyhöz illő ájulásba.

Kétszersült, bár jóindulattal viseltetett a pincérlány iránt, és azok közé sorolta, akikkel örömmel eltársalgott, mégsem kedvelte eléggé ahhoz, hogy ott maradjon, és elsősegélyben részesítse. Jobban szeretett volna máshol lenni, mégpedig hamar. Megfordult, az ajtó felé rohant, meglátta Berryt, és megtorpant rohanása kellős közepén.

– Kétszersült! – kiáltotta Berry.

– Uramisten! – szólt Lord Biskerton. Pillanatnyilag nem adott bővebb magyarázatot, hanem karon ragadta Berryt, és végighurcolta a folyosón. Csak amikor már az istállóudvar magányában voltak, és egy kőfal zárta el őket a világ szemétől, akkor állt és szólalt meg.

– Mi az ördögöt csinálsz itt, Berry?

– Mit csinálsz itt *te?*

– Én Sandownba igyekeztem. Mi hozott ide?

– Téged követtelek, hogy lássam, mire készülsz.

– Hogy érted, hogy mire készülök?

– Hát a csudába is, ha te egész Londont és a környező grófságokat összejárod hosszú szakállal…

Kétszersült rendkívül felindult.

– Azt akarod mondani – szólt megrendülve –, hogy már rég rám ismertél?

Berrynek nem állt érdekében, hogy megcáfolja ezt a hiedelmet. Mint gyors gondolkozó, rögtön átlátta, hogy itt választania kell, hogy ravasz és hiúzszemű megfigyelő vagy pedig lóvá tehető szamár képében jelenjék meg. Inkább az előbbit választotta.

– Hát persze hogy megismertelek – jelentette ki büszkén.

– De csak nem már a Bond Streeten? – könyörgött a Kétszersült.

– Dehogynem.

– Mindjárt az elején, ahogy megszólítottalak?

– Persze.

– Hát akkor miért nem szóltál?

– Nem akartalak megbántani, vén szamár.

– Nem akartál megbántani?

– Persze. Azt gondoltam, nagy csalódás lenne neked, ha nem hihetned, hogy becsaptál.

– Tyűha! – mondta Kétszersült lelke mélyéből.

– Miről van szó tulajdonképpen?

– Berry – szólt Kétszersült reszkető hangon –, azt hiszed, a Berkeleyban Ferraro és a többiek mind tudták, hogy ki vagyok?

– Valószínűleg.

– Hát erre csak azt mondhatom, hogy ily módon új tér nyílik gondolataim számára.

Egy darabig szótlanul szemlélte gondolatai új terét.

– Azért vettem ezt a szakállt, hogy félrevezessem

hitelezőimet – magyarázta végül is. – Falkástul ugatnak nyomomban, és azt hittem, ha áthatolhatatlan álöltözetet veszek magamra, felfedezetlenül járhatok Londonban. De te azt mondod, mindjárt átláttál a szakállon.

– Egy szempillantás alatt.

– Hát akkor ebből az következik – mondta Lord Biskerton csüggedten –, hogy mégiscsak el kell hagynom a fővárost. Nem kockáztathatom meg, hogy törvényszék elé állítsanak, és röntgensugárral világítsák át pénzügyi helyzetemet. Valahol meg kell lapulnom. Talán Bexhillben. Esetleg Southendben. De az istenért, hogy magyarázzam meg?

– Mit?

– Hát valami magyarázatot csak kell adnom, hogy miért tűntem el nyomtalanul. Éppen most jegyeztem el magam. Menyasszonyom kissé meglepődnék, ha szó nélkül eltűnnék a térképről.

– Erre nem is gondoltam – szólt Berry.

– Nekem is csak most jut eszembe – ismerte el Kétszersült őszintén. – Mi volna, ha írnék neki, hogy kitörtem a lábam, és az ágyat kell őriznem? Nem. Akkor meglátogatna és virágot és gyümölcsöt hozna. Természetesen. Ez buta ötlet. A csodába is, nagyon bonyolult dolog ez.

– Tudom már – szólt Berry. – Mumpsz.

– Mi?

– Mondd azt, hogy mumpszot kaptál. Akkor nem megy a közeledbe.

Kétszersült reszkető kézzel veregette meg barátja vállát.

– Lángész – mondta. – Abszolút lángész; valószínűleg férfi nagyszülőtől örökölte. Megoldottad a kérdést, öregfiú. Most már csak azt kell eldönteni, hogy hová menjek. Mert

valahová el kell mennem. Eladok néhány apróságot, hogy némi kápét szerezzek a szükséges költségekre, és azután éjnek éjszakáján odébb állok... de hová? Valahová a vadonba kell mennem. Brighton például mindjárt nem felel meg. Dykes, Dykes és Pinweed esetleg Brightonban tölti a hétvégét. Bexhill? Nem tudom. Hátha Hawes és Dawesnak ott áll a bungalója. Azt hiszem, végül mégis Wigan volna a legbiztonságosabb.

E nyári nap története már eddig is bebizonyította, hogy Berry Conway agyveleje szokatlan fénnyel tündöklik. Amióta Mr. Frisby belebegett az irodába, és szabadságot adott neki, erősen felajzott szellemi állapotban volt. Ennek köszönhető az az ihlet is, amely most megszállta.

– Kétszersültem – szólt –, megvan. A szomszédom, bizonyos Bolitho nevezetű, de a név nem fontos, hirtelen Manchesterbe kell hogy költözzék...

– Neki is baja van a hitelezőivel? – kérdezte Lord Biskerton résztvevően.

– Ki akarja adni a házát, bútorozva. Csak be kell sétálnod. Ha akarod, ma este beszélek vele. De az is lehet, hogy már el is ment. Akkor is elintézhetem a házügynökkel. Ezt kell tenned. Bodzaligetben senki sem fog megtalálni. Ott meglapulhatsz egész hátralévő életedre. És amellett szomszédok is leszünk.

– A kerítésen át beszélgethetünk esténkint, mi? – kiáltott lelkesen Kétszersült.

– Bizony.

– Pletykálkodhatunk a szomszédokról! Kölcsönadhatjuk egymásnak a fűnyírót!

– Úgy, ahogy mondod.

– Berry, öreg fiú – szólt J ord Biskerton –, igazad van. Férfi nagyszülőd tökéletes halmaza lehetett az agysejteknek. Bizonyára kedvezményes kirándulásokat szerveztek, hogy mindenki megtekinthesse. Intézd el a részleteket, és írj pár sort a lakásomra. Mégpedig nagyon gyorsan, kérlek, mert már csak néhány nap, és a tarkómon érzem Dykes, Dykes és Pinweed forró lélegzetét. Nagyon fogom élvezni a kertvárosi életet. Legalább kipihenhetem magam.

– Ma este mindent elintézek.

– Áldjon meg érte a magasságos ég. Senkinek sincs ilyen igaz barátja. És most – mondta Kétszersült – azt hiszem, a legjobb lesz, ha visszatérek ahhoz a szerencsétlen nőszemélyhez, és megmagyarázom neki, hogy álarcosbálra készülök vagy valami hasonlóra. A szegény kislány komoly megrázkódtatást szenvedett, amikor az a moszat a kezében maradt. De kétségtelenül el tudom simítani a dolgot. Egyébként te hogy jutottál ide?

– Kocsin – szólt Berry óvatosan.

– Saját?

– Nem.

– Bérelt, mi? Hát akkor legjobb lesz, ha itt lapítok, amíg te odébb nem álltál egy-két mérfölddel. A közönséges józan ész sugallja ezt. Mindenfelé tartozom valami csekélységgel a garázsoknak, és lehet, hogy a te sofőröd valamelyiknek az embere. Így hát bocsáss meg, ha nem kísérlek ki.

– Megbocsátok.

– Mi a neve annak a kívánatos laknak, amelyet kibérlek?

– Mennyei Nyugalom.

– Mennyei Nyugalom! – szólt Kétszersült. – Már a neve is balzsam sebeimre. Mellesleg azt hiszem, fel kell adnom szép

öreg és patinás rangomat. Ne említsd Lord Biskertont, légy szíves. Mondd ennek a Bolithónak, hogy Mr. Smith akarja kivenni az odúját, fürdőszoba-használattal. A smithfieldi Smithek közül való. És most visszaszivárgok és megvigasztalom Babyt. Amikor elhagytam a szegény kicsikét, eppen olyat horkantott, mint egy lokomotív, és egészen elkékült az orrlyukai körül.

7

Berry elégedett mosollyal hagyta el a Vidám Aratókat. Akcióterve tökéletesen kialakult. A lánynak azt mondja, hogy a gyanúsított tisztázta magát, bebizonyította, hogy mégsem azonos a Szippantóval. És azután kettesben elhajtatnak Tündérországba, és az ilyen tökéletes nyári naphoz illő dolgokról társalognak.

Úgy érezte, ez jó program. Sőt: csodálatos program.

De a programoknak az a természetük, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül megváltoznak. Hirtelen, mintha halálos csapást mértek volna rá, a mosoly eltűnt Berry ajkáról, és leesett állal bámult maga elé.

A kocsi eltűnt.

ÖTÖDIK FEJEZET

Lord Biskerton bevonulása az ideiglenes otthonául kiszemelt kertvárosba távolról sem volt látványosnak vagy pompázatosnak minősíthető; mit sem emlékeztetett hódító királyra, aki birtokába veszi a leigázott területet. Őlordsága kezdettől fogva úgy viselkedett, mint aki a lehető legkevesebb figyelmet akarja magára vonni.

Klubjában korán megebédelt, majd kilopakodott a kapun, kalapját szemébe húzva fürkész tekintettel végigmérte az utca mindkét oldalát, majd egy arra haladó taxiba ugorva kihajtatott a Victoria-pályaudvarra, ahol épp elérte az 1.59-es vonatot. Csak akkor nyugodott meg, amikor a vonat kigördült a pályaudvarról. Hacsak az ülés alatt nem rejtőzködött el Dykes, Dykes és Pinweed, akkor biztonságban van.

Pacsirtavölgy, ahová nemsokára elérkezett, kellemes meglepetésnek bizonyult. Kétszersült, városias előítéleteivel, a Surrey grófságbeli kertvárosokat megannyi sivár és isten háta mögötti fészeknek képzelte, ahol fehér ember lába még sosem járt, és még nem hirdették az Úr igéjét. A napsütötte és festői Pacsirtavölgy pedig határozottan csinosnak látszott. Kedves kertjeivel és lombos fáival csaknem falusias volt, és Kétszersült eltűnődött, hogyan is válthatta ki ez a hely Berry barátjának ellenszenvét.

Maga az állomás is olyan volt, mint egy falusi állomás. Gyepágyak lejtettek mindenfelé, amelyeket káposzta, vörösrépa, sőt rózsák is ékesítettek. Nem is beszélve négy valóságos méhkasról. Kétszersült megállapította magában,

hogy Berry nem tudja, mi a jó. Kitűnő hangulatban állított be Matters és Cornelius házügynök urakhoz új lakhelye kulcsáért.

Mr. Cornelius atyai szeretettel fogadta. Az idősebb úr külleme a hajdani druidákra emlékeztetett, hosszú fehér szakállával, amelyre Kétszersültünk, immár szakállszakértő, tiszteletteljes irigységgel tekintett. Mr. Cornelius csupa hazafias lelkesedés volt Pacsirtavölgy iránt, és mindenkit szívébe fogadott, aki ide akart költözni.

– Nagyon kitűnő kis háztulajdon – biztosította Kétszersültünket. – Valóságos kis zöld ékszer. A ház szépen felszerelt modern villalakás, korszerű összkomfort, és teljesen jó karban van.

– Folyóvíz?

– Természetesen.

– Hideg-meleg?

– Hogyne.

– A szokásos mellékhelyiségek?

– Persze.

– És a hozzátartozó terület?

– A Mennyei Nyugalomhoz közel egynyolcad hektárnyi park tartozik.

– Mi történik, ha az ember eltéved benne? – tudakolta Kétszersült kíváncsian. – Bizonyára bernáthegyi kutyákat küldenek az ember után.

Továbbment, és nemsokára el is ért útja végcéljához, Bodzaligethez. Elégedettsége csak fokozódott. Mert amint közelebb ért, tekintete megakadt a sarkon valamin, ami egészen csodálatos kiskocsmának látszott. Bement, és

megkóstolta a sört. Remek volt. Minden felfedező tudja, hogy ismeretlen országban a legfontosabb az italellátás megállapítása; és Kétszersült, boldogan, hogy ez a probléma megfelelő megoldást nyert, szökellő léptekkel hagyta el a fogadót, és egy perc múlva teljes szépségében tárult elébe Bodzaliget.

Flood-Smith őrnagy, az Erődítmény-villa lakója, egyszer levelet írt a *Dél-Londoni Árgus* című lapnak, hogy a helyi Gáz- és Víz-Társaság ördögi machinációit leleplezze; és ebben a levélben Bodzaligetet illatos állóvíznek nevezte. A levelet odaadta a szobalánynak, hogy dobja be, a szobalány meg elfeledkezett róla, és három hét múlva megtalálta a fiókban és elégette, és a szerkesztő különben sem közölte volna, inert homlokegyenest ellenkezett azzal a politikával, amely mellett az *Árgus* rendíthetetlenül kitartott; mindazonáltal – és ezt a mozzanatot nem hangsúlyozhatjuk kellő nyomatékkal – az őrnagynak tökéletesen igaza volt, amikor Bodzaligetet illatos állóvíznek minősítette.

Bodzaliget kicsiny zsákutca, csupa orgona, mandulafa, csipkebokor, vörösberkenye és aranyeső. Csak két ház van benne: az Erődítmény (önállóan) és egy ugyanakkora épület a szomszédságában, ezt a villát azonban néhány esztendeje ikerházzá alakították át Fészek, illetve Mennyei Nyugalom névvel. Az utca másik oldalát kis tó foglalta el, rajta két hattyú, balról jobbra olvasva Egbert és Percy. A falusi magány összbenyomását még inkább megerősítette az a tény, hogy a házakhoz tartozó kertek a Pacsirtavölgy Tenisz Klub pályáinak zöldellő területénél értek véget. Szóval az egész helyet bizonyos pásztori báj járta át, amely – hogy ismét Flood-Smith őrnagyot idézzük – tökéletesen lehetetlenné tette, hogy az ember elhiggye, hogy csak hét mérföldre van a Hyde Park Cornertől, illetve, ha madár az ember, akkor csak

öt mérföldnyire.

Bodzaliget csendes nyugalmát semmi sem zavarta. Rendőr a közelébe sem jött soha. A kifutófiúk, ha ideértek triciklijükön, halkabban fütyültek. Még a kóbor kutyák is, ha felmerült bennük a gondolat, hogy megugassák a hattyúkat, beérték egy bocsánatkérő köhentéssel, amikor észrevették, hogy hol vannak, és tisztelettudóan eltakarodtak.

Kétszersültnek nagyon tetszett ez a hely.

– Ó, sőt ké – mondta magában.

Egy pillanatra megállt, hogy egy banánhéjat dobjon a Percy nevű hattyúnak, amely kinyújtotta nyakát, és olyan hangot adott, mintha gőzt bocsátana ki, és általában arra törekedett, hogy valamivel magasabb legyen önmagánál –; majd továbbment, és egy kapuhoz ért, amelyen fakult betűkkel e két szó állott:

MENNYEI NYUGALOM

A Mennyei Nyugalom emeletes épület volt neo-kertvárosio-gótikus stílusban; téglái éppen most látszottak felgyógyulni egy nemrégiben elhatalmasodott sárgaságból. Mint Pacsirtavölgy megannyi épülete, ez is azt tanúsította, hogy Montgomery Perkins, a helyi építész, tud, ha akar. Kétségkívül ő volt felelős a kapuhoz vezető lépcső két oldalán ülő két stukkó szfinkszért is.

A hatás kellemesebb volt ott, ahol a Természet együttműködött Mr. Perkinsszel. Az épület falát szerencsésen befutotta a borostyán, és az elülső kerítés mellett élősövény húzódott. Itt-ott hatalmas babérbokrok álltak, és virágok szegélyezték a rövid, kacskaringós ösvényt, amelyeket Mr.

Cornelius valószínűleg nagy ívben kanyarodó kocsifeljáratnak nevezett volna.

Jobb felől, egy vörösberkenye árnyékában, rácsos kapu állt; nyilván a hátsó kertbe vezetett. És Kétszersült, mint afféle természetbarát, mihelyt meglátta a közel nyolcadhektárnyi parkot, mindjárt oda irányította lépéseit.

Átment a kapun, és miután átment, meg is állt, nem annyira elbűvölve, mint inkább meglepetve. Egy lányt pillantott meg, aki energikusan ásott egy ásóval, amely alig volt kisebb, mint ő maga.

Mr. Cornelius társalgásában semmi sem készítette elő Kétszersültet arra, hogy lányok is vannak a közel nyolcadhektárnyi parkban.

– Helló – mondta.

A lány abbahagyta az ásást. Felnézett és kiegyenesedett.

– Helló – felelte.

Ha egy férfi oly rövid ideje jegyezte el magát, mint Lord Biskerton, természetesen nincs joga gyönyörködve szemlélni idegen lányokat. Mégis ezen kapta magát. Az a tény, hogy Ann Moon igent mondott, mit sem ártott Kétszersült szeme világának, és óhatatlanul észre kellett vennie, milyen rendkívül csinos ez a lány. Kék szeme az ő szemébe nézett: és Kétszersült úgy érezte, hogy ami őt illeti, ez ellen nincs semmi kifogása.

Valami – talán az a tény, hogy a lány szőke volt, ő pedig férfiú – különös erővel vonzotta ehhez a betolakodó hajadonhoz.

– Maga valami járulék? – kérdezte. – Már úgy értem, hogy maga is a bérlethez jár?

– Maga Mr. Smith?

– Az vagyok – felelte Kétszersült.

– Örülök a szerencsének – mondta a lány.

Hangjának az a kellemes lejtése volt, amelyet Lord Biskerton kisebb mértékben menyasszonya hangjában is észlelt.

– Maga ugye amerikai?

A lány bólintott, és arany hajának egy csengettyűje ott táncolt arca előtt. Nagyon vonzó, gondolta Kétszersült eléggé illetlenül. A lány egyidejűleg valami megjegyzést tett, ami nem volt sem *yep,* sem *yup,* sem *yop,* hanem mindhárom dallamos keveréke.

– Épp most jöttem Amerikából – mondta.

Kétségkívül ez volt az a pillanat, amikor Kétszersültnek nyíltnak és őszintének kellett volna lennie.

– Ah – kellett volna mondania egészen mellesleg –, érdekes véletlen. A menyasszonyom is amerikai.

Ehelyett azonban így szólt:

– Úgy? És hogy vannak odaát?

– Látogatóban vagyok nagybátyámnál az Erődítmény-villában. Amott – mutatta a lány, és megrázta aranycsengettyűjét. – Átjöttem a kerítésen. A maga kertje szörnyű állapotban van. Hetek óta feléje sem nézett senki. Semmi sem idegesít annyira, mint egy elhanyagolt kert. Megpróbáltam rendbe hozni.

– Rendkívül aranyos magától – mondta Kétszersült. – Ez az igazi leánycserkész szellem. Örülök, hogy szeret kertészkedni. Azt hiszem, nekem is ez lesz a rögeszmém. Majd időnként együtt fogunk ásni és kapálni.

– Maga éppen most költözik be, ugye?

– Most. A holmim tegnapelőtt érkezett. Remélem, Berry közben már mindent elintézett itt. Azt ígérte.

– Berry?

– Conway, a Fészek ura. Birtoka szomszédos az enyémmel.

– Úgy? Nem ismerem még Mr. Conwayt.

– Viszont ismer már engem. Nem elég ez egy kislánynak, aki nem nagyobb, mint egy fél mogyoró?

Elhallgatott. Észrevette, hogy túlságosan is nekilendült. Egy újdonsült vőlegény legyen zordabb és tartózkodóbb, amikor kék szemű kislányokkal beszél.

– Szép idő van – jegyezte meg szigorúan.

– Szép.

– Hosszabb ideig marad itt?

– Nem lepne meg.

– Nagyszerű. És vajon mi lehet a neve?

– Minek?

– Hát magának, mit gondol, csacsi.

– Valentine.

– És a keresztneve, könnyedebb társalgás céljaira?

– Kitchie.

– Mi az, megfázott?

– Dehogy. Ez a nevem. Kitchie.

Kétszersült tekintetébe bizonyos komorság költözött.

– Ne gondolja, hogy azért, mert ilyen kedves, nyílt arckifejezésem van, engem mindenki becsaphat. Higgye el, rendkívül értelmes vagyok, és tudom, mi a különbség egy keresztnév és egy tüsszentés között. Senkit sem hívhatnak Kitchie-nek.

– Pedig úgy hívnak. Katherine rövidítése. Hát magának mi a keresztneve?

– Godfrey. William rövidítése.

– Hát akkor – mondta a lány, aki eme beszélgetés közben némi érdeklődéssel szemlélte Biskerton felső ajkát –, hadd mondjak magának még valamit. Csinálnia kellene valamit a bajuszával. Vagy növessze meg, vagy vágassa le. Most olyan vele, mint Charlie Chaplin. Bocsássa meg, ha személyeskedtem.

– Engedje meg, hogy fordított sorrendben válaszoljak megjegyzéseire. Csak személyeskedjék, ha kedve van. Ha két ilyen öreg cimbora, mint maga meg én, nem lehet őszinte egymással, akkor ki legyen? Másodsoron azonban nem látok abban semmit, ha Charlie Chaplinre hasonlítok, akinek kiváló tulajdonságait rendkívül sokra becsülöm. Harmadszor, igenis megnövesztem, persze mértékletesen és illendő határok közt. Minekutána ezt ilyen szépen tisztáztuk, most mondja meg nekem, hogy tetszik Anglia? Élvezi az ittlétet? Örül, hogy átjött?

– Hogyne, nagyon. De azért jobb szeretnék már újra otthon lenni.

– Hol van otthon?

– Big Bagben. New York államban.

– És ott szeretne lenni?

– Hát persze.

– Miért persze? – kérdezte Kétszersült ingerülten. – Maga rendkívüli egy lány lehet. Itt van, társalgásba merülve Pacsirtavölgy egyik legkiválóbb elméjével, és ez a legkiválóbb elme, vegye tudomásul, új öltönyt hord, amelyet London legjobb nevű szabója csinált, és akkor azt mondja, hogy jobb

szeretne máshol lenni. Érthetetlen! Mi olyan csodálatosan vonzó ott Big Bagben?

Kitchie kék szeme elfelhősödött.

– Ott van Mer.

– Kicsoda? A mamája?

– Dehogy. Mer. Merwyn Flock. A vőlegényem. Papa megharagudott, mert Mer színész, és azért küldött át Angliába, hogy messze legyek tőle. Most már érti?

Kétszersült megértette. De, furcsa módon, mégsem örült. Egy vőlegény számára tulajdonképpen remek újság kellene hogy legyen, ha azt hallja, hogy egy arany hajú, kék szemű leány szintén eljegyezte magát. Azt kellene éreznie, hogy mindketten ugyanannak a nagy bajtársi szövetségnek a tagjai. Úgy kellene éreznie magát, mint amikor egy fivér örvendetes híreket hall a húgáról. Lord Biskerton azonban mindebből mit sem érzett. Bármily mélyen elmerült is menyasszonyának imádatában, az a hír, hogy az előtte álló leány is menyasszony, valósággal felkavarta.

– Merwyn Flock! – mondta, és mialatt kimondta, fogát csikorgatta.

– Hallaná, hogy játszik Mer a jukelélén.

– Nem vagyok rá kíváncsi – szólt Lord Biskerton hevesen. – Akkor sem hallgatnám meg, ha fizetne. Merwyn? Hah!

– Hiába áll itt és mondja azt, hogy Merwyn – szólt Miss Valentine nem kevésbé hevesen. – Még mindig százszor szebb név, mint Godfrey.

Kétszersültünk észrevette, hogy a társalgásnak kissé csípős hangot adott.

– Bocsásson meg – mondta. – Ne veszekedjünk. Viduljon fel, maga fél adag, és beszéljünk másról. Mondja el angliai

benyomásait. Milyen érzés Erődítményben lakni? Jó? Csodás?

– Mérsékelten. Azt hittem, nagyobb hely. Amikor azt hallottam, hogy nagybátyám egy Erődítmény nevű házban lakik, azt hittem, legalábbis várkastély.

– Hát az is. Van hozzá nyári lak és madárfurdő. Mit akar még? És amennyiben csalódott, hát én ki vagyok? Mi lesz az ünnepélyes fogadtatással, amelyre számot tarthatok? Hol van a falu népe?

– Miféle falu népe?

– Mindig úgy hallottam, hogy ilyen alkalmakkor felbukkan valahonnan a falu népe, hogy tánccal és népdalokkal üdvözölje az új földesurat. Ha ez így megy tovább, kénytelen leszek már abban is kételkedni, hogy földesúri jogokkal rendelkezem. Különben hogy is állunk ezzel?

– Mivel?

– Hát először is, idefelé jövet láttam valami tavat vagy pocsolyát az út túlsó oldalán. Vajon a halászati jog engem illet? És mi van a hattyászati joggal? Mindenesetre rövidesen szeretnék egy-két nyilat kilődözni azokra a hattyakra.

A lány komoly arccal nézett rá.

– Tudja, mikor így beszél, mindig Merre emlékeztet. Az ő orra is így fintorog.

Lord Biskertonnak már a nyelvén volt, hogy valami gyilkosat és pusztítót mondjon erre vonatkozólag, amitől a közte és a fiatal lány között ébredező barátság úgy elhervad, mint zsenge sáfrány a korai jégesőben. Ebben a pillanatban azonban szeme sarkából észrevette, hogy az Erődítményben különös dolgok történnek.

– Nézze csak – mondta, ezekre a jelenségekre irányítva

társának figyelmét –, a szomszédból egy rendkívül csúnya, monoklis kis manó idebámul, és integet az egyik ablakból.

– Az a nagybátyám.

– Ja? Bocsánat.

– Maga nem tehet róla – szólt a lány jóságosan.

Kétszersült érdeklődéssel figyelte az emberi szemafort.

– Mit csinál? Svédtornázik?

– Azt hiszem, azt akarja, hogy menjek be. Most jut eszembe, amikor azt mondtam neki, hogy átjövök ide a maga kertjébe, a lelkemre kötötte, hogy meg se mozduljak addig, míg ő át nem jön, és meg nem nézi, hogy miféle ember maga. Úgyhogy azt hiszem, jobb lesz, ha elmegyek.

– Pedig épp most akartam megkérni, hogy jöjjön be, és tekintse meg kicsiny lakomat. Azt hiszem, van ott mindenféle, ami női kézre vár.

– Majd máskor. Különben is levelet kell írnom. Egy lány, akivel a hajón ismerkedtem meg, éppen most jegyezte el magát, olvastam az újságban. Gratulálnom kell neki.

– Eljegyezte magát? – szólt Kétszersült rosszkedvűen. – Úgy látszik, ez az egész vacak világ eljegyzi magát.

– Maga is?

– Én? – kérdezte Kétszersült hátrahőkölve. – Azt hiszem, jó lesz, ha szalad. Nagybácsi mintha tűzbe jönne.

Még egy percig ott állt és megcsodálta a kecsességet, amellyel kicsi barátnője átkúszott a kerítésen. Azután sötét gondolatokba mélyedve elindult a házba, hogy meggyőződjék róla, miféle odúba vetették a Végzet és hitelezői.

Aznap este, miközben baráti cigarettát szívott szomszédja, John Beresford Conway társaságában, Lord Biskerton,

barátjának némi meglepetésére, meleg helyesléssel, sőt időnként a lelkesedés magaslataira emelkedve nyilatkozott a mormonok családi életéről.

A mormon, mondta Kétszersültünk, helyes nyomon jár. Neki van a legjobb élete a földön. Azt is leszögezte, hogy nézete szerint a bigámiát, amely csak ésszerű következménye annak, ha egy nagyvonalú természet meg akarja valósítani önmagát, nem volna szabad a törvénynek üldöznie.

– És hogy neked mi kifogásod lehet Pacsirtavölgy ellen, öreg fiú – tette hozzá –, azt egyszerűen nem vagyok képes megérteni. Még soha semmiféle hely nem tetszett ennyire nekem. Valóságos édenkert, és ha akarod, közölheted is ezt a megállapítást a sajtóval, hangsúlyozván, hogy tőlem származik.

Azután mély, merengő hallgatásba süllyedt, ahonnan csak azért bukkant fel, hogy egy szót szóljon.

Ezt a szót: „Merwyn!”

HATODIK FEJEZET

1

Alig lehetett elvárni, hogy Lord Biskerton eltűnése észrevétlen és meggyászolatlan maradjon kis világának lakosai között. Hawes és Dawes mélyen átérezte a veszteséget. Hasonlóképp cselekedett Dykes, Dykes és Pinweed, valamint a többi hitelező. Ők vagy megbízottaik naponta felkeresték az üres fészket, de Venner, Kétszersültünk megbízható inasa, közölte velük, hogy őlordsága elhagyta a fővárost, és lehetetlen megmondani, mikor tér vissza. Mire lógó orral távoztak, úgy érezvén, mint megannyi költő, hogy nincs az eltűnt arc tragédiájánál nagyobb tragédia.

Lord Hoddesdont is erősen érintette fia szökése. Meglátogatta húgát, hogy tanácsot kérjen.

– Öö… Vera.

Lady Vera felemelte formás kezét.

– Nem, George – szólt –, egy pennyt sem.

Lord Hoddesdont jogos ingerültség zökkentette ki arisztokratikus nyugalmából.

– Ne adj nekem kérlek „Állj!” és „Mehet!” jeleket! – mordult fel. – Nem vagy közlekedési rendőr.

– De pénzkölcsönző sem vagyok.

– Nem is azért jöttem – kiáltott őlordsága szenvedélyesen. – Azért jöttem, hogy Godfrey őrültségéről beszéljek.

– Csakugyan bosszantó, hogy Godfrey mumpszot kapott – szólt a becsületes gondolkozású Lady Vera –, de nem értem, miért…

Lord Hoddesdon fogát csikorgatta szürke bajsza mögött. Gyermekszobában töltött éveik folyamán érzelmeinek úgy adott volna kifejezést, hogy fejbe vágta volna húgát, vagy meghúzta volna a varkocsát. De egyrészt eme lehetőségeiből már kinőtt, másrészt elegáns hölgyek nem hordanak manapság varkocsot, és így kénytelen volt belerúgni egy székbe. A szék lába kijött, és a lord jobban érezte magát.

– Hagyd azt a nyavalyás széket – mondta, amikor Lady Vera sopánkodni kezdett a romok fölött. – Ez a dolog sokkal fontosabb a széknél. Most voltam Godfrey lakásán, és Vennerből kihúztam az igazat. A fiúnak nincs mumpsza. Kint lakik valamelyik kertvárosban.

– Kint lakik egy kertvárosban?

– Kint lakik egy kertvárosban. Smith néven. Pacsirta-völgy, Bodzaliget, Mennyei Nyugalom. Vennertől tudom. Ő továbbítja a leveleit.

Lady Vera megfeledkezett a székről.

– Megbolondult? – kiáltott fel.

– Nem. – Lord Hoddesdon kénytelen volt beismerni. – Azért teszi, nehogy törvény elé állítsák a hitelezői, valami száz kereskedő, ha jól számítom. Ennyiben viselkedése nagyon is ésszerű. Mindenesetre jobb, mintha itt csavarogna Londonban álszakállal, ahogy eleinte akarta. Az az őrültség a dologban, hogy a lánynak azt mondta, mumpsza van.

– Nem értlek.

– Hát akkor próbálj meg gondolkozni, légy szíves. A lány valami múló szeszélyből mondott igent, és életbevágóan

fontos, hogy Godfrey tartózkodjék mindentől, ami a lányt arra indíthatja, hogy meggondolja magát. És erre azt mondja, hogy mumpsza van! Mumpsza! Keresve sem lehetett volna pokolibb, gyűlöletesebb dolgot kitalálni. Mit gondolsz, meddig fog ez a lány álmodozni róla mint szíve szerelméről, ha mindig úgy kell elképzelnie, hogy a feje akkora, mint egy futball-labda, és esetleg még flanellt is csavart a képe köré? Nem csodálkoznék, ha Ann máris megingott volna.

– George!

– Meg kell őrülni. Mikor egy tucat más dolgot mondhatott volna. Ez megy az agyamra. Ha tőlem kér tanácsot, száz ötletet is adhatok neki. Mondhatta volna, hogy képviselőnek akar fellépni, és most abban a szörnyű kertvárosban kell laknia, hogy a szavazóit megfőzze. A lány nem látott volna át a szitán. Vagy kitalálhatott volna egy haldokló rokont Írországban, vagy Mentone-ban vagy Madeirán. De nem! Ő kijelenti, hogy csak dagad és dagad az ágyában. Nem lepődnék meg, ha a lány máris meggondolta volna magát. Te mindennap találkozol vele. Milyen, mondd? Merengő? Rajtakaptad az utóbbi időben, hogy el-elmélázik? Eltűnődik? Mint egy leány, aki tépelődik és arra az eredményre jut, hogy szörnyű hibát követett el?

Lady Vera megdöbbent.

– Különös, hogy ezt mondod, George.

– Egyáltalán nem különös – vágott vissza Lord Hoddesdon. – Minden értelmes, tág látókörű ember ezt mondaná. Miért mondod, hogy különös?

– Csakugyan merengő Ann az utóbbi időben. Nagyon is.

– Szent isten!

– Bizony. Feltűnt nekem. Amikor együtt ebédelünk

nyugodtan odahaza, gyakran valami furcsa, tűnődő arckifejezést ölt. Ugyanezt a tekintetet látom drága kis Sampu kutyusom szemében, amikor a kávéfmdzsák csörömpölését hallja. Az angyal úgy szereti a kávéba mártott cukrot!

– Ne beszélj Sampuról – szólt hevesen Lord Hoddesdon. Nem tartozott a pincsikutyák csodálói közé. – Ha Sampuról akarsz beszélni, fordulj állatorvoshoz. Pillanatnyilag azonban légy szíves és összpontosítsd figyelmedet Annre.

– Én csak azt mondom – felelte rendíthetctlenül húga –, hogy ugyanaz a tekintet volt Ann szemében, mint Sampuéban, amikor a kávéba mártott cukorra gondol. Mintha valami szépet álmodnék.

– De hisz akkor rendben van. Már úgy értem, ha csak szépeket álmodik…

De Lady Vera elfojtotta bátyja csírázó reményeit. A hölgy arca elkomorodott.

– Gondold csak meg, George. Vajon, ha egy lány Godfreyre gondol, vághat olyan arcot, mint aki szépet álmodik?

– Uramisten, dehogy. Ebben igazad vari. Csak nem gondolod…? – kiáltott őlordsága, tetőtől talpig összerázkódva, amint húga szavainak félelmetes jelentősége a tudatáig hatolt. – Csak nem gondolod…?

Lady Vera sötéten bólintott.

– De gondolom. Azt hiszem, Ann megismerkedett valaki mással.

– Ne mondj ilyen szörnyű dolgokat, Vera!

– Pedig azt hiszem, csakugyan ez történhetett. Ann azt a benyomást teszi rám, mintha tűnődnék valamin. És min tűnődhetnék máson, mint azon, hogy vajon nem tévedett-e,

amikor igent mondott Godfreynek, és nem volna-e okosabb, ha felbontaná az eljegyzést, és szabaddá tenné magát, hogy hozzámehessen az új fiúhoz?!

Lord Hoddesdon vitézül küzdött a félelmek tengerárja ellen.

– Ne beszélj úgy az új fiúról, mintha csakugyan léteznék. Nem tudhatod, csak feltételezed.

– De női ösztönöm ezt súgja, George. És azonkívül…

– De ki lehet az? Hol ismerkedett volna meg vele? Tudom, hogy mindennap eljár ebédelni, meg vacsorázni, meg táncolni, és ezer emberrel ismerkedik meg, de azok mind pontosan ugyanolyanok, mint Godfrey. Én igazán nem tudom megkülönböztetni ezeket a modern fiatalembereket. Senki sem. Mind egészen egyformák, és egyformán gondolkoznak, és egyformán beszélnek. Ostobaság azt képzelni, hogy az egyikük hirtelen elbűvöli Annt. Azt még megérteném, ha díjbirkózókat nézett volna meg, és belehabarodott volna egy behemót pasasba csak azért, mert úgy kidagadnak az izmai. De miért akarná kicserélni az egyik Biskertont egy másik Biskertonra? Amikor az előbb azt mondtam, esetleg azon gondolkozik, hogy felbontja az eljegyzést, az fel sem merült bennem, hogy talán máshoz akarna menni. Csak attól féltem, hogy Godfreynek kiadja az útját, és hazamegy Amerikába.

– Hát akkor hadd mondjak neked egy nagyon furcsa dolgot, George. Emlékszel még arra a napra, amikor elvitted Annt ebédelni a Berkeleyba?

– Mi történt akkor?

– Véletlenül aznap este találkoztam Lady Venablesszel, és azt kérdezte tőlem, ki az a fiatalember, aki Ann kocsijában ült aznap a Piccadillyn. Azt mondta, nem ismeri, pedig ő ismer minden fiatalembert Londonban.

– Micsoda?!

– Igen előnyös külsejű fiatalember volt, azt mondta, energikus, jóképű. Biztos abban, hogy sosem látta még. És, amint mondom, Lady Venables annyi estélyt rendez, hogy Harrietet férjhez adja, hogy az évadnak ebben az időszakában már nincs a Mayfair negyedben egy fiatalember sem, akit ne ismerne, legalábbis látásból. Listát vezet és feldolgozza. Tehát ha csakugyan látta Annt valakivel, az csak olyan ember lehet, akiről senki sem tud semmit; például a te díjbirkózód.

Lord Hoddesdon eddig fel és alá járt. Most hirtelen leült.

– Borsódzik a hátam attól, amit mondasz, Vera.

– Bocsáss meg; csak mondom.

– És közben Godfrey állítólag mumpsszal fekszik. Mit kellene tennünk?

– Nyilván először is Godfreyvel kell beszélnünk és figyelmeztetnünk, hogy elvesztheti Annt, ha továbbra is távol marad. Azt hiszem, hitelezők ide, hitelezők oda, mégis vissza kell jönnie.

– De hogy jöjjön vissza? A lány azt hiszi, hogy betegen fekszik.

– Azt mondaná, a doktor tévedett. Csomó dolog olyan eleinte, mint a mumpsz. Fogfájástól is megdagad az ember arca.

– Az arcizmok hűdése – mondta Lord Hoddesdon megihletve.

– Igen, ez egész jó volna.

– De mi lesz a hitelezőivel?

– Talán azt is el lehet valahogy intézni. Most, hogy tudják, hogy egy milliomos lányát fogja elvenni…

– Igaz…

– Mindenesetre újra össze kell jönnie Ann-nel, mégpedig rögtön. Talán már az is segítene, ha Ann állandóan kapna tőle leveleket. Talán azt kellene Godfreynek mondania, hogy sürgős ügyben Párizsba utazott. Esetleg csakugyan Párizsba kellene mennie, és akkor Ann utána mehetne.

– De honnan vegyük ehhez a pénzt?

– Majd elintézem valahogy.

– Igazán? – kérdezte Lord Hoddesdon mohón. – Akkor, ha már a tárgynál vagyunk…

– Nem – szólt Lady Vera határozottan. – Azt mondtam, esetleg elintézem, hogy Godfreynek pénzt küldjék Párizsba, de arról szó sem lehet, hogy téged segélyezzelek.

– Csak húsz fontra volna szükségem.

– Szükséged lesz rá még akkor is, amikor elhagyod ezt a lakást.

– Pedig az igazán nem sok – mondta vágytól fűtött hangon őlordsága. – Húsz font.

– Húsz fonttal több annál, mint amennyit kapsz tőlem – felelte a húga.

– Na jó – mondta ólordsága. – Na jó. Nem haragszol, hogy kértem?

– Mindig örülök, ha pénzt kérsz tőlem, George, bármikor. Amikor csak pénzre van szükséged, gyere hozzám és kérj. Kapni persze nem kapsz.

Lord Hoddesdon megrántotta bajszát.

– Hát szóval, ezt a kérdést pillanatnyilag *ad acta* téve, azt gondolod, hogy fel kellene keresnem Godfreyt?

– Mindennél fontosabbnak tartom. Ann nagyon

befolyásolható lány, és lehet, hogy máris elkéstünk.

– Jobb szeretném, ha nem mondanál ilyeneket, Vera – szólt Lord Hoddesdon idegesen. – Úgy látszik, neked élvezetet szerez, ha mindennek a rossz oldalát látod. Na jó, hát lemegyek abba a pokoli kertvárosba. Vagy inkább írjak neki?

– Ne írj. Levélben nagyon rosszul fejezed ki magad. Nem értené meg, mennyire életbevágóan fontos az ügy. Menj le azonnal Pacsirtavölgybe, és beszélj vele személyesen.

– És ki fizeti a taxit?

– Miféle taxit?

Lady Vera megkereste a vasúti menetrendet, és gyorsan átlapozta. Lord Hoddesdon egyre növekvő ellenszenvvel nézte. Neki merev, ósdi nézetei voltak arra vonatkozóan, hogyan kell testvéreknek viselkedniök egymás iránt. És Lady Vera lábbal tiporta ezeket a nézeteket. Elábrándozott tehát, és álmaiban egy mesebeli nővér képe jelent meg előtte, akinek uralkodó vonásai: hatalmas bankfolyószámla, csekk-könyv, végtelen gyengédség bátyja iránt, és irodalmi, pontosabban, csekk-irodalmi hajlandóság. Lady Vera hangja azonban visszaparancsolta a gyakorlati életbe.

– Sűrű vasútjárat a Victoria pályaudvarról. A legjobb lesz tehát, ha azonnal elindulsz. És igyekezz, amennyiben képes vagy rá, hogy ne told el a dolgot. A menetdíj első osztályon egy shilling és egy penny.

– Vajon nem lenne helyesebb – kérdezte Lord Hoddesdon keserűen –, ha harmadik osztályon utaznék?

– Ahogy kedved van, George – felelte Lady Vera egykedvűen. – A jegyet te fizeted.

2

Pacsirtavölgy többrendbeli szépségei, amelyek annyira elbűvölték első látásra fiát és örökösét, sokkal csekélyebb vonzóerőt gyakoroltak Hoddesdon hatodik grófjára. Lord Hoddesdon világnézete már elindulása pillanatában is sárgaságban szenvedett, és ezen Pacsirtavölgy mit sem változtatott. Sőt, alig szállt ki a vonatból, menten rendkívül rosszindulatú tekintetet vetett a kertvárosra. Majd miután a baktertől megérdeklődte, hogy merre kell mennie Bodzaliget felé, sötét gondolatok közepette útnak indult.

Berry Conway formájának csúcsán körülbelül nyolcvanhárom másodperc alatt tette meg a távolságot Bodzaliget és a vasúti állomás között. Lord Hoddesdon lassabban járt, s az út több időt vett igénybe. Meg-megállt, mert a nap melegen sütött, de végül mégis elérte a Benjámin utat. A sarkon áll ama kiskocsma, mely oly erősen csábította Lord Biskertont megérkezésének napján. Lord Hoddesdon mire ideért, elfelejtette az állomáson kapott útbaigazítást, és tétován megállt.

A Mennyei Nyugalom ettől a ponttól történetesen mindössze vagy százméternyire állt. A lord nem lévén ennek tudatában, vezér és kalauz után nézett szét, és meglátott egy posztósapkás férfiút, aki hatalmas vállával a kocsma falát támogatta. Elgondolkozva szopogatta üres pipáját, és a közeledő Lord Hoddesdonra meglehetősen kellemetlen arckifejezéssel bámult. A helyzet az, hogy első látásra ellenszenvet érzett a nála társadalmilag magasabb állású úr

szürke cilindere iránt.

A nagyváros életében semmi sem oly bonyolult, mint azok a szabályok, amelyek a helyes fejviseletet irányítják a város különböző pontjain. A Bond Streeten avagy a Piccadillyn a szürke cilinder *chic, de rigueur,* és *le dernier cri.*[1] Pacsirtavölgyben, alig hét mérföldnyire onnan, már túlzás és enyhén szólva furcsa. Az ascoti lóversenyen Lord Hoddesdon kalapját megcsodálták volna a királyi páholyban. A posztósapkás egyén pedig, sörtől bódult módján valósággal személyes sértésnek fogta fel. Úgy érezte, hogy ez a szürke cilinder önérzetében és emberi méltóságában sérti meg.

Nem lehet azt állítani, hogy Lord Hoddesdon és a posztósapkás férfiú közt első pillanattól kezdve tökéletes rokonszenv uralkodott.

– Bodzaligetbe szeretnék menni – mondta Lord Hoddesdon.

A férfiú mozdulatlanul meredt a lordra gyulladt szemével. Egy darabig csendben nézte. Azután kurtán bólintott.

– Jól van – mondta. – Hamar odaér.

Lord Hoddesdon igyekezett világosabban kifejezni magát.

– Nem tudná... öö... megmondani, merre kell mennem?

A posztósapkás a szemét forgatta. Kutatva végignézett Lord Hoddesdon egész alakján, tetőtől talpig és vissza. Amikor a fejéhez ért, szünetet tartott.

– Hogy hívják azt a kalapot, ami a fején van? – kérdezte hidegen. – Nem valami szép kalap.

Lord Hoddesdon hangulatának nem felelt meg, hogy kalapokról csevegjen. Bár a nap sütött, a világot mégis gyűlöletesnek találta. Amióta csak kilépett Vera húga ajtaján, állandóan forrt magában.

– Hagyja békén a kalapomat – szólt zordonan.

De az egyén továbbra is ezzel a témával játszadozott. Sőt, valósággal lovagolt rajta.

– Az ember belebetegszik, hogy miket vesznek fel ezek a magántisztviselők. Bezzeg Moszkvában nem vehetnének fel ilyesmit. Sem Leningrádban. Tudja mi maga, kalap ide, kalap oda: egy burzsoá. Tudja, mi történnék magával Moszkvában? Valaki – esetleg Sztálin – odajönne magához, és ránézne a kalapjára, és azt mondaná: „Hallod-e te burzsoá, mit mászkálsz te ebben a kalapban”, és azzal…

Lord Hoddesdon elhúzódott. Ezáltal bizonyára igen értékes és érdekes közléseket mulasztott el a moszkvai szokásokra és erkölcsökre vonatkozólag, de megszabadult olyasvalakinek a társaságától, akire, hiába, sehogyan sem tudott úgy tekinteni mint barátjára. A kocsma előtt, a lóitató vályúnál állt egy kisfiú; a lord most hozzá fordult kérdésével.

– Merre kell menni Bodzaligethez, fiatalember? – kérdezte elég barátságosan ahhoz képest, hogy gyilkosan érezte magát, és vérnyomása magasan a normális fölött volt. – Nagyon lekötelezne, ha útbaigazítana.

Az udvariasság udvariassággal találkozott. A fiatalember kihúzta az ujját a vízből, és megmutatta az irányt.

– Arrafelé, uram, és az első utca balra.

– Köszönöm – mondta Lord Hoddesdon. – Köszönöm. Köszönöm.

Elindult a jelzett irányba, és a posztósapkás férfiúra elhaladtában helytelenítő pillantást vetett. Nehéz nagyon sok mindent kifejezni egy pillantással, de Lord Hoddesdon mégis azt akarta vele a posztósapkás tudomására hozni, hogy reméli, tanúja volt a jelenetnek, és kellőképpen megrendült,

amikor látta, milyen mintaszerűen viselkedett valaki, aki az évek száma szerint ugyan sokkal fiatalabb nála, mégis példaképe lehetne magatartás szempontjából. Halványan felmerült benne az az ötlet is, hogy visszafordul, és ad egy pennyt a fiúnak, de ezt az ötletet mindjárt fel is adta ama sokkal értelmesebb és gyakorlatibb elgondolás kedvéért, hogy inkább továbbmegy, és nem cselekszik ilyesmit. De arra már-már rászánta magát, hogy hátranéz és visszamosolyog a kisfiúra, amikor valami kivételesen kemény dolog ütötte hátba. Egy parittyalövedék. Megfordult, és meglátta az udvarias ifjút, amint gyors futással menekült.

Lord Hoddesdon úgy állt, mint akit villám sújtott. Egy pillanatra szinte el sem hitte azt, ami történt vele. Ha tudja, hogy az udvarias süvölvény és a posztósapkás férfiú atya és fia, akkor megsejtheti, hogy a szürke cilinderek iránti gyűlölet, amely az atyát áthatotta, kerengett a fiú ereiben is. Az átörökölt ösztönnek igen egyszerű esetével állt szemben. De ő ezt nem tudta. A fiú vérére vonatkozólag más elképzelése nem volt, mint hogy ontani akarta, e célból sebesen meg is indult, és jóllehet már évek óta nem gyakorolta magát a futásban, nemsokára igen szép tempóban haladt, messze felülmúlva a kisfiú képességeit, akit utol is ért az első tíz méteren.

Arra vonatkozólag, hogy miképpen kell viselkedni kisfiúkkal, akik nyílt utca során kővel dobálják meg a náluknál idősebbeket és különbeket, az idő folyamán kétféle gondolatrendszer alakult ki. Némelyek azt mondják, beléjük kell rúgni, mások inkább a fejbe vágás mellett foglalnak állást. Lord Hoddesdon, nem lévén egyik iskola fanatikusa sem, mindkét megoldás mellett döntött. És ahhoz képest, hogy Etonban töltött esztendei óta nem vágott fejbe senkit, és nem rúgott senkinek sem a nadrágja nem elülső részébe, a

kérdést igen jól oldotta meg. Mintegy fél percig élénk testi munkát fejtett ki; azután kissé kifulladva visszafordult, és elindult a Bodzaligetbe vezető ösvényen.

Hangulata különösen emelkedett. Mintha gyógyító balzsamot öntöttek volna sebzett lelkére. Aznap délután először érezte igazán elégedettnek magát. A hirtelen testgyakorlat kiűzte belőle a mérget. Kedve támadt fütyülni, és már éppen összecsücsörítette ajkát, amikor egy hang szólalt meg mellette:

– Hé! – mondta a hang.

A posztósapkás férfiú volt. Eltette pipáját, és Lord Hoddesdon mellé lépett, különböző fajta sörök illatát árasztva. Szeme kidagadt, és vörösen izzott, mint füst mögött a tűz. A nemrég lefolyt csata teréről a sebesült éles jajongása hallatszott.

– Hogy merte megütni a gyereket? – kérdezte a posztósapkás férfiú.

Lord Hoddesdon nem felelt. Nem mintha nehezére esett volna felelnie, de nem tetszett neki a gondolat, hogy bizalmába avassa ezt a személyt. Csendben továbbment.

– Miért ütötte meg az én kis Herbertemet?

Lord Hoddesdon kezdte kényelmetlenül érezni magát. Az én kis Herbertemet? Most értesült csak róla, hogy ezeket kettejüket közeli kapcsolat fűzi egymáshoz. Ami eleinte csak egy idegen tolakodásának látszott, most sokkal baljóslatúbb jelleget öltött, amikor kiderült, hogy egy atya szívének megnyilatkozása. A lord szeme sarkából a posztósapkás férfiúra sandított, és szívében azt kívánta, bár ne gyúrták volna olyan nagy mennyiségű anyagból az illetőt.

A lord meggyorsította lépéseit. Most vette csak észre, nem

a legnagyobb örömmel, hogy mennyire elhagyatott ez a környék. Rendőrnek nyoma sincs. Az ilyen helyen, gondolta keserűen, bizonyára csak egy rendőr van, és az is alszik valahol, ahelyett, hogy kötelességét teljesítené, és a köz javát szolgálná. Lord Hoddesdon egy pillanatra határozottan maró dolgokat gondok a kertvárosok rendőrségére vonatkozólag.

De nem sokáig gondolhatott másra, mint erre a kellemetlen képű emberre, aki továbbra is mellette jött. Az egyén most összefüggéstelen kijelentéseket hallatott. A lord elkapta a „magántisztviselő” és a „burzsoá” szavakat, és ez nyugtalanította lelkét. Minthogy gőgös természet volt, máskor is sértette volna, ha magántisztviselőnek nézik; de most kiváltképpen nyugtalanította, mert a másik szemlátomást a leghatározottabb ellenszenvvel viseltetett a tisztviselői kar iránt. Ez az érzés bántóan nyilvánvalóvá vált, amikor az egyén, hangjában bizonyos kéjjel, kezdett beszélni arról, hogy leütik a fejüket, és a sárba tapossák, még akkor is – vagy helyesebben annál inkább –, ha szürke cilinderben mászkálnak.

Amikor útitársa habozni kezdett, vajon sárba tapossa-e a lordot, avagy húzza karóba az út túlsó oldalát díszítő vaskerítésen, Lord Hoddesdon, aki már egy ideje olyan lépésben haladt, amelyet minden gyaloglóversenyen diszkvalifikáltak volna, most határozottan és leplezetlenül futásnak iramodott. Most bekanyarodtak a sarkon, és házak tűntek fel; a lord úgy vélte, hogy e házak valamelyikében menhelyre találhat.

Lord Hoddesdon járása hirtelen, gyors mozdulattal vágtatássá alakult át.

Érdemes eltűnődni azon a különös tényen, hogy a Végzet ugyanazt a tárgyat két egészen ellentétes cél elérésére

szemeli ki. Lord Hoddesdont szürke cilindere hozta ebbe a meglehetősen kényes helyzetbe, de ugyanez a cilinder mentette is meg belőle. Mert a cilinder, amikor gazdája vágtatni kezdett, leugrott a fejéről, és elszaladt az úton, mire az útitárs, bármennyire felkészült is lelkében a keresztes hadjáratra, engedett emberi gyengeségének, és nem tudott ellenállni a kísértésnek. A kalap ugrándozva szaladt tovább, és a posztósapkás férfiú egy pillanatnyi habozás után a nyomába eredt.

Sikerült a kalapot a járda szelén sarokba szorítania, majd belerúgott. Aztán utánament, és ismét belerúgott. Végül két lábbal ráugrott, és harmadszor is belerúgott. Ennek megtörténtével pedig körülnézett és látta, amint a kalap tulajdonosának kabátszárnya figyelemre méltó gyorsasággal eltűnik az út menti utolsó ház kapujában. Gyorsan utánament, belépett az Erődítmény feliratot viselő kapun, és minthogy az elülső kertben nem talált semmi érdekeset, megkerülte a házat, és a hátsó kertbe tartott.

De ott is csak űrt talált. Elgondolkozva állt meg.

A végső veszedelem pillanataiban az elme gyorsan mozog. Lord Hoddesdonnak eleinte az volt a szándéka, hogy oly méltóságteljesen, amennyire a körülmények megengedik, besétál az egyik kapun, csenget, kéri, hogy tiszteletét tehesse a ház gazdájánál, közli vele, hogy egy csavargó üldözi, akit az ital még jobban megvadított, behívatja magát a szalonba, és ott marad egy kényelmes karosszékben mindaddig, amíg házigazdája nem telefonál segítségért a rendőrőrszobára. És ezt az egész műsort egy pillanat alatt meg kellett változtatnia.

Nyilvánvalóan nem volt idő arra, hogy kényelmesen becsöngessen. Más tervet kellett kidolgoznia. Ezt a tervet Lord Hoddesdon még nem tudta kialakítani magában, amikor

belépett az Erődítmény kertjébe, de felmerült előtte, mihelyt megtalálta a házat, és a földszinten egy nyitott ablakot pillantott meg. Az ablakon oly ügyességgel vetette át magát, mely egy nyúlnak is, ha véletlenül szemtanúja, adhat egy-két ötletet arra vonatkozólag, hogyan kellene technikáját korszerűsítenie; és amikor üldözője is belépett a kertbe, a lord négykézláb ott maradt a padlón.

A dolog egyelőre ennyiben is maradt.

Hogy meddig maradt volna ennyiben, nehéz megmondani. A posztósapkás nehéz felfogású ember volt, és egy darabig nyilván eltartott volna, amíg képes megfigyelni és következtetni. Történetesen azonban ebben a pillanatban Lord Hoddesdont ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy felemelje fejét, és kitekintsen az ablakon, megnézni, mi megy végbe odakint a nagyvilágban. Első pillantása mindjárt üldözőjére esett, és sajnos, üldözője pillantása meg őreá.

A következő pillanatban Bodzaliget békés csendjét harsány csatakiáltás verte fel, és az erre következő pillanatban Lord Hoddesdon becsapta az ablakot, és elreteszelte. Most egy darabig a Munkásság és a Régi Rend képviselője az üvegen keresztül bámult egymásra, mint két ritka és nevezetes hal az akvárium két szomszédos szakaszában.

Lord Hoddesdon unta meg először a látványt. Az utóbbi negyedórában túlságosan is gyakran látta a posztósapkás férfiút, és már elege volt belőle. Még az üvegen keresztül is oly rút fenyegetés ült gyulladt szemében, hogy Lord Hoddesdon úgy gondolta, minél messzebb vannak egymástól, annál jobb. Gyorsan visszavonult tehát, kihátrált a szobából, és egy folyosón találta magát. A folyosó végén volt a ház kapuja, mellette egy kalapfogas, amelyről, mint a burzsoázia gondosan pikára tűzött fejei, meredeztek elő különböző

kalapok. S ezeket meglátván, őlordsága elméje új irányban kezdett tájékozódni.

Szürke cilinderének elvesztése eddig még nem érintette súlyosabban Lord Hoddesdont. Lelke mélyén kétségkívül a tudatában volt ennek a veszteségnek, de teljes nagysága csak ebben a pillanatban állt előtte, és lesújtotta. Amikor meglátta a kalapokat, ráeszmélt tulajdon fedéltelenségére, és csak most élte át, mennyire életszükséglet, hogy segítsen ezen. Becsvágya az volt, hogy visszatérjen Londonba, ha egykor élve kiszabadul ebből a borzalmas kertvárosból. Márpedig az a gondolat, hogy e visszatérést csupasz fejjel bonyolítsa le, megfagyasztotta ereiben a Hoddesdonok kék vérének minden cseppjét. El sem tudta képzelni, hogy kalap nélkül járjon London utcáin.

Mindazonáltal, amint a kalapfogast vizsgálta, mint ahogy a hajótörött tengerész vizsgálhat egy vitorlát, lelkét csüggcdés szállta meg. Bárkié is ez a ház, kétségkívül igen furcsa az ízlése fejfedők tekintetében. A három fogas egyikén egy piros csíkos sapka lógott (rossz álom!); a másikon egy szinte hihetetlen holmi fekete szalmából; a harmadikon pedig egy keménykalap. Őlordsága a keménykalapra irányította tekintetét. A másik kettő, azt rögtön látta, nem jöhet számításba.

A keménykalap sem volt eszményi. Az a fajta volt, amellyel gyakorta találkozik az ember napjainkban; majdnem négyszögletes, és a tetején lelapított. De még mindig sokkal jobb lévén a másik kettőnél, Lord Hoddesdon nem habozott. Gyorsan odaugrott és lekapta a fogasról. S amint ezt cselekedte, mögötte olyan ordítás tört fel, mint amilyennel a szokásosnál is ingerlékenyebb nőstény oroszlán veszi tudomásul, hogy lopják az egyik kölykét.

– Hé!

Lord Hoddesdon úgy fordult meg, mintha ez a szó tüzes vas lett volna, amelyet testhezálló nadrágjához illesztettek. Egy kicsi, mályvaszín arcú, és monoklis térfit pillantott meg, aki sebesen jött lefelé a lépcsőn.

Flood-Smith őrnagy, az Erődítmény gazdája, ezen a meleg délutánon szokása szerint lepihent hálószobájában. Ma éppen zavartalan nyugalmat remélt. Unokahúga, Katherine, elment azzal a szomszédos fickóval, Smithszel egy délutáni előadásra a brixtoni Astoria moziba, s az őrnagy végre egyedül maradt a házban. Boldogan szundított el, amikor a kertben felharsanó csatakiáltás kidobta ágyából, mint egy horogra került pontyot; és amint kitekintett az ablakon, egy felháborító külsejű egyént látott, aki orrát az ablakhoz nyomta. Gyorsan kirántotta a fiókból szolgálati pisztolyát, lerohant, és ott haljon meg, ha nem lát lent egy másik piszok csirkefogót, aki éppen az ő fejfedőit dézsmálja!

Flood-Smith őrnagy háztulajdonosi vére felforrt.

– Hallja! – mennydörögte. – Mi az ördögöt keres itt?

Lord Hoddesdon egész neveltetése legkorábbi éveitől fogva arra irányult, hogy belécsöpögtessék a jó modor mélységes szeretetét. Vannak dolgok, ezt tanulta Etonban, Oxfordban és rövid katonai pályafutása alatt, amiket nem tesz az ember. Ezek közé a dolgok közé tartozik ellopni lapos tetejű keménykalapokat egy embertől, akinek nem mutatkozott be; ezt ösztönösen érezte.

Nem meglepő tehát, ha ilyen körülmények közt elhagyta a sima nyugalom, amellyel általában fogadni szokta az élet eseményeit. Nem találván szavakat, csak állt ott, ahol állt, kezében a keménykalappal.

– Ki maga? Hogy jött be? Mit csinál azzal a kalappal? –

folytatta az őrnagy, kérdéseit megfűszerezve ama gazdag szakkifejezésekkel, amelyek egy katonára elkerülhetetlenül ráragadnak szolgálata folyamán. Flood-Smith őrnagy hét évet töltött a szókimondásáról híres worcestershire-i királyi ezredben.

Lord Hoddesdon még akkor sem jutott szóhoz, de már tudott kecsesen mozogni. Bizonyos régivilágbeli udvariassággal visszatette a keménykalapot a fogasra.

De az őrnagyot ez nem elégítette ki.

– Betörés és magánlaksértés! Fényes nappal! A szemem láttára lopja a kalapjaimat! Hát itt haljak meg…

Lord Hoddesdon végre megtalálta szavait. De jobb lett volna, ha csendben marad.

– Semmi baj – mondta ugyanis.

Nehéz lett volna kevésbé szerencsés megjegyzést választania. Flood-Smith őrnagy arca még hatásosabb bíborba olvadt át.

– Semmi baj? – kiáltotta. – Semmi baj? Semmi baj? Semmi baj? Itt csípem meg az előszobámban, amint éppen lopja az én drága kalapjaimat, és akkor még van ábrázatja azt mondani, hogy semmi baj?! Majd mindjárt megmutatom magának, hogy van-e baj vagy nincs! Majd…

De hirtelen megállt. Nem mintha befejezte volna előadását, arról szó sem volt. Ha valaha volt nyugalmazott őrnagy, aki lelkében hordta még a régi dallamot, akkor ő volt az. De ebben a pillanatban a ház hátsó oldaláról üvegcsörömpölés hallatszott. Olyan volt, mint egy robbanás, és Flood-Smith őrnagy lelkének legmélyebb húrjait illette meg.

Tetőtől talpig megrázkódott, és éles hangon mondott valamit Hindusztán egyik kevésbé ismert nyelvjárásán.

Lord Hoddesdon, bár csaknem magánkívül, mégis megértette, mi történt. Van egy határ, amelyen túl nem lehet visszaélni Pacsirtavölgy szabad fiainak türelmével. Most jött rá, ezt a határt érte el akkor, amikor becsukta az ablakot és kicsukta a posztósapkás férfiút, aki ott állt, mint vándor a Paradicsom kapuja előtt. Az egyszerű emberi ösztön azt súgja, hogy ha kizárnak valahonnan egy üvegtáblával, akkor köveket kell dobálni. Ezt tette most a posztósapkás, és Lord Hoddesdont csak az lepte meg, hogy nem tette már előbb. A késedelmet nyilván a megfelelő kődarab kiválasztása okozta.

Flood-Smith őrnagy most meghasonlott lelkében. Egyrészt szeretett volna itt maradni, és látogatójával tüzetesebben megtárgyalni a kalapok kérdését. Másrészt azonban törték az ablakait.

A derék ember szerette kalapjait. De szerette ablakait is.

Még egy csörrenés; ez eldöntötte a vitát. Az ablakok mellé pártolt. Flood-Smith őrnagy fókaugatással eltűnt a folyosó végén, s Lord Hoddesdon, megmenekülve a tizenegyedik órában, lerántott egy kalapot a fogasról, feltépte az ajtót, becsapta, kiugrott az utcára, és vadul kirohant Bodzaligetből, az állomás irányába.

Csak amikor már meglátta az állomást, akkor fedezte fel, hogy a piros csíkos sapkát vette le a fogasról.

3

– Tudtam, hogy el fogod tolni a dolgot – mondta Lady Vera.

---

[1] Kb. A legutolsó divat. (francia)

HETEDIK FEJEZET

1

Berry Conway bekanyarodott Bodzaligetbe, és megállt a Fészek bejárata előtt, hogy megkeresse a kapukulcsot. A nyári alkonyaiban Bodzaliget hangulatosabb és békésebb volt, mint valaha. Enyhe szél járt a fák között; az opálosan fénylő dísztavon az egyik hattyú a fején állt, míg a másik lassú, elmélkedő módon mozgott ide-oda, mint aki a gallérgombját keresi. Röviden szólva, valóban hihetetlennek tűnt, hogy valaki e hely láttán ne gondoljon azonnal Avalon szigetére, mit jég, se hó, eső sem ér soha, és szél se zúg.

Ám ha ez a hasonlat felmerült is Berry Conway elméjében, nem adta semmi tanújelét. Kedvetlenül szemlélte Bodzaligctet. Összeráncolta homlokát, amint a csinos kis házra nézett. Zordon tekintetet vetett a két hattyúra, Egbertre és Percyre. És amikor a Pacsirtavölgy Tenisz Klub pályái felől élénk bakfisok boldog viháncolása ütötte meg a fülét, felhördült és megvonaglott, mint Prométheusz, amikor nézte, hogyan állít be hozzá keselyűje ebédre.

Amióta megmagyarázhatatlan módon eltűnt az egyetlen leány, akit szeretett vagy szerethetett volna, az élet Berry számára nagyon unalmas és fárasztó lett.

Megtalálta a kulcsot, belépett a házba, é& felment hálószobájába. Ott levetkőzött, és házi köntöst öltve továbbment a fürdőszobába. Egy darabig lubickolt a hideg vízben; azután visszatért hálószobájába, hogy magára öltse

azt a ruhát, amelyben egy angol úriember vacsorázik. Mert aznap este ünnepelték éppen a hajdani iskolatársak évenkénti találkozójukat; és bár amióta Berry a bérrabszolgák sorába lépett jobban szeretett remete módjára élni, és lehetőleg elkerülni hajdani jobb napjainak társait, valami lappangó érzelmesség mégis arra indította, hogy részt vegyen az ilyen ünnepélyeken.

Épp befejezte öltözködését, amikor kopogtak ajtaján. Berry már hamarabb várta. Kinyitotta az ajtót, és közben gratulált magának, hogy sikerült már megkötnie a nyakkendőjét. Mert különben a hűséges Öreg Bútordarab feltétlenül ragaszkodott volna ahhoz, hogy ő kösse meg.

– Nem is hallottam hazajönni, Berry úrfi – mondta az Öreg Bútordarab sugárzó arccal. – Milyen csinos ma! Nem akarja, hogy megigazítsam a nyakkendőjét?

– Na jó – sóhajtott Berry.

– Szerintem a nyakkendő egészen más, ha megigazítják.

– Persze – mondta Berry. – Igazi.

– Úgy is van. Gladys az Erődítményből azt mondja – kezdte az Öreg Bútordarab a hírrovat előadását –, hogy betörők jártak ott ma délután. Azt mondja, még sosem látta az őrnagyot ennyire felhevülten. Gladysnek kimenője volt délután, és amikor visszajön, hát az őrnagy pisztollyal a kezében járkál a kertben, és magában beszél. Nagyon dühös volt, azt mondja Gladys. El is hiszem, hogy dühös, ha betörnek hozzá, és ellopják a sapkáit.

– Valaki ellopta az őrnagy híres sapkáját? – kérdezte Berry felderülve. Már másfél esztendeje utálta azt a tárgyat.

– Ellopták, Berry úrfi. És valaki más meg betörte a két hátsó ablakot kővel.

– Bodzaliget fejlődik.

– De nincs semmi baj – mondta Mrs. Wisdom megnyugtatóan. – Beszéltem Mr. Finbow-val, és megígérte, hogy ügyel majd ránk.

– Kicsoda Mr. Finbow?

– Egy rendőrségi úr, és azt mondja, bár Bodzaliget szorosan véve nem tartozik az ő körzetéhez, mégis gondja lesz rá, hogy időnként elnézzen ide is, hogy minden rendben van-e. Szerintem ez igazán szép tőle, és megkínáltam egy kis süteménnyel. Érdekes, Mr. Finbow, úgy látszik, arról a vidékről való, ahol én éltem kislány koromban. Mindig mondom, hogy kicsi a világ. Hát persze, azt csak úgy mondom, hogy arról a vidékről, mert az én drága szüleimnek Herefordshire-ben volt egy kis házuk, Mr. Finbow pedig Birminghamben élt, de még így is különös. Nagyon jól elbeszélgettünk. Keféljem le, Berry úrfi?

– Köszönöm, ne – szólt Berry sietve. – Nincs időm. Ha lekésem a 6.30-ast, nem érek oda a vacsorára.

– Vigyázzon, hogy ne melegedjék ki.

– Ne féljen. Olyan éhes nem vagyok.

– Már úgy értem, hogy nagyon veszélyes huzatos vasúti kocsiban ülni, ha a pórusok kitágultak.

– Majd összehúzom őket – szólt Berry. – Isten vele.

Kinyargalt a házból, és szomszédjából, Lord Biskertonból a meglepett ámulat felkiáltását váltotta ki. Kétszersült ebben a pillanatban azzal foglalkozott, hogy a gazt irtotta előkertjében, amint derék gazdához illik.

– Ejha! – mondta Kétszersült, tátott szájjal bámulva barátja ragyogását. – El akarod kápráztatni London lakosságát, mi? A Buckingham-palotában uzsonnázol?

– Öregdiákok találkozója – magyarázta Berry röviden. – És ha nem volnál olyan lusta, te is jönnél.

Kétszersült fejét rázta.

– Soha többé – mondta. – Ebből a tésztából többet nem kérek. Nagyon is jól ismerem az egészet. A rendezőség vagy egy raj aggastyán közé dugja be az embert, akik keresztülbeszélnek az ember feje fölött arról, amikor igazgatói szünetet kaptak aznap, hogy Stuart Máriát lefejezték, vagy pedig egy csomó taknyos közé nyomnak be, akiket az ember legszívesebben fejbe vágna. És nagyon kényes kérdés, vajon melyik helyzet rémesebb. Utoljára a taknyosok közt voltam. Becsületszavamra, egyiküket-másikukat gyerekkocsiban tolták oda. Te még nem vetted észre, öregem, hogy manapság mindenki milyen fiatal? Ez azért van, mert mi öregszünk. Ezüst szálak az arany szálak közt, kisfiam. Hány éves vagy?

– Huszonhat leszek.

– Bizony, kissé szenilis vagy – csettintett Kétszersült, és kikapált valami gizgazt. – De korodhoz képest még jól tartod magad. Csakhogy jövőre már huszonhét éves leszel, és ha jól számolok, a rákövetkező évben huszonnyolc. S akkor már nyugodtan készülhetsz a halálra. Ne áltassuk magunkat, barátom, rohamosan öregszünk, és a tűzhely mellett a helyünk.

– Szóval nem jössz?

– Nem én. Itt maradok és sétálok a kertemben. Könnyen lehet, hogy Kitchie Valentine is erre sétál, és akkor majd eszmét cserélünk a kerítésen át. Szent meggyőződésem, hogy a kertvárosokban az embernek kötelessége ápolni a barátságot szomszédaival. Az angol életben úgyis túlságosan nagy az elszigeteltség. Felettébb helytelenítem.

Miután a társaság elhelyezkedett a Piccadillyn lévő Hotel Mazarin Napkeleti Bankett-termében, Berry hamarosan megállapította, hogy a Kétszersült által említett két lehetőség közül melyik lesz osztályrésze ma este. Aggastyánok jelentékeny csapatokban vonultak fel az összejövetelre, de távolabbi asztaloknál ültek. Berry a fiatalság kellős közepén kapott helyet. Mindenfelől harsány süvölvények vették körül, akik, úgy látszik, valamennyien ismerték egymást, és nem érezték a leghalványabb vágyat sem, hogy őt megismerjék. És amint figyelte őket, szomorú hangulata egyre inkább eluralkodott.

Most már tudta, hogy hibát követett el, amikor kitette magát ennek a megpróbáltatásnak. Nem volt olyan lélekállapotban, amikor az ember vidáman viseli el az ilyesfajta pelyhes állú ifjoncokat. Az élettől duzzadó fiatalok duhajkodni kezdtek, és az ilyesmi ugyancsak megviseli a megtört szívű idősebbek idegrendszerét. Gyermekies könnyelműségük Berryvel percről percre jobban éreztette, mily gyorsan múlnak az évek.

Árkádiában élt ő is egykor, gondolta, és kenyérgalacsinokat hajigált az öregdiákok találkozóján. Mily messzi múltba tűnt azóta mindez!

Huszonhat éves lesz! Ez a helyzet. Huszonhat nyamvadt év, ezen nem lehet segíteni.

És mit csinált az életével? Semmit. Eltekintve attól, hogy szerencséje volt, és megismerte a világ egyetlen kislányát, de engedte, hogy elillanjon, mint az álom, amikor felkel a nap – mit vitt véghez? Semmit. Ha ma este elhagyná ez árnyékvilágot, például mérgezés következtében, tekintettel erre a különös ábrázatú halra, amely ismeretlen betegségben

halálozott el, és amelyet egy asztmatikus pincér éppen most helyezett eléje – miféle űrt hagyna maga után? Csaknem láthatatlan űrt. Akkorát, mint egy gödröcske egy leány orcáján.

Vajon sajnálná a leány? Nem valószínű. Emlékeznék-e egyáltalán, hogy találkozott vele? Valószínűleg nem. Egy ilyen csodálatos lány annyi férfival ismerkedhet meg. Miért is tartana meg emlékezetében egy ilyen alsóbbrendű példányt, mint Berry? Egy ilyen lány tetszése szerint válogathat az angol férfinem legjava közt. Életét bizonyára őrjöngő forgatagban éli csinos, merész, fiatal ördögfiak közt, akik mind Bentley-kocsin száguldanak, és felveti őket a pénz. Hogyan is képzelhetné Berry, hogy valaha is eszébe jut a lánynak? Egy ilyen reszketeg agg roncs, aki huszonhat éves lesz már. A beteges intuíció felvillanásában most megértette, miért hajtott el aznap a lány, és miért hagyta faképnél. Azért, mert unta Berryt, és felhasználta az első alkalmat, amint Berry hátat fordított, hogy megszökhessen.

Éppen eddig a mélységig ért az önkínzásban, és készült még mélyebbre ereszkedni, amikor egy papírgolyóbis, amelyet egy izmos, fiatal kéz röpített útjára, alaposan fültövön találta. Ösztönösen felpattant, és egy pillanatra megfeledkezett a leányról. Hasonló körülmények közt Dante is elfeledkezett volna Beatricéről. A papírgolyóbis a kemény, érdes fajtából való volt, és hatása alig különbözött egy gránátszilánkétól. Berry dühöngve nézett szét. Erre egy gyermek az asztal másik végén bocsánatkérően és kényszeredetten rávigyorgott, és elrántotta előle a remény utolsó szalmaszálát is.

– Ó, bocsánat, uram! – kiáltotta az a csecsemő, az a pólyás. – Ezer bocsánat, uram… Borzasztóan sajnálom, uram. A kis Dogsbodynak szántam.

Berrynek sikerült kényszeredetten visszavigyorognia, de nagyon savanyúan vigyorgott, mert szíve majd megrepedt. Erezte, ez a vég.

A fiatal csírasejt „uram”-nak szólította.

„Uram!”

Ő maga szólította így T. Paterson Frisbyt, azt a múzeumi darabot, aki egy nappal sem lehet fiatalabb ötvennél.

Most már mindent látott. Most már mindent értett. Az a lány azért volt az első pillanattól kezdve udvarias hozzá, mert kedves, jószívű leány, akit mindig arra tanítottak, hogy tisztelje a kort. Amit ő pajtásiasságnak nézett, nem volt más, mint az ősz hajnak kijáró elnézés. A lány nyilván mindjárt az elején azt mondhatta magában: „Az első adandó alkalommal lerázom a nyakamról ezt a vén kecskét!”, és az első adott alkalommal meg is tette. Még hogy „uram”! Milyen helyesen látta Kétszersült a helyzetet! Sosem lett volna szabad eljönnie ebbe az átkozott bölcsődébe. De ha már eljött, a legokosabb, ha rövidesen és nyomtalanul elpárolog.

Nem könnyű dolog elhagyni egy nyilvános vacsorát akkor, amikor a láz a tetőfokára hág, és kétséges, vajon az aggkori komorság egymagában elegendő erőt adott volna-e Berrynek e feladat teljesítésére. De tekintete ebben a pillanatban a terem túlsó végében álló asztalra esett, amely mellett, az elnök két oldalán, húsz kiválasztott férfiú foglalt helyet; és hirtelen ráeszmélt, hogy ezek közül legalább nyolc beszédet akar mondani. És a kellős közepükön baljóslatú arccal egy püspök ült.

Aki valaha részt vett öregdiákok találkozóján, tudja, milyen rágós falat egy püspök. E főpapok nem sajnálják idejüket. Megformázzák szavaikat, és kikerekítik körmondataikat. Félelmetes kitartással csaponganak komoly hangból vidám

hangba, férfiasan egyenes szókimondásból kedélyes tréfálkozásba. Egyikük sem adja alább huszonöt percnél.

Berry nem habozott tovább. A bankett most már elért a Megkövesedett Fürj stádiumába, amikor már csak a Hajolaj-Fagylalt, a Bebalzsamozott Szardínia Pirított Kenyéren és az Arzénes Kávé van hátra, és azután átszakad a beszédek gátja. Egy pillanat veszíteni való idő sem volt. Berry hátratolta székét, felkelt, és az ajtó felé lopakodott. Elérte, és kinyitotta. Kiosont, és becsukta maga mögött az ajtót.

A szálloda halijában állt. Ünnepélyes jellegű férfiak és nők vonultak át az előcsarnokon, egyesek az étterembe, ahonnan zene hangjai szűrődtek ki, mások pedig a lift irányába. Úgy látszik, odafent valami táncmulatság lehetett, mert a liftek hatalmas forgalmat bonyolítottak le. Tucatszám vitték fel a mulatni vágyókat, és Berry növekvő rossz kedvvel és helytelenítéssel szemlélte őket. Könnyelműségük éppúgy ingerelte, mint az imént a Napkeleti-teremben társainak túláradó jókedve. Amikor az ember szemtől szemben áll a lelkével, nem kellemes azt látni, hogy egy csomó hájfejű alak kitűnően szórakozik. Berry időközben már olyan lelkiállapotba jutott, hogy feltűnés nélkül besétálhatott volna egy Csehov-darabba, és nagyon rosszul esett neki ez az agyalágyult vidámság. Olyan a bolondnak nevetése, gondolta, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt.

Most éppen egy szokatlanul nagy szállítmány készült elindulni. A lift zsúfolásig tele volt mindkét nembeli veszendő lelkekkel – a lányok úgy vihogtak, és a fiúk úgy kérdezték: „Mi van? Mi van?”, hogy Berry gyomra felfordult. A lift dugig megtelt: úgy látszott, nemigen marad hely annak a zöld estélyi köpenyes lánynak, aki kísérőjével most sietett át az előcsarnokon. De a liftesnek sikerült valahogy őket is begyömöszölni, és amint a felvonó útnak indult, a lány

társához fordult, és mosolyogva mondott valamit. És Berry csak most pillantotta meg az arcát.

És amint meglátta, az előcsarnok hullámozni kezdett körülötte. Ajkáról szótlan kiáltás röppent fel. Szédülten kapaszkodott bele egy arra menő pincérbe.

Berry sugárzó mosollyal nézett rá. Csak ködön át látta, de így is meg tudta állapítani, hogy ez messze a legszebb pincér, akit életében látott. És azok az emberek a liftben – most látta, mennyire nem volt igaza, amikor veszendő lelkeknek minősítette őket. Tulajdonképpen rendkívül rokonszenves sokadalom. És milyen jóleső arra gondolni, hogy jól mulatnak.

– Mi történik odafent? – kérdezte.

A pincér közölte vele, hogy Sir Herbert Bassinger és neje ad bált az első emeleten, a Kristály-teremben.

– Úgy? – kérdezte Berry eltűnődve. – Bált, mi?

Egy félkoronás ezüstpénzt nyomott a pincér kezébe, és egy pillanatig elmerengve bámult maga elé. Milyen pompás volna, gondolta, ha ismerné ezeket a Bassingeréket. Akkor esetleg őt is meghívták volna...

Berry hirtelen összeszedte magát. Rádöbbent, hogy egy pillanatra oly messzire sodortatta magát a vállalkozó szellemű, gyors és leleményes ember eszményétől, hogy a meghívót a Sir Herbert Bassinger vendégszeretetében való részesedés lényeges előfeltételének tekintette. De ez csak múló gyengeség volt. Most már ismét önmaga, és tisztában van vele, hogy számára nyílt csarnok minden bálterem, ahol ez a lány található, Bassinger ide, Bassinger oda.

A lift éppen most ért le, és megint a földszinten várta utasait. Berry lehúzta mellényét, és határozott léptekkel a lift

felé tartott.

2

Ann Moon kellemes várakozással tekintett Lady Bassingernek a Hotel Mazarinben tartandó bálja elé. Toddy Mailing, a fiatalember, aki kísérőjéül szolgált vőlegényének sajnálatos távollétében, valósággal lírai hangokat pendített meg, amikor a bálról beszélt a kocsiban. Előreláthatólag ez lesz az évad csúcspontja, mondta Toddy. Ahol a Bassingerek zászlaja lobog, biztosította Annt, a pezsgő úgy folyik, mint a víz.

– Az öreg B. – mondta Toddy – nem az az ember, akivel szívesen mennék gyalogtúrára, de ami a népség-katonaság élelmezését és italmazását illeti, abban párját ritkítja. Körülbelül tízmilliót keresett a szegfűszegpiacon. Isten éltesse a szegfűszeget – tette hozzá áhítatosan.

Toddy tanácsára egyenesen a vacsoraterembe mentek. Toddy véleménye szerint, és sok szólt e vélemény mellett, ostobaság a patájukat rázni addig, amíg meg nem töltekeztek. Toddy lerakta Annt egy kétszemélyes asztalhoz, és elindult préda után. Ann most ott ült és várta, hogy Toddy visszajöjjön. És amint a tömeget nézegette, azt kívánta, bárcsak beléje is szállna valami abból a vidám hangulatból, amely szemlátomást eltöltötte Sir Herbertek többi vendégét. Belső sivárságot érzett, ami sehogy sem illett az ünnepély vidor hangjához.

Igazán különös, gondolta. Lelkiismerete biztosította, hogy

soha életében nem tett még olyan okos dolgot, mint amikor elevezett kocsiján, és hagyta, hogy az a vonzó fiatalember egyedül fogja el a Szippantott. Lelkiismerete felhívta figyelmét arra, hogy menyasszony, és leányoknak, akik már elígérkeztek, nem szabad jóképű titkosszolgálati emberekkel hetyegniük. De ahelyett, hogy azt a bensőséges elégedettséget erezné, amelyre jó kislányok igényt tarthatnak, inkább úgy érzi, mintha valami csodálatos és értékes dolgot dobott volna el magától.

Berry Conway, amikor azzal gyötörte magát, hogy a leány elfelejtette, merőben feleslegesen gyötörte magát.

– Egy üveg Bollinger – mondta Toddy Mailing, hirtelen felbukkanva mellette. – Egy másik asztaltól ragadtam el. Üljön rá, és őrizze, mint a szeme világát.

A vacsoraterem most már olyan volt, mint egy népszerű áruház, amikor alkalmi kiárusítást rendez. Az a gondolat, hogy üdítőszereket vegyen magához, mielőtt táncolni kezd, nem csak Toddynak jutott eszébe. Mint hölgyeik színeiben tornára induló lovagok, mindenfelé harcra kész gavallérok vetették magukat a sűrű tömegbe, amely elfedte szem elől az asztalokat, ahol az élelmet és az italt osztogatták. A Bassinger-bálban a vacsora mindig is a férfiasság kemény próbája volt, és azok voltak a szerencsések, akik iskolás korukban rögbit játszottak.

– Valahol ott a tömeg közepén – mondta Toddy, amint letette értékes terhét az asztalra – van az ennivaló. Megpróbálok szerezni valamit. Nem vállalhatok semmiféle felelősséget, hogy mi lesz, de el van készülve bármire, amit hozok?

– Nekem mindegy – mondta Ann. Most riadt csak fel gondolataiból. – Nem vagyok éhes.

– Nem? – kérdezte kísérője hitetlenkedve. – Te jó isten! Én bizony megenném magát az öreg Bassingert is, ha adnának hozzá egy kis salátát. Megpróbálok kihorgászni egy csirkét. Addig szórakozzék valahogy. És ha nem jönnék vissza, tudja meg, hogy a bátrak mezején estem el.

Ismét eltűnt, és Ann visszatért gondolataihoz.

Igen, valami csodálatos és értékes dolgot. És eldobta. És az élet most lapos és egyhangú.

És ez annál különösebb, mert sohasem hitte volna, hogy valami is egyhangúvá teheti az életét. Mindig azzal az irigylésre méltó adománnyal rendelkezett, hogy élvezni tudta fiatalságát. Még akkor sem unatkozott igazán, amikor Clarence Dumphryk és Twombley Burwashok emelkedtek körülötte.

Most pedig, nincs kétség, unatkozik. És úgy érzi, mindig is unatkozott, kivéve azt a rövid kocsizást ama nyári délutánon. Az a kocsizás úgy élt emlékezetében, mint oázis a sivatagban, az egyetlen esemény a tompa és hasztalan létben.

A tömeg ide-oda hullámzott. Éles, aggódó kiáltások hatoltak át a termen, amint a férfiak, akik kezükben lazacmajonézes tálat egyensúlyoztak, azt vették észre, hogy háttal közeledik feléjük egy férfi, aki csirkesalátás tálat egyensúlyoz kezében. A hőség és a lárma még jobban elandalította Annt. Csak homályosan látta, hogy valaki leül a mellette lévő székre, és összeszedte magát, hogy megvédelmezze a távol lévő Toddy jogait:

– Bocsánat. Az a szék…

Abbahagyta. Ez nem álom. Egész teste bizseregni kezdett, mintha tűz perzselte volna.

– Ó… – kezdte Ann, aztán elakadt a szava.

És jó darabig meg sem tudott szóiakii. Szíve vadul vert, és íme, Lelkiismeret máris elkezdett gyalázatos megjegyzéseket tenni, hogy Ann ajka megremegett.

– Nem jó az egész – szólt Lelkiismeret dorgálóan. – Ez az ember véletlen ismeretség. Bánj vele ennek megfelelően. Biccents kimérten.

Ann nem biccentett kimérten. Csak bámult. És az asztal másik oldalán a betolakodó idegen szintén bámult.

Egy szemüveges fiatalember, kincset hordozva kezében, megbotlott valakinek a lábában, és nekiütődött az asztalnak. Valami loccsanva közéjük esett.

– Azt hiszem, a kotlettem – szólt a fiatalember. – Ezer bocsánat.

Továbbment, és Ann végre képesnek érezte magát arra, hogy reszketeg mosolyt kockáztasson meg.

– Jó estét – mondta.

– Jó estét.

– Maga mindig csak úgy felbukkan, ugye? – szólt Ann. – Mintha a semmiből jönne, egy csapóajtón át.

A másik nem mosolygott. Valami erőteljes és sürgető volt a lényében. Azt a benyomást keltette, mintha mindig sietne, és nem volna kedve könnyű csevegéshez.

– Hová lett aznap? – kérdezte nyersen, és összeráncolta homlokát, mint akit kellemetlenül érint az emlék.

Ann összeszedte magát, hogy hűvös és visszautasító legyen. Bosszantotta a másik hangja. Ez az ember úgy beszél, mintha valami jogcíme volna Annre, úgy tekint rá, mintha Ann hozzá tartoznék. Ez sértő, mondta magában Ann, és igaza is volt.

– Hazamentem.

– Miért?

– Nem otthon van a nő helye?

– Nagyon megrendültem, amikor kimentem és nem találtam magát.

– Bocsásson meg.

– Nem tudtam elképzelni, hová lett.

– Igazán?

(Ez a helyes hang? – kérdezte Ann Lelkiismerettől.

– Ez – felelte Lelkiismeret. – Kitűnő. Csak folytasd!)

– Mellesleg – kérdezte Ann –, csakugyan a Szippantó volt az az ember?

A másik meghökkent. Modorának határozottságát most mérsékelte először valami, amit csaknem zavarnak lehetett volna nevezni. Elvörösödött, és szemét, amelyet eddig Annre szegezett, elfordította.

– Nézze csak – kezdte félszegen –, szeretnék mondani magának valamit. Ugyanis…

Elhallgatott.

– Ugyanis…? – kérdezte Ann.

– Azt hiszem, meg kellene…

Látszott, hogy egy vallomás szélén ingadozik.

– Nos? – buzdította Ann.

Ekkor egy másik, ezúttal szemüveg nélküli fiatalember ment neki az asztalnak, és megrázta alapjaiban.

– Ó, bocsánat – mondta. – Hihetetlenül viharzik itt az élet. Ég óvja szegény hajósokat.

Megállt, hogy felhalássza csirkesalátájának egy részét,

azután örökre távozott kettejük életéből.

– Mit akart mondani? – kérdezte Ann.

A másik, úgy látszik, meggondolta magát időközben. Az imént úgy hangzott, mintha meg akarna gyónni valamit, de közben jobb belátásra térhetett.

– Nem, semmi.

– Valami olyasmit kezdett, hogy meg kellene…

– Nem, igazán semmit. Az előbb arra gondoltam, hogy megmondok valamit, de most azt gondolom, hogy mégsem.

– Nyilván titkai vannak. De hát csakugyan a Szippantó volt?

– Nem, nem ő.

– Örülök.

– Miért?

Annen hirtelen meglepő változás ment végbe. Hűvös viselkedésével eddig sikerült megnyernie Lelkiismeret tökéletes helyeslését. De ennél a kérdésnél sajnálatosan kisiklott. Távoli, hűvös magatartásából őszinteségbe esett.

– Mert azt hittem, hogy szörnyű veszedelembe rohan – mondta elakadó lélegzettel. – Azt gondoltam, még meg is ölhetik.

– Maga miattam aggódott?

– Hát tudja – szólt Ann magához térve –, rendes lánynak nem kellemes, ha belekeveredik egy ilyen revolveres históriába. Gondoljon az újságokra!

A férfi szemében kihunyt a mohó fény.

– Szóval csak ezért nyugtalankodott? – kérdezte síri hangon.

– Hát miért nyugtalankodtam volna?

– Szóval nem volt semmi személyes a nyugtalanságában?

– Személyes? – kérdezte Ann, felvonva szemöldökét.

– Hát mindenesetre örülök, hogy okos és óvatos volt – szólt a másik, de minderi érezhető elragadtatás nélkül –, és elment, mielőtt baj lett volna.

– De nem is volt baj – mutatott rá Ann.

– Nem. – És elhallgattak.

Ann és Lelkiismeret közt ekkor már hatalmas nézeteltérés támadt. Lelkiismeret úgy vélte, hogy súlyos kísértésben mintaszerűen viselkedett. Ő maga azonban azt mondta, hogy úgy viselkedett, mint egy hülye. Még egy-két perc, és ez az ember felkel, és örökre itthagyja.

(– Nagyon jó is lesz – szólt Lelkiismeret. – Kitűnő befejezése ennek a fölöttébb szerencsétlen bonyodalomnak.

– Na ne mondd – szólt Ann, és összeszorította ajkát.)

A másik felemelte a pezsgősüveget, és gondterhesen rázogatni kezdte; ez az eljárás felháborítja és halálra rémíti Toddy Mallingot, ha történetesen ott van. De Toddy még távol volt; hősiesen harcolt a sokadalom sűrűjében.

– Persze magáért is aggódtam – szólt Ann melegen. – Az újságokat csak azért mondtam, mert… Hát persze hogy aggódtam magáért.

A szemben ülő férfi borongó arcát olyan fény öntötte el, mint a felhőkön áttörő napsugár.

– Igazán?

– Hát persze.

– Csakugyan nyugtalan volt?

– Csakugyan.

– Komolyan?

– Persze hogy komolyan.

A férfi előrehajolt.

– Mondjak valamit?

– Mondjon.

– Csak annyit, hogy én…

Mondatát éles felkiáltással szakította meg. Valami meleg és nedves dolog esett a feje búbjára.

– Én vagyok a hibás – jelentette ki mögötte egy vidám hang. – Tulajdonképpen nem volna szabad az embernek levest vinnie ilyen tömegen keresztül. Csak annyit mondhatok, hogy sajnálom. A leves nagyon jó.

Berry vadul megfordult. Szerelmes ember nem bír többet elviselni.

– Azonnal menjünk innen – sziszegte a fogai közt. – Szeretnék valamit mondani magának. Itt nem beszélgethetünk.

– De Mr. Mailing egy pillanat múlva visszajön – szók Ann. Úgy érezte, kezdi elveszteni lába alól a talajt.

– Az ki?

– A fiú, akivel vagyok. Elment, hogy valami ennivalót hozzon nekem. Mit fog gondolni, ha itthagyom?

– Ha ő is olyan, mint a többi férfi itt, akkor nem hiszem, hogy képes egyáltalán gondolni valamit.

Kitessékelte Annt az ajtón. Egy kis előtérbe értek. Valahonnan messziről zene hallatszott.

Berry becsapta maga mögött az ajtót, és Annhez fordul::

– Szeretnék mondani valamit magának.

Ann-nek úgy tűnt, mintha Berry a szeme láttára duzzadna óriássá. Félelmetesen nagy volt. Ann nagyon kicsinek cs törékenynek érezte magát.

– Persze azt fogja hinni, hogy bolond vagyok.

Berry most nagyon közel állt Annhez, és Lelkiismeret, kotkodácsolva, mint egy tyúk, arra unszolta, hogy húzódjék vissza. Ann nem húzódott vissza.

Berry megfogta Ann kezét, és ekkor visszahőkölt, mint aki kígyót pillant meg. Ann bal kezét fogta, és mereven bámult a negyedik ujjon lévő gyűrűre. Szép, gyémántköves platinagyűrű volt, és Lord Biskerton jelentős összeggel tartozott érte, de Berry tekintetéből nem sugárzott csodálat.

– Maga menyasszony – szólt.

Ezek a szavak nem kérdő formában hangzottak el, hanem inkább vádként. Ann megsemmisült. Úgy érezte magát, mintha kimondhatatlanul aljas és közönséges tetten csípték volna rajta. Tudta, hogy meg kell magyaráznia a dolgot, de nem talált magyarázatot.

– Igen… – mondta halk, gyenge, bűnbánó hangon.

– Szent isten – szólt a fiatalember.

– Igen… – felelte Ann.

– Menyasszony!

– Igen!

A fiatalember nehezen lélegzett.

– Hát azt sem bánom – szólt. – Akkor is meg akarom mondani magának, hogy…

A Hotel Mazarin vacsoraterme és táncterme közti előtér a Bassinger-bál estéjén, magát a vacsoratermet kivéve, talán a legalkalmatlanabb hely egész Londonban egy négyszemközti

beszélgetés lebonyolítására. Berry még beszélt, amikor úgy érezte, hogy valamiférfiúi és tolakodó jelenség van a könyökénél. Ez a jelenség vele akart beszélni. Karját veregette.

– Bocsásson meg – mondta.

És majdnem ugyanabban a pillanatban kitárult a vacsoraterem ajtaja, és most Ann volt kénytelen ráeszmélni, hogy nem csak ők ketten vannak a világon. Az egész hely gutaütéses jelleget öltött.

– Ó, hát itt van! – szólt Toddy Mailing.

Toddy felhevült és kócos volt. Lovagi működése közben nekiszaladhatott valaminek, mert jobb szeme könnyezett és félig csukva volt. Bal szemében, amely normálisan működött, szemrehányás égett.

– Ó, hát itt van – szólt Toddy Mailing. – El nem tudtam gondolni, hová lehetett. Már mindenfelé kerestem.

Ann úgy érezte magát, mint akit kettétéptek. Úgy érezte magát, mint amikor valami szép álomból verte fel az ágya mellett álló telefon. A fiatalember, aki éppen mondani akart neki valamit, zavart arckifejezéssel és szórakozottan nézett le valakire, akiben Ann a házigazdát, Sir Herbert Bassingert ismerte fel. Sir Herbert szemlátomást kérdezett valamit, és a fiatalembernek nyilván nehezére esett felelnie.

– Egy kiváló csirkét csaptam meg – folytatta Toddy ama keresztes vitéz szerény büszkeségével, aki nagy tetteket vitt véghez a pogányok között. – És valami salátát is. Jöjjön.

Ann jószívű lány volt, és nem szeretett senkit sem megbántani. Tisztában lévén a veszedelmekkel, amelyeknek Toddy kitette magát, hogy ő vacsorázhassák, jogosnak ítélte Toddy abbeli igényét, hogy vele legyen. Hiszen érte harcolt,

sőt vérzett is szó szerint. Nem utasíthatja vissza diadalának órájában. Ha ezt teszi, az ifjú Mailing hite megrendül a női nemben.

Különben is elég alkalom lesz még folytatni a félbeszakított beszélgetést később – kevésbé forgalmas helyen. Abból a buzgóságból, ahogy házigazdájuk a fiatalember karját veregette, arra következtetett, hogy titokzatos barátja Sir Herbert kedvenc vendége lehet. Majd megtalálja a Kristály-teremben, ha megszabadul ettől a ragaszkodó Toddytól.

– Jól van, Toddy – mondta. – Maga hős. Vezessen.

– Nem baj ugye, ha Bertie Winch is egy tálból cseresznyézik velünk? – kérdezte Toddy nyugtalanul, amint bementek. – Szövetséget kellene kötnöm vele. Feltétlenül szükség volt rá. Odaállítottam az asztalhoz, és meghagytam, hogy vigyázzon a csirkére, mintha csecsemő húga volna, másképp valamelyik nyomorult kalóz bizonyára elragadja.

Eközben végre behatolt Berry érzékeibe, hogy a Hang, amely közvetlen szomszédságában darál, hozzá intézi szavait; és bár szórakozottan, de udvariasan válaszolt.

– Hogyne – mondta. – Feltétlenül. Semmi kétség.

A Hang elégedetlennek hangzott. Több mint elégedetlennek: felháborodottnak. Harciasan emelkedett fel.

– Azt kérdem – mondta, most már nem is leplezve dühét –, hogy ki az ördög maga és honnan az ördögből jött, és mi az ördögöt keres itt? Én soha az életben nem láttam magát, és szeretném, ha szíveskednék a meghívóját megmutatni.

Berry felébredt álmodozásából. Az álomnak is megvan a maga ideje, olykor azonban gyakorlatias szellemben kell szembenézni az élet feladataival. Ez, úgy látszik, az utóbbi

alkalmak közé tartozik. Keresztülnézve a szerelmes körül lebegő aranyködön, középkorú, rozmárbajszos, dupla tokájú, vörös képű kicsi embert pillantott meg. A kis ember bajsza megrándult, és orcája kellemetlen és ellenséges módon lötyögött.

– Bocsánat – mondta Berry.

– Semmi bocsánat – felelte új ismerőse. – Mutassa a meghívót.

Herbert Bassinger bárónak kétségkívül joga volt ahhoz, hogy úgy nézzen Berryre, mintha a kanálisból felszálló gáz volna, és úgy beszéljen hozzá, mint egy májbajos fegyőr a fegyenchez, akit nem szeret túlságosan. Ebben az évadban ugyanis valóságos járvánnyá vált az, amit műszóval „kaputörésnek” neveznek Londonban. Számos bálon számos jókedvű londoni fiatalember jelent meg, megivott annyi pezsgőt, amennyi csak belefért, és addig táncolt, amíg a bokája ki nem marjult, és mindezt a meghívó formasága nélkül. A házigazdák megelégelték ezt a szokást, és Sir Herbert Bassinger, aki sokat szenvedett miatta az évad elején adott nagy bálja alkalmából, akkor szent esküvéssel fogadta, hogy legközelebb ilyesmi nem történhet meg. Ezért lelkükre is kötötte vendégeinek, hogy hozzák magukkal báli meghívójukat, és szíveskedjenek kérésre felmutatni.

– A meghívót? – kérdezte Berry eltűnődve, mintha most hallaná először ezt a szót.

– A meghívót!

– Hát a helyzet az… – szólt Berry.

Ez a társalgási fordulat Sir Herbert értésére adott mindent, amit tudni akart. Csak a bűnösök és sötét lelkűek, tudta jól, kezdik így mondataikat. Most már megnyugodott afelől, hogy nem egy nemesi ház sarját dobja ki, akinek arcát elfelejtette

– vagy ami még rosszabb, egy napilap pletykarovatának vezetőjét –, tehát felfedte lapjait.

– Arra kell kérnem önt, hogy azonnal távozzék el.

– De…

– Ki innen – szólt Sir Herbert kissé nyersebben.

– De beszélnem kell…

A rozmárbajusz megingott, mint búzamező az esti szélben.

– Megy, vagy rendőrt hívjak?

Berry látta, hogy udvariasnak és megnyerőnek kell lennie. Még most sem tudta istennőjének nevét és címét, és ez az ember esetleg meg tudja mondani neki. Behízelgő mosolyt erőltetett ajkára.

Nem nagyon sikerült.

– Ne vigyorogjon – mennydörögte Sir Herbert Bassinger.

Bár hangját bajuszán szűrte keresztül, Berry még így is meghátrált. Eltávolította ajkáról a behízelgő mosolyt. Társának óhaját parancsnak tekintette. Különben is ez a mosoly fájt az arcának.

– Megyek már – szólt megnyugtatólag. – Hogyne, már megyek is. Persze hogy megyek. Tisztában vagyok vele, hogy nincs itt semmi keresnivalóm. Már itt sem vagyok. Csak azért jöttem ide, mert láttam a liftbe szállni valakit, akivel feltétlenül beszélnem kellett. Ha megengedné, hogy egy pillanatra benézzek a vacsoraterembe, és egy szót szóljak…

Ha Sir Herbert Bassingert felizgatták, saját találmánya szótárát használta. Így most is.

– Hagyja már abba ezt a csűr-csavart!

Berry változatlanul udvarias és megnyerő maradt.

– Ha legalább az illető nevét volna olyan szíves

megmondani.

– Elég ebből a hűből és hóból!

– Csak a nevét – unszolta Berry. – Tudnom kell a nevét. Ha volna olyan kegyes a nevét megmondani…

– Legyen szíves hagyja már ezt a tücsköt-bogarat, és kotródjék innen! – mondotta Sir Herbert Bassinger.

Immár több, tarka uniformisba öltözött inas jelent meg és helyezkedett el a teremben, és olyan szemeket vetett Berryre, mint ahogy csaposok nézik a hangoskodó vendéget. Berry fájó szívvel belátta, hogy fel kell adnia. Ellőtte már a munícióját. Dúlt érzéseinek bármilyen jólesett volna egy kis verekedés, ez mégsem jöhetett számításba.

– Na jó – mondta.

Minden további csűr-csavar és tücsök-bogár nélkül megfordult, és csendben a lépcső felé tartott. Magatartása nem volt túlságosan méltóságteljes, de annyira mindenesetre méltóságteljes volt, amennyire csak olyan emberé lehet, akit kiebrudaltak.

3

Amikor Berry hazaérkezett Bodzaligetbe, a Mennyei Nyugalom nappali szobájában még világosság volt jeléül annak, hogy Lord Biskerton még ébren van, és bizonyára vágyódik egy kis társalgás után. Berry bekopogott az ablakon. Az ablak vendégszeretően kinyílt, és Berry bemászott.

– Nos? – kérdezte Kétszersült. – Hogy mulattál? Alaposan

szemügyre vette Berryt. Úgy látta, van valami különös barátjának viselkedésében – szeme szokatlanul ragyog, valami lelkesedést fojt el magában, mint aki mézen élt, mézharmaton, s itta a Mennyország tejét. Ez, gondolta Kétszersült, valószínűleg nem a hajdani iskolatársak találkozójának köszönhető, és máshol keresendő az oka.

– Mi van veled, te apaállat? – kérdezte. – Szemlátomást pezsegsz. Pénzt kaptál, vagy mi történt?

Berry leült, felállt, leült, felállt, leült ismét, majd újra felállt. Modora lázas volt, és házigazdája ezt egyáltalán nem helyeselte.

– Verj már gyökeret – parancsolta Kétszersült. – Helyezkedj szilárd alapokra. Az ördögbe is, elszédülök, annyit mozogsz.

Berry a lószőrdívány szélén egyensúlyozott. Nem akarta magát egészen átengedni az ülő helyzetnek, hogy abban a pillanatban, amikor kedve tartja, kész legyen felszárnyalni a mennyezetre.

– Nos – mondta Kétszersült –, meséld már el.

– Kétszersült – kezdte Berry –, a legcsodálatosabb dolog történt velem. Van egy lány…

– Egy lány, ja? – mondta Kétszersült, érdeklődve. Kezdett világosabban látni. – Ki ő?

– Mi van? – kérdezte Berry, akinek figyelme közben elkalandozott.

– Azt kérdem, ki ő?

– Nem tudom.

– Hogy hívják?

– Nem tudom.

– Hol lakik?

– Nem tudom.

– Te sem vagy lexikon, öregem. Hol ismerkedtetek meg?

– Egy vendéglőben láttam meg.

– Na és?

– Nézegettük egymást.

– És aztán?

– Aztán újra egymásra néztünk. Aznap történt, amikor rajtad az a szakáll volt, Kétszersült. Emlékszel?

– Emlékszem.

– Teljesen kétségbeestem. Amint ránéztem, már tudtam, ez az egyetlen lány, akit valaha szeretni fogok…

– Ó, fiatalság! – vetette közbe Kétszersültünk megértően.

– És hogy a csudába ismerkedjem meg vele? ez volt a kérdés.

– Mindig ez a kérdés. Bárcsak annyi fontom volna…

– Amint kiérek az utcára, látom, hogy éppen beszáll a kocsijába. És hirtelen ihletem támadt. Beugrottam mellé, és azt mondtam, hogy kövessen téged.

– Engem? Hogyhogy engem? Mi közöm nekem az egészhez?

– Te éppen előttünk mentél a kocsidon.

Kétszersült érdeklődése fokozódott.

– Azt mondod, hogy ez mind aznap történt, amikor te a Berkeleyban ebédeltél, és én kipróbáltam a vén moszatot?

– Persze. Mondtam.

– Vajon ki lehetett az a lány? – tűnődött Kétszersült. – Nem emlékszem, hogy valamirevaló lányt láttam volna ott.

Mindazonáltal ne térjünk el a tárgytól. Szóval beugrottal a kocsijába. Mi történt aztán?

– Te elhajtottál, mi meg utánad.

– Hogy? A lány csak annyit mondott, igenis uram, és belelépett a gázba? Azt vártam volna, hogy rendőrt és két idegorvost hív, és odaküld téged, ahová való vagy.

Berry habozott. Kalandjának ahhoz az egyetlen pontjához érkeztek, amelynél nem szívesen időzött. Egy szerelmes sem örül annak, hogy becsapja a lányt, akit szeret. A Mazarin-szálló vacsoratermében volt is egy pillanat, amikor már-már mindent bevallott. Bár akkor meggondolta magát, lelkiismerete mégis nyugtalanította.

– Hát tudod, a helyzet az, Kétszersült – szólt –, hogy hazudtam neki.

– Jókor kezdted, mi?

– Azt mondtam, hogy a titkosszolgálat embere vagyok.

Kétszersült levegő után kapkodott.

– Hogy mi vagy?!

– Azt mondtam, hogy a titkosszolgálat embere vagyok. Ezzel magyaráztam meg, tudod, hogy miért akarlak követni.

– De miért? Mit mondtál, én ki vagyok? – Azt mondtam, te vagy a Kokain-banda főnöke.

Kétszersült megköszönte.

– Meg kellett valamivel okolnom, hogy miért ugrom a kocsijába.

– És mi történt, amikor megmondtad, hogy csak bolondítottad?

– Nem mondtam meg.

– Hagytad, hogy továbbra is azt higgye, hogy a

titkosszolgálat embere vagy?

– Hagytam.

– Remek fiú vagy. Hónapok óta nem hallottam ilyen isteni történetet. Szóval a lány még most is azt hiszi, hogy te a titkosszolgálat embere vagy? Később sem magyaráztad meg?

– Nem. Ugyanis a következő történt. Mikor kijöttem a kocsmából, a lány már eltűnt. A kocsija nem volt ott. Elment. De ma este megint találkoztam vele. Bál volt a Hotel Mazarinben, és mikor kijöttem a bankettről, megláttam a lányt, amint éppen beszállt a liftbe. Hát utánamentem, és meg is találtam, a vacsorateremben. Éppen beszélgetni kezdtünk, amikor odajött az az ember, aki a bált adta, és kidobott.

Kétszersült elragadtatott felkiáltást hallatott.

– De mielőtt ez történt, alkalmam volt észrevenni... Szóval... – Berry kissé összefüggéstelenül beszélt... – szóval volt valami a tekintetében... tudod, ahogy rám nézett... Azt hiszem, ha csak egy pillanatig ott maradok még... szóval úgy nézett rám, ha érted, mit gondolok...

– Szóval bratyiztatok.

Berry megborzongott. A csúnya kifejezés felháborította.

– Légy szíves, és ne...

– Az ember vagy bratyizik, vagy nem bratyizik – ragaszkodott hozzá Kétszersült. – Itt nincs középút. Bratyiztatok?

– Én csak azt akarom mondani, hogy azt hiszem, a lány örült, hogy viszontlát.

– Úgy. Na és aztán persze megkérdezted, hogy hogy hívják.

– Nem.

– Nem kérdezted meg?

– Nem volt rá időm.

– Megkérdezted, hogy hol lakik?

– Nem.

– És ő megkérdezte, hogy téged hogy hívnak?

– Nem.

– Sem azt, hogy hol laksz?

– Nem.

– Hát akkor mi a nyavalyáról beszélgettetek? A politikai helyzetről? – kérdezte Kétszersült kíváncsian.

Berry érzelmesen összekulcsolta kezét. Azután egy sötét emlék jutott eszébe, és arca elborult.

– Egy dolgot megtudtam róla. Azt, hogy menyasszony.

– Menyasszony?

– Igen. Nem aggódom azon, hogy hogyan fogom újra megtalálni. Tudom, hogy meg fogom találni. De ha menyasszony…

Leverten abbahagyta, és a szőnyegre meredt.

– Úgy érzed, hogy egy Conway nem tolakodhat a lány meg az ismeretlen pofa közé, aki kétségkívül odaadón szereti? – szólt Kétszersültünk.

– Úgy. De azért…

– De azért mégis oda akarsz tolakodni.

– Oda.

– Igazad is van.

– Ezt komolyan mondod?

– Hogyne. Szerelemben és háborúban mindent szabad,

nem igaz? El tudom képzelni magamnak azt a másik pofát. Nyápic alak, álla alig van, ellenben szemüveget hord. Én a te helyedben nem törődnék vele. Az ember ilyenkor igazán nem törődhet azzal, hogy mit érez egy ismeretlen majom. Biztosan az is olyan, mint Merwyn Flock.

– Kicsoda az a Merwyn Flock?

– Egy alak – mondta Kétszersült. – Egy barom, aki történetesen ismerőse egy ismerősömnek. Azok alapján, amiket hallottam róla, az emberi duzzadmányok legkevésbé rokonszenves alfajához tartozik. Ne búsulj, fiacskám. Ha rám hallgatsz, huszárosan nekivágsz. Úgyis elég nehézséggel kell megküzdened, anélkül, hogy tekintetbe vennéd a háttérben meghúzódó sündörgőt.

Berry mély hálával és tisztelettel nézett barátjára. Szavai megvigasztalták.

– Örülök, hogy így gondolkozol.

– Örülök, hogy örülsz – mondta Kétszersült udvariasan.

NYOLCADIK FEJEZET

Mr. Frisby megnyomta a zümmögő csengőt, és magántitkára szökellve lépett be szobájába, mint egy báránykа tavasszal. Az előző este nevezetes eseményei Berry Conway hangulatát erősen emelték. Úgy érezte, mintha rózsaszín felhőkön járna a mosolygó világ fölött.

– Csöngetett, uram? – kérdezte meleg érdeklődéssel.

– Persze hogy csöngettem. Hallotta, nem? Ne kérdezzen marhaságokat. Hívja fel Mr. Robbinst.

– Mr. Kicsodát, uram? – kérdezte Berry. Semmire sem vágyott jobban, mint hogy segítse és lekötelezze munkaadóját, egyengesse útját, és teljesítse legapróbb szeszélyét is, de ezt a nevet nem ismerte. Mr. Frisby, Berry legnagyobb sajnálatára, hajlamos volt arra, hogy homályos legyen. Rosszul szerkesztette a dolgokat. Megjegyzései közé például váratlanul közbeszőtt ilyesmit, mint ez a Robbins-motívum – ami nyilván életbevágóan fontos az elbeszélés szempontjából, de semmi sem készítette elő, nem jelezte jövetelét.

– Mr. Kicsodát, uram? – kérdezte Berry.

– Mr Fészkes-Fenét – ha maga – süket – pedig – azt hittem – eléggé – érthetően – beszélek – miért – nem – vesz – hallócsövet. *Robbinst. Az* ügyvédemet. Chancery 09632. De rögtön.

– Igenis, uram – szólt Berry csillapítóan.

Aggódott a munkaadójáért. Világos, hogy tegnap este

semmi jó nem történhetett. Úgy ül a székében, összekuporodva, mint akit valami megrázkódtatás ért. Lóarca megnyúlt, szája körül elmélyültek a ráncok. Berry szívesen megkérdezné, mi a baj, mi fáj, és hol fáj a legjobban. Hosszú és részvétteljes beszélgetés Mr. Frisby tüneteiről nagyon megfelelt volna Berry hangulatának, amellyel keblére szerette volna ölelni az egész világot.

De a józan ész azt súgta, hogy mégis jobb lesz, ha fékezi magát. Beérte hát azzal, hogy felhívja a számot, és nemsokára érintkezésben állt Mr. Frisby jogi tanácsadójával.

– Mr. Robbins vár a vonalon – szólt Berry legjobb ápolói modorában, átnyújtva a gyógyeszközt a szenvedőnek.

– Jó – mondta Mr. Frisby. – Menjen ki.

Berry ki is ment, és eközben ábrándos pillantást vetett urára és parancsolójára. E tekintettel azt akarta Mr. Frisby értésére adni, hogy bármily borús is az ég, John Beresford Conway itt van mellette, hogy segítse és bátorítsa; Mr. Frisby szerencsére nem vette észre.

– Robbins! – vakkantotta Mr. Frisby a telefonba, amikor az ajtó becsukódott.

Mély, komor hang felelt – egy hang, amelyről az embernek kényszerárveréssel érvényesített zálogjogok és alkonyatban elváló szeretők jutottak az eszébe.

– Tessék, Mr. Frisby.

– Robbins, jöjjön ide azonnal. De rögtön.

– Valami baj van, Mr. Frisby?

– Dehogy! – kaffogott a pénzember keserűen. – Semmi baj. Minden remekül megy. Csak éppen hogy egy vadállat megcsalt és kifosztott.

– Ejnye – szólt az alkonyi hang.

– Nem tudom telefonon elmondani. Jöjjön ide. Siessen.

– Azonnal indulok, Mr. Frisby.

Mr. Frisby letette a kagylót, felkelt, és fel-alá kezdett járkálni. Majd visszatért íróasztalához, felvett egy levelet, még egyszer elolvasta (ezúttal tizedszer), fojtott üvöltést hallatott (ezúttal tizenötödször), ledobta, és tovább járkált. Szemlátomást fel volt dúlva, és Berry Conway, ha ott van, testvérileg vállára teszi kezét, megveregeti a hátát, és azt kérdi: „Nos, öregem, mi a baj?” Szerencsére saját kis szobájában volt, boldog álmokba merülve.

Ez álmokat csaknem rögtön megzavarta a búgó csengő szava.

Mr. Frisby, amikor Berry jelentkezett a hívásra, éppen körülvalcerezte a szobát. Olyan képet vágott, mint azok a milliárdosok, akiket papírvágókéssel döftek le könyvtárszobájukban.

– Uram? – szólt Berry gyengéden.

– Mr. Robbins még nem jött meg?

– Még nem, uram – sóhajtott Berry.

– Hát a fene egye meg.

– Ahogy óhajtja, uram.

Mr. Frisby újrakezdte a valcert. Közben éppen megállt, hogy tizenegyedszer is elolvassa az asztalon fekvő levelet, amikor ismét kinyílt az ajtó.

Ezúttal a kifutófiú lépett be.

– Mr. Robbins, uram – mondta.

Mr. Robbins, a Robbins, Robbins, Robbins és Robbins ügyvédi iroda beltagja, éppen olyan volt, mint ahogy az ember a telefonban hallott hangja után elképzelte. Külseje és

viselkedése egyaránt a gyászhuszárokéra emlékeztetett egy különösen előkelő temetésen. Cilinderét úgy helyezte az asztalra, mintha koszorú volna.

– Jó napot, Mr. Frisby – szólt Mr. Robbins, és az ember már látta is, amint kényszerárverésen érvényesítik a zálogjogokat, és a szeretők elválnak az alkonyaiban.

– Robbins – kiáltotta a pénzember –, engem behúztak a csőbe!

Az ügyvéd még egy milliméterrel szorosabbra zárta ajkát, mintha ezzel is azt mondaná, vajbn mi mást is lehet várni ezen a világon, ahol minden test olyan, mint a fű, és a legártatlanabb és ártalmatlanabb ember is ki van téve annak, hogy bármely pillanatban megakadályozzák abban, hogy egy hitbizomány hitbizományosa lehessen.

– Szíveskedjék előadni a tényeket, Mr. Frisby.

Mr. Frisby olyan hangot hallatott, mint a rozmár az állatkertben, amikor halat kér.

– Elmondom magának a tényeket. Figyeljen ide. Tudja, hogy érdekelve vagyok a rézbányákban. Illetve, hogy a Szarvas Varangy az enyém.

– Tudom.

– Namármost, a napokban új eret találtak a Szarvas Varangyban. Úgy látszott, hogy szokatlanul gazdag.

– Nagyszerű.

– Fenét nagyszerű – helyesbített Mr. Frisby. – Az ér a Szarvas Varangy szélén van, és hirtelen eltűnt, átment a szomszédos bányába, egy átkozott, elhanyagolt szemétgödörbe, amelyet Megvalósult Álomnak hívnak, és a kutya sem törődött vele évek óta. Csak feküdt ott. És oda ment az ér.

– Felettébb kellemetlen.

– Az – mondta Mr. Frisby, különös tekintetet vetve e szóművészre. – Kissé bosszankodtam is.

– Ez természetesen erősen megnöveli a szomszédos birtok értékét – szólt Mr. Robbins, mivelhogy jó feje volt, és ki tudta számítani a dolgokat.

– Eltalálta – szólt Mr. Frisby. – És az is természetes, hogy csendben meg akartam venni. Utánajártam és megtudtam, hogy a bányát az eredeti tulajdonos eladta egy Mrs. Jervis nevű nőnek.

– És érintkezésbe lépett vele?

– A nő már meghalt. De egy szép nap a derült égből lecsapott a titkárom, és közölte velem, hogy ő az illető nő unokaöccse, és ő örökölte a bányát. Becsületszavamra.

– Az ön titkára? A kis Parkinson?

– Nem. Parkinson már elment. Ez új titkár. Conway nevezetű. Maga még nem látta. Bejött hozzám, és tanácsot kért, mert el akarja adni a bányáját. Azt mondja, sosem hozott semmi rezet, és hogy mit gondolok, lehet-e kapni érte néhány száz fontot. Mondom magának, Robbins, amikor ezeket a szavakat meghallottam, újra hittem a csodákban, pedig ez utoljára akkor történt meg velem, amikor vasárnapi iskolába jártam Carcassone-ban, Illinois államban, harminckilenc évvel ezelőtt. El tudja képzelni? Egy ember, aki itt van az irodámban, és fogalma sincs róla, hogy az a dolog ér valamit! Majdnem eltörtem a töltőtollam.

– Sajátos.

Mr. Frisby ismét körüljárta a szobát.

– Szóval, nem sok gondolkozni való időm volt, és most látom, hogy helytelenül jártam el. Úgy gondoltam, ha én

magam teszek ajánlatot a bányára, akkor még gyanút fog. Hát azt mondtam neki, ismerek egy J. B. Hoke nevű embert, aki valamikor elhanyagolt bányákkal spekulált, és majd megemlítem neki a dolgot. Ez a Hoke egy veszett görény, aki egyszer-kétszer hasznomra volt olyan ügyekben, amelyekben inkább nem szerepeltem személyesen. Egy vörös képű betörő, aki abból él, hogy ott ólálkodik a pénzvilág határán, és mindenkinek igent bólogat. Nekem is bólogatott éveken át. Sosem állhattam, de azt hittem, számítani lehet rá. Hát azt mondtam neki, menjen el Conwayhez, és ajánljon neki ötszáz fontot.

– Egy sok milliót érő bányáért? – kérdezte Mr. Robbins szárazon.

– Az üzlet üzlet – mondta Mr. Frisby.

– Persze – szólt Mr. Robbins. – És a fiatalember kapott az ajánlaton.

– Két kézzel.

– Hát akkor…

– Várjon csak! Tudja, mi történt? Mindjárt elmondom. Ez a piszok gazember, ez a Hoke, magának vásárolta meg a bányát. Sejthettem volna, ha van eszem, hogy gyanút fog, ha azt mondom neki, hogy vegyen meg egy bányát, ami nem ér semmit. Talán információt is szerzett valahonnan. Vannak barátai Arizonában. Valami kiszivároghatott. Elég az hozzá, hogy elment Conwayhez, odaadta neki a csekket, megkapta a nyugtáját, és most jogot formál a Megvalósult Álomra.

– Ejnye – mondta Mr. Robbins.

Mr. Frisby még egy-két valcerlépést tett, ami jólesett a szemnek. Amikor piruettezés közben íróasztala közelébe ért, felvette a levelet, és odaadta az ügyvédnek.

– Olvassa.

Mr. Robbins el is olvasta, és egy-két hm-et és ccc-t hallatott. Mr. Frisby aggódva figyelte.

– Lehet, hogy sikerül neki? – kérdezte könyörögve. – Ugye nem sikerülhet neki? Ne mondja, hogy sikerülhet. Egy ilyen durva fogás. Hisz ez valóságos rablás fényes nappal!

Mr. Robbins a fejét rázta. Modora nem volt biztató.

– Van valami írása, akármilyen levél vagy okmány, amellyel bebizonyíthatja, hogy ez az ember az ön ügynökeként működött?

– Hogy volna? Sosem jutott eszembe…

– Akkor attól tartok, Mr. Frisby, igencsak attól tartok…

– Hogy sikerül neki?

– Attól tartok.

– Megőrülök – mondta Mr. Frisby.

Tűnődő kifejezés jelent meg az ügyvéd arcán. Úgy látszott, mintha Mr. Frisby utóbbi kijelentését mérlegelné, és azon gondolkoznék, vajon ez is az ő hatáskörébe tartozik-e.

– Hiszen ez előre megfontolt gyilkosság! – kiáltott fel Mr. Frisby.

– Ebből a levélből úgy látom – szólt Mr. Robbins –, miszerint ez a Mr. Hoke ma délelőtt eljön ide ügyvédjével. Mr. Bellamyvel. Jól ismerem Bellamyt. Attól tartok, hogy alig remélhetünk, ha Bellamy törvényesnek tekinti Hoke lépését. Igen eszes ember. Nagyon tisztelem Bellamyt.

– De nézze meg, mit ajánl a következő lapon. Nézze, mibe akar engem beugratni.

– Látom. Azt ajánlja, hogy a Megvalósult Álom egyesüljön az ön bányájával, és az egészet nevezzék Szarvas Varangy

Rézbánya Rt.-nek…

– És fele részesedést akar a jövedelemből!

– Ha Bellamy áll mögötte, attól tartok, hogy megkapja a fele részesedést.

– De az egy aranybánya!

– Ha jól értettem, rézbánya.

– Úgy értem, hogy egy vagyonról kell lemondanom.

– Módfelett bosszantó – szólt Mr. Robbins.

– Hogy mondja? – kérdezte Mr. Frisby halkan.

– Azt mondtam, hogy módfelett bosszantó.

– Az is – szólt Mr. Frisby. – Az is. Maga ért a művészi jellemzéshez.

Mr. Robbins szomorúan, de szeretettel nézett cilinderére.

– Ha önnek szüksége van rá, hogy megszerezze a Megvalósult Álmot, nem látok rá más módot, mint hogy elfogadja Mr. Hoke ajánlatát. A kérdéses birtok kétségkívül az ő tulajdona. Ha óhajtja, hogy részt vegyek a megbeszélésen, a legnagyobb örömmel teljesítem kívánságát, de attól tartok, hogy nem tehetek semmit.

– Dehogyisnem – szólt Mr. Frisby. – Megakadályozhat engem abban, hogy leüssem azt a gazembert egy székkel, és felakasszanak gyilkosságért.

Nyílt az ajtó. Megjelent a kifutófiú. Kamasz gyerek volt; hangja éppen most esett át a nagy változáson.

– Mr. Hoke – szólt pincemély basszus hangon.

Azután olyan átható magas hangon, mint ahogy a palavessző csikorog, hozzátette:

– És Mr. Bellamy.

Majd belépett a Hoke–Bellamy együttes széles jókedvben. J. B. Hoke most egészen más ember volt, mint az a tisztelettudó al-lény, aki éveken át bólogatott Mr. Frisbynek.

– Jó reggelt, Pat – mondta Mr. Hoke.

– Jó reggelt, Mr. Frisby – szólt a társa.

– Ni csak, ni csak – folytatta Mr. Hoke. – Igazán jó színben vagyunk.

– Hogy van, Bellamy? – kérdezte Mr. Robbins.

– Kitűnően. És maga?

– Köszönöm, remekül.

– Örvendek – szólt Mr. Bellamy.

Leült. J. B. Hoke is leült. Mr. Robbins is leült. Mr. Frisby már úgyis ült.

A tárgyalás megkezdődött.

Amikor a közönség azt olvassa a reggeli lapban, hogy két pénzügyi vállalkozás egyesült, valószínűleg csak bizonytalan elképzelései vannak arra vonatkozólag, hogy mik is voltak az előzmények, amelyek ehhez az egyesüléshez vezettek. Ezért alighanem érdeklődésre tarthat számot, ha előadjuk, mi történt a jelen alkalommal.

J. B. Hoke megkérdezte Mr. Frisbyt, hogyan halad a golfozásban. Mr. Frisby válasza abból állt, hogy kivicsorította fogait, mint a sarokba szorított sakál. Mr. Hoke azzal folytatta, hogy ő maga jelentékeny haladást tesz, bár vannak még bizonyos nehézségei.

– Például a napokban is, Oxheyben – mondta Mr. Hoke.

Az üzletembereknek világosan kell felsorakoztatniuk gondolataikat. Mr. Hoke nem is hagyott hallgatóiban semmi kétséget arra vonatkozólag, hogy mi is történt Oxheyben. Úgy

tűnt fel nekik, mintha személyesen ott lettek volna.

Amikor befejezte, Mr. Bellamy adta elő egy hasonló élményét, amelyet az előző vasárnap szerzett Chislehurstben.

– Furcsa játék – mondta Mr. Bellamy.

– De még milyen furcsa – mondta Mr. Hoke.

– Az ember a golfban sosem tudhatja, hányadán áll – mondta Mr. Bellamy.

– Úgy van – mondta Mr. Hoke. – Furcsa játék. És az ember sosem tudhatja, hányadán áll.

Ekkor Mr. Frisby is mondott valamit a bajsza alatt, és kettétörte ceruzáját.

Majd rövid szünet következett.

Mr. Hoke ismét felvette a szót, megkérte a hallgatóságot, hogy szóljanak közbe, ha már hallották, de vajon ismerik-e a két ír esetét a vonaton?

Majd kellő terjedelemben elmesélte az anekdotát, és a dialógust, ahol az elbeszélés ilyet kívánt, erős svéd kiejtéssel adta elő. Azután kedélyesen hahotázott, és átadta a teret a következő szónoknak.

Ez ismét Mr. Bellamy volt. Mr. Bellamy, némi nehézség árán leküzdve a vidámságot, amelyet barátjának anekdotája váltott ki belőle, azt mondta, hogy erről eszébe jut egy másik történet, amelynek a hőse két skót, Donald és Sandy. Bocsánatot kér, nem tudja visszaadni a skótok nyelvi sajátosságait, majd mégis visszaadta, amiből kiderült, hogy a fent említett két különc skót olyan nyelven beszélt, ami nem egészen azonos a londoni köznép nyelvével, de nem is tisztára néger-angol. Jó sokat kacagott rajta; hasonlóképp cselekedett Mr. Hoke is. Mr. Frisby úgy vélte, Mr. Hoke különösen felháborító olyankor, amikor kacag. Ez a

legrosszabb formája.

Mr. Frisby nem kacagott. Sem Mr. Robbins. Mr. Robbins fogta a cilinderét, lekefélte, egy pillanatig várakozásteljesen nézett rá, mintha annak a lehetőségét mérlegelné, vajon kiugrik-e belőle egy házinyúl, majd visszatette az asztalra, tisztelettel, mintha azt erezné, hogy azért a felhők körén túl is van egy világ. Mr. Frisby rendkívül savanyú pillantást vetett Mr. Hoke-ra, majd felemelte egyik kézelőjét és ráírta:

J. B. Hoke vörös képű apagyilkos.

A két mesemondó ezalatt meglehetősen émelyítő módon hízelgett egymásnak:

Hoke így szólt: – Hát ez igen, Max.

Bellamy így szólt: – Meg kell szakadni a vicceden, J. B.

Hoke így szólt: – Szólj, ha már hallottad azt a viccet a két zsidóról.

Bellamy így szólt: – Na, halljuk.

Hoke így szólt: – Szólj, ha már hallottad.

Ez volt az a pillanat, amikor Mr. Robbins, a Robbins, Robbins, Robbins és Robbins iroda beltagja, fájó szívvel levette cilinderéről tekintetét, jelentőségteljesen köhentett, mintha egy távoli juh köszörülné a torkát, és így szólt:

– Öö... uraim.

– Úgy van – mondta Mr. Hoke, mert ráébredt, hogy elérkeztek a formaságok második fejezetéhez –, lássuk a medvét.

Néhány percig hallgattak.

Végül is Mr. Frisby törte meg a csendet.

– Szeretném tudni – szólalt meg tűnődő hangon.

– Igazán? – szólt J. B. Hoke. – Mit?

– Ó, semmit – telelte Mr. Frisby. – Csak éppen hogy mit jelentenek a maga nevének kezdőbetűi. Mi az a J.?

– Jeremy – mondta Mr. Hoke büszkén.

– Úgy – szólt Mr. Frisby. – Azt hittem, Júdás.

– Nana – szólt Mr. Hoke.

– Uraim, uraim – szólt Mr. Robbins.

– Nocsak, nocsak – szólt Mr. Bellamy.

– Pert lehet ezért indítani? – kérdezte Mr. Hoke jogi tanácsadójától.

Mr. Bellamy fejét rázta.

– Hogy sértést képezzen, a szavakat ütésnek vagy pofonnak kellett volna kísérnie.

– Igazán? – kérdezte Mr. Frisby felemelkedve. – Nem tudtam. Jön az is.

– Uraim, uraim, uraim, uraim – szólt Mr. Robbins, mintha mind a négy Robbins egyszerre szólalt volna meg.

Majd újabb szünet következett.

– Ezzel nem megy semmire – mondta Mr. Hoke szemrehányóan.

– Úgy van – mondta Mr. Robbins, és úgy nézett kliensére, mint egy kedvenc, de tévúton járó fiúra.

– Nagyon kérném, uraim – szólt Mr. Bellamy –, próbáljuk meg megkísérelni és… öö… arra törekedni, hogy elkerüljük azt, amit úgy lehetne nevezni, hogy…

– Murizás – mondta Mr. Hoke.

– Zrízés – javította ki Mr. Bellamy.

– Szóbeli támadás – szólt Mr. Robbins. – Személyes nézeteltérés. Ócsárlással, amint Mr. Hoke megjegyezte, nem jutunk sehová.

– Nem mintha valahová igyekeznék – szólt Mr. Hoke, akinek előbbi jókedve visszatért. – Illetve minek igyekeznék, mikor már ott vagyok. Ugye értenek? Itt nincs már káka, amin csomót lehetne keresni. A dolog világos. A Megvalósult Álom az enyém, nem igaz? Nem igaz, mondom? Mármost, ha akadna olyan szerencsétlen flótás, aki az ellenkezőjét akarná bizonyítani, hát halljuk. Adja elő a tisztelt gyülekezetnek, hogy mi fúrja. Közölje a tisztelt gyülekezettel, hogy mit képzel... Szóval, ide hallgasson – mondta, ezúttal közvetlenül Mr. Frisbyre irányítva össztüzét. – Feltételezem, hogy a jogcímemet nem akarja kétségbe vonni. Persze hogy nem akarja. Nahát akkor rajta. Beszéljünk a pulykáról.

– A pulykáról? – kérdezte Mr. Robbins elhalóan.

– Amerikai szólásmód – szólt Mr. Bellamy –, és annyit jelent, hogy térjünk a tárgyra.

– Jellegzetesen különös – mondta Mr. Robbins.

Mr. Frisby hős maradt, ha megverték is.

– Lehet, hogy a Megvalósult Álom a magáé, mint ahogy Kidd kapitány vagy valamelyik másik kalóz...

– Kérem! – szólt Mr. Robbins.

– Lehet, hogy a magáé a Megvalósult Álom, de nem tudja kivinni belőle a rezet. Csak akkor, ha az én vonalamat használja. Mert különben öszvérháton szállíthatja az anyagot a hegyeken át.

– Megbízóm – mondta Mr. Bellamy – teljes tudatában van ennek a ténynek. Éppen ezért ajánlja az egyesülést.

– És azt hiszem, őszintén meg is mondhatom, kedves

Frisby – szólt Mr. Robbins –, hogy nézetem szerint, alaposan megfontolt nézetem szerint, ön előtt nem áll más választás, mint hogy elfogadja Mr. Hoke indítványát.

Az e megjegyzést követő szünetet éles hang szakította félbe. Mr. Frisby hördült fel. S e hördüléssel véget is ért a tárgyalás festői része. Ezután a jelenlévők unalmas technikai részletekbe bocsátkoztak, a két ügyvéd vette kezébe a dolgot, és beszélt. És minthogy semmiféle történetíró nem akar papirost pazarolni arra, amit az ügyvédek ilyen alkalmakkor mondanak, elhagyhatjuk a további részletezést.

Mr. Bellamy nyers vázlatot vetett papírra, és átnyújtotta Mr. Robbinsnak, mondván, hogy azt reméli, minden benne van. Mr. Robbins, a pillanat fontosságára való tekintettel egy külön e célra tartogatott szemüveget tett fel, átnézte az írást, és úgy találta, hogy minden benne van. Azután Mr. Bellamy felolvasta, és Mr. Hoke azt mondta, igen. minden benne van. Mr. Frisby csak ült és szenvedett.

A két ügyvéd azután távozott, kellemesen elbeszélgetve bírlalásról, iktatmányról és hasonló dolgokról, amelyek mindig felmerülnek, amikor ügyvédek találkoznak; és Mr. Hoke látván, hogy az ajtó becsukódik, óvatosan Mr. Frisby íróasztalához közeledett, mint egy összeesküvő.

– Hé – mondta Mr. Hoke.

Mr. Frisby halványan felnézett. Mindaddig tenyerébe temette arcát.

– Hát maga még nem ment el? – kérdezte.

– Nem.

– Miért nem? – kérdezte Mr. Frisby, kevéssé vendégszeretően.

Mr. Hoke az íróasztal fölé hajolt.

– Ide hallgasson – mondta –, most, hogy ezek már elmentek, mi ketten barátságosan eltereferélhetünk.

Mr. Frisby erre azt válaszolta, hogy nézete szerint Mr. Hoke rabló, tolvaj, zseb metsző és hullarabló. Egyszer Mexikóban, mondta Mr. Frisby, látott egy csörgőkígyót. A csörgőkígyó nem nagyon tetszett neki, sőt lehet mondani, hogy igen alacsony véleményt táplált a csörgőkígyó bájára és lelki függetlenségére vonatkozólag, mindazonáltal ha már barátságos tereferéről van szó, bármikor szívesebben választja a csörgőkígyót Mr. Hoke-nál. Inkább száz csörgőkígyóval terél, mintsemhogy egy Mr. Hoke-kal feréljen. És ez annak tulajdonítható, magyarázta, hogy Mr. Hoke-ot ebnek, féregnek, görénynek, dögnek és alacsonyrendű, sötét lelkű kapcabetyárnak tekinti.

– Na jó, de hagyjuk a tréfát – mondta Mr. Hoke szeretetre méltóan. – Ide hallgasson. Most, hogy üzlettársak lettünk, valamiben közös elhatározásra kell jutnunk. Mi a véleménye a részvényesekről? Már úgy értem, mit szól ahhoz, hogy a részvényesek kapják azt a pénzt, amit mi ketten is egészen jól használhatnánk? Már úgy értem, mikor kürtöljük világgá az új eret a Megvalósult Álomban? Mielőtt felvásároljuk a részvényeket, vagy azután?

Mr. Frisby nem szólt semmit.

– Ez részvényenkint legalább ötven pont, ha kitudódik. Ötven? Lehet, hogy száz. Az ember sosem tudhatja, hol áll meg, ha egyszer elkezd emelkedni. És ha azt mondja, hogy szívesebben összevásárolja a Szarvas Varangyot néggyel, azután nézi, hogy megy fel nyolcvanra meg kilencvenre, akkor ugyanazt mondja, amit én.

Mr. Frisby elgondolkozva rágcsálta töltőtollát.

– Maga tudja, milyen a réz – unszolta tovább Mr. Hoke. –

Vagy-vagy. Vagy lemegy a pincébe, vagy fent énekel az angyalokkal. Az első részvények egyike, amit életemben vettem, a Zöld Paradicsom volt, huszonöttel. Ötvennel adtam, és azután minden reggel megpofoztam magam, amíg kettőszázig nem ment fel. Ma összevásárolhatja valamennyi Szarvas Varangy-részvényt, és még mindig marad magának elég egy jó ebédre és néhány szivarra. És egy héttel azután, hogy megneszelik ezt a Megvalósult Álom dolgot, az Angol Banknak fel kell kötnie az alsónadrágját, ha egy fél tucatot akar megvenni. Olyan jól fog állni ez a papír. Én mondom magának. Szóval, mit is akarunk mi? Összetartani, és megegyezni, mint úriemberek.

– Kik itt az úriemberek? – kérdezte Mr. Frisby.

– Hát maga meg én.

– Ja úgy.

Mr. Hoke folytatta.

– Percek alatt összevásárolhatjuk potom pénzért valamennyi részvényt. Gyerekjáték. Már úgy értem, hogy a Szarvas Varangy sosem volt egy Kennicott vagy egy Anaconda. Mindig is félúton volt az esetleg és az ugyan-menj-már között. Ha maga piacra dobja a részvényeket kétezrével, az emberek egykettőre felfigyelnek.

Mr. Frisby kissé felborzolódott. Idegesen továbbhúzta székét. Hiúságát sértette, hogy társa szükségesnek tartja kioktatni őt az árfelverés ábécéjére.

– Elmegy az ügynökéhez, és kezd adni – folytatta Mr. Hoke, mert nem figyelt fel a türelmetlenség első jeleire –, és biztos lehet, hogy az ügynök nem hagyja annyiban a dolgot. Értesíti ügyfeleit, hogy a Szarvas Varangy elnöke kezd kimászni a dologból, és hogy az egész nagyon gyanús. Egyszeriben tülekedni fognak, hogy megszabaduljanak a

részvényeiktől.

– Természetesen – mondta Mr. Frisby.

– Odamegy hozzá a tőzsdén, és a fülébe súgja, hogy szeretne eladni két- vagy háromezret…

– Tudom – mondta Mr. Frisby –, tudom, tudom.

– Mi pedig közben összevásároljuk a részvényeket Párizsban vagy Amszterdamban. Na, mit szól hozzá?

Mr. Frisby sötéten borongott. Erkölcsi szempontból nem volt semmi ellenvetése. Szívből helyeselte. Csak az bántotta, hogy miközben ő gazdagodnék, kénytelen lenne Mr. Hoke-ot is gazdagítani.

– Nos, lehet szó róla? – kérdezte az utóbbi úriember.

– Lehet.

– Hát akkor oké. El van intézve. – Arcán lelkesedés jelent meg. – Tudtam, hogy szerencsés nap az nekem, amikor üzlettársak lettünk, Pat – mondta szeretetre méltóan.

– Ne hívjon Patnek – szólt Mr. Frisby mogorván.

– Hát mi a keresztneve?

– Semmi köze hozzá.

Ez érzékeny pontja volt. Sok idő elmúlt azóta, de még most sem tudta egészen elfelejteni azt a napot, amikor az osztály leghangosabb fiúja felfedezte titkát.

– Hát most el kell mennem – szólt Mr. Hoke.

– Csak menjen – mondta Mr. Frisby szívélyesen. – Az irodám levegője nem alkalmas a lélegzésre, amíg maga itt van, és ki nem szellőztettem.

– Erről jut eszembe, hallotta már a viccet a két…

– Hallottam – szólt Mr. Frisby.

– Hát akkor megyek.

– Rajta, rajta.

J. B. Hoke ujjongva táncolt kifelé, a levegőben járva, és mindjárt az ajtó mögött egy jókora testbe ütközött.

– Mi az, nem lát? – kérdezte J. B. Hoke sértődötten.

– Nini, hisz ez Mr. Hoke – szólt a test kedvesen.

J. B. Hoke felismerte a fiatalembert, akit minden túlzás nélkül szerencséje megalapozójának nevezhetett. Ennek a fiatalembernek köszönhette azt az élményt, hogy itt ülhetett T. Paterson Frisby irodájában, és ő diktálhatta a feltételeket T. Paterson Frisbynek. Ez a kellemes emlék enyhítette a fájdalmat, amelyet Berry okozott, amikor rálépett a lábára.

– Nini, helló, Mr. Conway – szólt jókedvűen. – Parancsol egy jó szivart?

– Köszönöm.

– Na és hogy megy magának, kedves Mr. Conway?

– Remekül. És ön hogy van?

– Remekül.

– Akkor jó.

– Van még egy eladó bányája?

– Nincs. Ez volt az egyetlen. De adhatok magának ötezer Egyesült Festék részvényt, ha akarja.

– Köszönöm, nem kérek.

– Ha nem, hát nem. Úgy látszik, beéri a Megvalósult Álommal.

Mr. Hoke komoly arcot öltött.

– Na, maga jól megvágott engem – mondta. – Kétezer-ötszáz dollár egy homokdombért, amelyen egy-két hordófejű

kaktusz tengődik. Na, nem baj. Maga jó üzletember.

Berry e pillanatban egyetemes jóindulatot érzett embertársai iránt, és azt szerette volna, ha csak mosolygós arcok vennék körül. Úgy érezte, valami biztatót kell mondania. Maga is úgy gondolta, hogy Mr. Hoke-ot vele született jószívűsége rossz üzletbe hajszolta.

– Ó, ne féljen – tiltakozott szívélyesen. – Sosem lehet tudni. Egyáltalán nem lepődnék meg, ha még milliomos lenne a Megvalósult Álomból.

Az imént már visszatért a kedélyesség Mr. Hoke arcára. Most ismét lehervadt onnan, mintha spongyával törülték volna le. Most eszmélt csak rá, milyen közel állt tulajdonképpen Berry az ajtóhoz összeütközésük pillanatában. Lehet, hogy kihallgatta az utolsó kis megbeszélést? Mr. Hoke elsápadt, és magában elismételte Berry szavait. Rémülten vette észre, hogy az új gyanú megvilágításában milyen baljóslatúan csengenek. „Úgy látszik, beéri a Megvalósult Álommal”, mondta Conway. És azután az a rettenetes kijelentése, hogy ő esetleg még milliomos lehet a bányából! J. B. Hoke szeme úgy meredt Berryre, mint két gyanakvó tükörtojás.

– Miért mondja ezt? – dadogta.

– Ó, csak úgy eszembe jutott – szólt Berry kellemes mosollyal.

Vagyis olyan mosollyal, amelyet mindenki más kellemesnek talált volna. J. B. Hoke-nak úgy tűnt, hogy kajánság van benne.

– Mit csinált itt az ajtó előtt? – kérdezte.

– Mintha a csengőt hallottam volna.

– Úgy… – szólt Mr. Hoke lassan. – Pedig senki sem

csöngetett.

– Vaklárma – mondta Berry jókedvűen. – Akkor visszamegyek az odúmba.

Mr. Hoke megvárta, amíg eltűnik. Azután visszarohant Mr. Frisby irodájába, és az asztalhoz tántorogva, ajkát Mr. Frisby fülére helyezte.

– Mit sz-sz-szól? – sziszegte.

Mr. Frisby zordonan elrántotta fülét, és törülgetni kezdte.

– Maga még mindig itt van? Azt akarja, hogy ágyat állítsak be magának? Mikor óhajt reggel ébresztőt?

Persze gunyoros volt. Kétségkívül keserű is. De bizonyos alkalmakkor az ember jogosan lehet gunyoros és keserű.

– Mit szól hozzá? – mondta Mr. Hoke izgatottan. – Az ajtó előtt beleütköztem a titkárába. Ott állt.

– Na és?

– Mit gondol, hallhatta, amit beszéltünk? Én meglehetősen hangosan beszéltem.

– Mindig úgy beszél. Többek között ezért is utálom.

– És valamit mondott, azt hiszem, iszonyú jelentőségteljesen, hogy esetleg milliók jönnek még ki a Megvalósult Álomból.

– Ezt mondta?

– Bizony. Ide hallgasson. Ha idő előtt híre megy a mi kis tervünknek, akkor végünk van. Ez a fickó könnyen összeszedhet valami pénzt, és felvásárolhatja a részvényeket. Ezreket és ezreket kaphat úgyszólván ingyen, és azután nyugodtan ülhet, amikor felemelkedik az áruk. És mire észbe kapunk, a részvények ára felmegy a csillagos égig, és mi elveszítjük az ingünket is, ha vásárolni akarunk. Történt már

ilyesmi, emlékszem. Amikor Mostyn és Kohnnál dolgoztam Detroitban, akkor szivárogtak így ki hírek az irodából.

– Persze, ha maga ott volt.

– Nekem semmi szerepem nem volt benne – szólt Mr. Hoke, és hangjában a mulasztás feletti fájdalom csengett –, fogalmam sem volt az egészről. De valaki megszimatolta a dolgokat, és iszonyúan kitolt Mostyn és Kohnnal. A részvények hatvan ponttal meritek fel az első nap, és Mostyn és Kohn ott állt megfürödve, nem értették, mi történt, és egyik a másikát vádolta, hogy a háta mögött ellene dolgozik. Mostyn fejbe vágta Kohnt, emlékszem, és sok pofon esett. Ez lesz itt is, ha nem vigyázunk. Ki kell dobnia azt az alakot, Pat.

– Ne hívjon Patnek. És mi értelme annak, ha kidobom?

– Hát valamit kell tennünk.

– Mit mondott, miért állt az ajtó előtt?

– Valamit mesélt, hogy csengetést hallott.

– Hm – mondta Mr. Frisby. – Hát akkor alászolgája.

– Nem akarja, hogy megvárjam?

– Előfordult már az életben, hogy valaki azt akarta, hogy maga megvárja? Menjen innét, és ne rohangáljon mindig vissza.

– Hát csak annyit mondhatok, nem vagyok nyugodt.

– Hogy is lehetne az ilyen ember nyugodt – szólt Mr. Frisby.

Miután az ajtó becsukódott, T. Paterson Frisby néhány percig mélázva ringatta magát karosszékében. Nem Berryre gondolt. Üzlettársának rémülete nem váltott ki szívéből megfelelő megrendülést. Csak az a gondolat nyugtalanította,

hogy ebben a világban, amely állítólag méltó lesz arra, hogy hősök éljenek benne, még senki sem kezdte az új életet azzal, hogy meglincselte volna J. B. Hoke-ot. Hanyagság, hanyagság mindenütt.

Majdnem húsz percet töltött azzal, hogy Mr. Hoke-ra gondolt. Ez idő elteltével T. Paterson Frisby gondolatai egy kifejező mondatban kristályosodtak ki; kinyúlt kézelőjéért, és ráírta a következőt:

J. B. Hoke egy rakás…

Erős izgalomban kézírásunk rendszerint romlik. Mr. Frisbyé is. Így hát sosem fogjuk megtudni, mi volt az utolsó szó.

KILENCEDIK FEJEZET

1

George bátyjának tökéletes csődje a pacsirtavölgyi kirándulással kapcsolatban arról győzte meg Lady Vera Mace-t, hogy mégiscsak igaz ama régi mondás, miszerint az embernek magának kell megcsinálnia mindent, hogy jól legyen megcsinálva. Ezért hát fájó szívvel, mert hiszen ezer jobb dolga is lett volna, néhány nap múlva felült a 6.34-es vonatra, és amikor a Mennyei Nyugalom kapujához ért, találkozott unokaöccsével, Lord Biskertonnal, aki éppen kifelé jött. Még egy pillanat és elkerülik egymást.

Ha ez történik, Kétszersültünk egy cseppet sem bánja. Egy teljesen nem kívánt nagynéni hirtelen felbukkanása nagyobbára úgy érintette, mint Banquo szellemének megjelenése Macbethet egy emlékezetes alkalommal.

– Te jó isten! – kiáltott fel. – Mit csinálsz itt?

– Beszélni akarok veled, Godfrey.

– Nem lehet – tiltakozott Kétszersült. – Nem vagyok nyitva beszélgetők számára.

Izgatottságát meg is lehet érteni. Éppen útban volt az Erődítmény felé, hogy Miss Valentine-t elvigye a Palace moziba, a Roxburgh út és a Myrtle sugárút sarkán; ez volt Pacsirtavölgyben a jó társaság találkozóhelye. És bár Biszkvit jól tudta, ezt csak azért teszi, mert sajnálja az elhagyott kislányt, aki idegen egy idegen országban, és kevés örömben van része – mégsem óhajtotta a legkevésbé sem, hogy

családjának egy nevezetes tagja itt ólálkodjék körülötte, és kimeresztett szemmel figyelje minden mozdulatát.

– Dolgom van. El vagyok foglalva – mondta. – Ezerfelé kell mennem. Most is moziba sietek.

– Amit én akarok neked mondani, az sokkal fontosabb a mozinál.

– Ennél nem fontosabb. A film a dél-amerikai hagyma életét mutatja be. Rendkívül nevelő hatású; nagyon tanulságos dalkísérettel.

– Csak néhány percig tartóztatlak fel. El kell érnem a Victoria pályaudvarra induló 7.10-es vonatot. Lady Corstorphine-nal vacsorázom. Mario vendéglőjében.

– Vagy úgy – szólt Kétszersült fellélegezve. – Ez mindjárt más színezetet ad a dolognak. Hát akkor elkísérlek az állomásig.

Gyorsan kikanyarodott nagynénjével az állomáshoz vezető, méhsejt vonalzású aszfaltútra.

Csak akkor nyugodott meg, amikor Pacsirtavölgy már messze tűnt mögöttük.

– Honnan a csudából tudtad meg, hogy itt lakom? – kérdezte Kétszersült. – Valahol rés támadt; a hírek kiszivárognak.

– Atyád elment lakásodra, és Vennert rábírta, hogy mondja meg címedet.

– Vagy úgy, már értem. Hogy van az öregúr? Ép és fizetésképtelen? Még mindig ellopja a macska tejét, és szivarvégeket gyűjt az utcán?

– Egészsége és anyagi helyzete nagyobbára ugyanolyan, mint máskor.

– Szegény öreg fiú – szólt Kétszersült részvétteljesen.

– Milyen furcsa, hogy családunkban senki sem tud egy kis pénzt kihalászni.

– Azt mondja, reméli, hogy Mr. Frisby kibérli majd Edgelinget a goodwoodi futtatás hetére. Ez kitűnő lenne. De nem azért jöttem, hogy atyádról beszélgessünk. Annről akarok veled beszélni.

– Igazán? – szólt Kétszersült. – A derék jó Annről? Hát hogy van?

– Nagyon jól.

– Ide-oda jár és élvezi ifjúságát, nem? Estélyek, mulatságok, züllések, igaz?

– Amikor eljöttem, otthon volt, és éppen válaszolt a gratuláló levelekre. Legalábbis azt hiszem.

– Csak hiszed? Miért, vannak titkaitok egymás előtt?

– Könnyen lehet – mondta Lady Vera –, hogy azt írta mindenkinek, felesleges gratulálni, mert már nem menyasszony.

Kétszersült hápogott.

– Micsa?

– Mit jelent ez a rendkívül különös kifejezés?

– Hogyan? Ja – szólt Kétszersültünk pillanatnyi zavarban –, csak úgy rám ragadt. A szomszédomtól. Egy illetőtől. A szomszédom amerikai. Amerikai ember. Egyike az első családoknak a New York államban Big Bagben. A kifejezés meglepetést és hitetlenséget jelent. Hogy a csodába mondaná Ann, hogy már nem menyasszony?

– Mert lehetséges, hogy fel akarja bontani az eljegyzést.

Kétszersült megdöbbent.

– Micsoda! Kiadja az utamat?

– Ki.

– Úgy érted, hogy egyszerűen kiteszi a szűrömet?

– Úgy.

– De hát miért tenné?

Lady Vera belekezdett az élőbeszédbe, amelyet vázlatosan kidolgozott magában a vonaton.

– Atyád és én rettenetesen aggódunk, Godfrey. Mindketten azt gondoljuk, hogy eltűnéseddel a lehető legnagyobb hibát követted el.

– Pedig hát el kellett tűnnöm. Az öregúr nem magyarázta meg? Én voltam a róka, aki mögött ott csahol az egész falka. Én voltam a szarvas, ki a szép, híves patakra kívánkozik, amikor kimelegedett a hajszában. Nem léphettem ki a házból, hogy egy ingkereskedő ne kiáltotta volna: „Hajrá!”, vagy egy jónevű szabó el ne kurjantotta volna magát: „Ott szalad!”

– Ezt mind tudom – szólt Lady Vera türelmetlenül. – Természetesen végzetes lett volna, ha megidéznek a törvényszék elé. De miért kellett azt mondanod Ann-nek, hogy mumpszod van?

– Egy komám tanácsolta. Ugyebár valami magyarázatot mégis kellett adnom, hogy a jelenlévők közt miért nem vettük észre az ifjú és népszerű Lord Biskertont. Nem tűnhettem el szó nélkül.

Lady Vera nem horkant fel, mert jól nevelt úrihölgy volt. De horkanásszerű felkiáltást hallatott:

– Elmebeteg tanács volt! Oly hülye, hogy nem is értem, miért nem jöttél rá magadtól.

– Erős szavak – szólt Kétszersült megbántva. – Úgy

gondoltam, hogy az adott esetben cselt kell alkalmazni. A mumpsz ragályos, így hát Ann nem jön el hozzám kisimítani a párnámat, és nem döbben rá, hogy az ágy üres és nem aludtam benne. Ha ezt nem tartod jó ötletnek, akkor csak annyit mondhatok, Vera néni, hogy nagyon kényes ízlésed van.

– Mumpsz! Ezt mondani Ann-nek, aki oly kínosan romantikus és idealista!

– Mi köze ennek az idealizmushoz?

– Az Isten áldjon, Godfrey!

– Milyen kitűnő operettcím lenne ez! – szólt lelkesen Kétszersültünk. – „Az Isten áldjon, Godfrey!” Nem látod magad előtt a... De félbeszakítottalak – mondta udvariasan, mert Lady Verán az erjedés némi jeleit észlelte.

– A következőket akartam mondani. Azt hiszem, és atyád is azt hiszi, hogy Ann, amikor a menyasszonyod lett, nem volt egészen tisztában önmagával. Minthogy ez így van, bármilyen apróság hatására meggondolhatja a dolgot. És te szántszándékkal olyan helyzetbe kerültél, hogy Ann, valahányszor rád gondol, mindig akkora arccal képzel el téged, mint egy görögdinnye.

– Azt akarod mondani – szólt Kétszersült hitetlenkedve –, igazán azt akarod mondani, hogy egy ilyen édes lány, mint Ann, megengedné magának, hogy...

– A mumpszban van valami nagyon nevetséges.

– Hát – szólt Kétszersült keserűen –, ha ilyen a női szív, akkor nem mondhatok mást, mint hogy szép kis nem! Komolyan. Szép kis nem!

– És ráadásul minden okom megvan azt hinni, hogy Ann megismerkedett egy másik férfival, és veszedelmesen

vonzódik hozzá.

Kétszersült levegő után kapkodott. Ez már újság a javából!

– Ezt nem mondod komolyan!

– Dehogynem. Nagyon különösen viselkedik.

– De hát az ördögbe is, mit csináljak?

– Haza kell jönnöd.

– De nem mehetek.

– De jöhetsz. Azt kell mondanod neki, hogy még sincs mumpszod. És hogy megokold távollétedet, mondd azt, hogy Párizsba kellett menned. Megbeszéltem atyáddal, és ő is egyetért abban, hogy el kellene menned Párizsba. A költségeidet ki tudnám fizetni, és talán Annt is átvihetném egy-két hétre. Párizs nagyon tetszenék neki.

– De nekem nem – robbant ki Kétszersült. – Ki nem állhatom Párizst! Utálom azt a helyet. Tele van emberekkel, akik franciául beszélnek, és ezt nem tudom elviselni. Annyira erőltetett dolog.

– Még mindig jobb, mint úgy beszélni, mint egy hülye.

– Különben is itt akarok maradni.

Lady Vera kutató pillantást vetett rá.

– Miért? Mi ennek a csodálatos helynek a rendkívüli vonzóereje?

– Tetszik nekem – szólt Kétszersült makacsul. – Halk és finom. Szeretek este kint sétálni a kertemben, beinni az esthajnal békéjét, és leszedni a csigákat a zsenge lobéliákról.

– Van itt egy lány, akivel flörtölsz? – kérdezte Lady Vera feszült figyelemmel.

Lehetséges, hogy ebben a pillanatban egész Pacsirtavölgy tele volt unokaöcsökkel, akiket nagynénjük feltételezése

szívük mélyéig megsebzett. De egyikük sem lehetett feleannyira sem megdöbbenve, mint Kétszersültünk.

– Én – kiáltotta.

– Én?!

– Hát én nem tudom, hogy te vagy más, csak egyet mondhatok. Ha nem akarod elveszíteni Annt, akkor hagyd itt azonnal Pacsirtavölgyet, és mutatkozz ismét civilizált környezetben.

A 7.10-es vonat begördült az állomásra. Lord Biskerton felsegítette nagynénjét egy első osztályú kocsiba.

– Megvan! – kiáltotta Kétszersült diadalmasan. – Megvan a megoldás; friss, meleg, most vettem ki a kemencéből. Mondd meg Ann-nek, hogy nincs mumpszom, hanem az igazság az, hogy a titkosszolgálat megbízásából vagyok távol, és küldetésem természetét nincs jogomban elárulni. Ettől ismét kivirulnak majd orcájának rózsái, és Godfreyjére újból csodálattal és nagyrabecsüléssel tekint.

A 7.10-es kigördült az állomásról. Magával vitt egy nagynénit, aki vajmi lesújtóan vélekedett unokaöccséről. Lady Vera véleménye Lord Biskerton szellemi képességeire vonatkozólag sosem verdeste a mennyeket, de most alászállt a legmélyebb fokra. Úgy gondolta, bizonyára súlyos kihágást követhetett el, hogy a Gondviselés ilyen unokaöccsel bünteti, de nem jutott eszébe semmi vétke, amely arányban állna a büntetés irdatlan mértékével. Nagyot sóhajtott, és ahhoz fordult, ami a nő egyetlen vigasza nehéz perceiben. Kinyitotta táskáját, elővette pudriéját, és elkezdte orrát púderezni.

Ami Kétszersültünket illeti, szedte lábát, és futólépésben tért vissza az Erődítménybe.

2

A fenti beszélgetés idején Lady Vera mayfairi, Davies Street-i lakásán Ann abbahagyta a levélírást, hogy őszinte beszélgetést folytasson Lelkiismeretével. A Hotel Mazarinben lejátszódó Bassinger-bál óta ez a lidérc a megszokottnál is nyomasztóbban viselkedett.

– Fáradt vagy? – kérdezte Lelkiismeret, tettetett aggodalommal.

– Nem.

– Akkor miért nem írsz tovább?

– Nem is tudom.

– Talán hogy gondolkozz? Hogy ábrándozzál? Esetleg a Mazarinben történt dolgokról?

– Miért ne ábrándoznék?

– Szép kis eset, mondhatom – szólott Lelkiismeret növekvő szigorral. – Vajmi sötét ügy, ha szabad ezt mondanom. Vajon miért nem igyekszel inkább elfelejteni? Alighanem tisztában vagy azzal, hogy ha Toddy Mailing nem megy oda éppen akkor, az a férfi még meg is csókol.

– Igazán?

– Te is tudod. És te örültél volna. Épp ez olyan kínos a dologban. Ezért szenvedek mondhatatlanul. A dolognak ez az oldala…

– Na jó – szólt kurtán Ann.

De Lelkiismeretet nem lehetett elhallgattatni.

– Egy ilyen finom lány, mint te! Egy lány, aki mindig büszke volt kényes ízlésére. Aki sosem értette, hogyan alacsonyodhatnak le odáig a magafajta lányok, hogy hagyják, hogy a férfiak hozzájuk nyúljanak. Fúj! – szólt Lelkiismeret, és megvonaglott. – Te repedtsarkú!

Ann összeborzongott.

– Bizony, repedtsarkú! És ugyanakkor egy remek fiatalember menyasszonya vagy, egy férfié, aki Anglia egyik legszebb címét fogja örökölni. És aki ráadásul e pillanatban betegágyában senyved, és egyetlen vigasztalása, hogy rád gondol. „Ez kínszenvedés – mondja magában, amint rájön a roham –, igazán nem állíthatom, hogy nem az. Másrészt azonban nem szabad elfelejtenem, hogy Ann szeret. Ann hű hozzám. Ann nem hetyeg férfiakkal, akiket látásból is alig ismer.” Ezt mondja az a szegény, szerencsétlen fiatalember.

– De hiszen mumpsza van.

– Hát aztán?

– Olyan bután hangzik.

– Ha neked adta szívét, nem szabad arca terjedelmével törődnöd.

– Nem bizony – mondta Ann kétkedve.

Elhallgattak.

– És az a másik fiú – tért vissza a tárgyra Lelkiismeret. – Mit tudsz róla? Ami azt illeti, honnan tudod, hogy méltó hozzád?

– Az kell hogy legyen, ilyen arccal.

– A statisztika azt mutatja, hogy a gyilkosok és egyéb bűnözők ötven százalékának kellemes az arca. Nem lehet az arc után ítélni.

– És ő az egyetlen férfi valamennyi ismerősöm közt, aki igazán romantikus.

– Romantikus! Hát ez a bajod! – csapott le Lelkiismeret. – Tudod, hogy mi vagy te? Egy buta, szentimentális iskoláslány. Az bizony. Romantika! Micsoda ötlet! Hát nem elég romantikus, hogy valamikor Hoddesdon grófné leszel? Szégyellem magam miattad.

– Folytatnom kell ezt a levelet – mondta Ann.

Újra munkához látott. Utóbbi időben meglehetősen nehezére esett. Ezek az ütődöttek mind boldogságot kívánnak neki, jóllehet tudhatnák, hogy ha férjhez megy Lord Biskertonhoz, az még nem… De szigorúan rendreutasította magát. Hiszen éppen az ilyesfajta gondolatok miatt bánt vele Lelkiismeret ilyen kegyetlenül az utóbbi napokban.

– *Kedves Lady Corstorphine* – írta elszántan –, *milyen aranyos Magától…*

– Ó, borzalom – szólt Ann.

Letette a tollat. Nem ment, sehogy sem ment.

–? – szólt Lelkiismeret.

– Na jó – mondta Ann.

Megint nekilátott a Corstorphine-levélnek. Két oldalt teleírt kedves, leányos spontaneitással, ami olyan érzést váltott ki belőle, mintha a fogát húznák. Azután felvette a halomban éppen sorra kerülő levelet.

Erődítmény
Bodzaliget,
Pacsirtavölgy,
London, DK. 21.

Kedves Ann,

Bizonyára már egészen elfeledkeztél rólam…

Ann az aláírásra nézett.

K. Valentine.

Gyötrő honvágy fogta el. Kitchie Valentine! A lány, akivel olyan jól mulatott a hajón, amin átjöttek Amerikából. Istenem, milyen rég is volt! Ann bűntudatot érzett. Oly mohó ösztönösséggel kötött barátságokat, mint egy kismacska, és Kitchie-t igazán szerette. Amikor elváltak a Waterloo pályaudvaron, megfogadták, hogy még sok kellemes időt fognak együtt tölteni… és íme, már hetek óta itt van Angliában, és Kitchie eszébe sem jutott.

Ilyenek a hajón kötött barátságok!

A levél elolvasása egyáltalán nem gyógyította meg lelkiismeret-furdalását. Szegény Kicsi![1] Nem mulathat valami jól! A nagybátyja talán a szíve-lelke volt a worcestershire-i királyi ezred tiszti étkezdéjének, de gyenge társaság egy fiatal lány számára. Igaz, említ valami szomszéd fiatalembert is, bizonyos Mr. Smitht, aki kellemes ember lehet; de nagyon keveset ír erről a Smithről és nagyon sokat a távol levő Merwyn Flockról. Merwyn, úgy látszik, egy hónapja nem írt, és ez Kicsit majdnem jobban bántja, mint Everard bácsinak az a szokása, hogy ebéd után elalszik, és olyan lármát csap, mint egy hajókürt.

Ann letette tollat. Emberbaráti hév izzott benne. Történetesen ez volt az első szabad estéje hosszú idő óta, és ez eldöntötte a kérdést. Ma este, különös véletlen folytán, nem ígérkezett el sehová sem. Ezért, ha akar – és akar is –,

kimehet Pacsirtavölgybe, akárhol van is az, bekopogtathat az Erődítménybe, és elhozhatja Kicsit, hogy együtt vacsorázzanak valahol. Vacsora után pedig visszajönnek a lakásba, és elbeszélgetnek, úgy, mint a hajón.

Kétüléses kocsija a szomszédban volt garázsban. Tíz perc múlva, miután megtudta, hogy Pacsirtavölgybe az út a Sloane téren, Claphamen, Brixtonon és Herne Hillen át vezet, már tova is sietett. Félóra múlva az Erődítmény előtt állt meg. Harminckét perc múlva megtudta, hogy Miss Valentine nincs otthon. Elment a moziba, mondta az Erődítménybeli Gladys, a Mennyei Nyugalombeli Mr. Smithszel.

– Hát akkor mondja meg neki, hogy kerestem.

Ann, hiába, egy kis bosszúságot érzett. Tudta, hogy nem szabad Kicsitől sajnálnia az egyszerű élvezeteket, amelyeket sikerül az élettől kicsikarnia, de tagadhatatlan, hogy mentőexpedíciója csődöt mondott. Hiába rohan ki az Erődítménybe, hogy egy kis színt lopjon valakinek a szürke életébe, ha az illető a levelében előadott sorozatos szerencsétlenségek ellenére, úgy látszik, sosincs híjával egy Smithnek, aki segít megrövidítenie a hosszú napokat.

Ann szemébe csillant a tó az út túlsó oldalán. A kerítéshez ment, és a hattyúkat nézte. A hattyúk kevés szórakozást nyújtottak. Alkonyodott Bodzaligetben, és Egbert és Percy éjszakai nyugovóra tért. Mindkettő fejét bal szárnya alá dugva lebegett a vízen; és ha van kevésbé drámai látvány, mint egy hattyú fejével a szárnya alatt, akkor két hattyú fejével a szárnya alatt az. Ann elfordult, és ekkor vette észre, hogy valaki betolakodott erdei magányába. A Fészek nevű ház kapujának támaszkodott egy fiatalember. Pipájának füstje felszállt a mosolygó égre.

Ann a kocsija felé indult. Bodzaligetben volt valami nyájas

otthonosság, úgyhogy ha az ember egy férfit meg egy nőt látott itt, mindjárt édes kettesre gondolt, és Annt idegesítette ez a rákényszerített meghittség. Szinte úgy érezte, mintha egy vasúti fülkébe volna bezárva ezzel a fiatalemberrel, és várta, mikor kezdeményez útitársa beszélgetést, megkérdezvén, hogy szabad-e rágyújtania.

De amikor a fiatalember csakugyan beszélgetést kezdeményezett, nem ezzel a kérdéssel történt. Alig haladt el mellette Ann, amikor a fiatalember azt mondta: – „Tyűha!-, hangosan és megdöbbenve. És jóformán ugyanakkor be is csapódott a kapu, és a fiatalember már Ann mellett is volt.

Ann megállt. Megfordult, arcvonásait megsemmisítő tekintethez rendezte, olyan tekintethez, amely azt mondja: „De uram!”, anélkül, hogy egy szót is szólna. Ann lélegzete elakadt. Ann nagyot nézett. A megsemmisítő tekintet darabokra tört, és helyét álmélkodás foglalta el.

– Ó! – mondta Ann élesen.

Egbert, a hattyú, amelyet szépségnövelő álmából riasztottak fel, nagyot káromkodott, majd tovább aludt.

3

Berryt nem az édes semmittevés henye szelleme vezette ki a kapuhoz, hogy ott szívja el pipáját, nem is csak a nyári est szépsége csalta oda. Azért jött ki, mert az Öreg Bútordarab az ő keblén sírta el bánatát, és nagyon valószínűnek látszott, hogy a végtelenségig folytatja, ha továbbra is bent marad.

Mihelyt hazaért a városból, mindjárt látta, hogy az asszony nem olyan nyugodt és békés, mint máskor. Látszott, hogy hatalmas, bár pillanatnyilag elfojtott érzés szorongatja. Ha megszólalt, halk, rekedt hangon beszélt. Egyet-kettőt szipogott. És amikor Berry felment szobájába, hogy átöltözzék, érezte, hogy az asszony a hátára mereszti tekintetét, mint egy néma állat, amely szeretné kifejezni magát.

Ez fél hétkor történt. Amikor háromnegyed hétkor lejött, az asszony ott várta a hallban. Ekkor már nem lehetett további kétség: itt valami rettenetes történt. Az Öreg Bútordarab olyan lelkiállapotban volt, amelyet a rokonértelmű szavak szótára így jelölhetett volna meg: izgalom, remegés, reszketés, rezgés, döbbenet, citerázás (köznyelvi), nagy fokú nyugtalanság, idegrángás.

Hat óra ötvenkor pedig minden kiderült, Finbow őrmester, addig csak Finbow közrendőr, azzal ünnepelte meg előléptetését, hogy megkérte a Bútordarab kezét.

Negyed nyolckor még ott tartott, hogy azt hangoztatta, a világ minden kincséért sem volna képes otthagyni Berry úrfit. Hét óra húszkor Berry erőteljes érveléssel megpróbálta meggyőzni Bútordarabot, hogy védőszárnyai nélkül is, bár nehezen, de elboldogulna valahogy. A sírás fél nyolckor kezdődött. És hét óra harmincötkor Berry kiszökött, rágyújtott pipájára, és a kapura könyökölve igyekezett lelkét beállítani erre a váratlan boldogságra.

Ha az Öreg Bútordarabot elhelyezi, és nem kell továbbra is a gondját viselnie, akkor lassan hozzáláthat élete kialakításához. Eddig az Öreg Bútordarab volt a nagy akadály. Most gazdag és ragyogó színekben nyílt meg Berry előtt a jövendő. Nincs többé Bodzaliget. Nincs többé Frisby. Elölről

kezdheti, a világ lesz az osztriga, és a mindenen diadalmaskodó határozottság az osztriganyitó villa.

A kapura könyökölt, és nagy dolgokat tervezett. Bodzaliget, most, hogy közeledett a búcsúzás órája, csaknem vonzó képet öltött. Az út túlsó oldalán egy leány a hattyúkat nézegeti. Ez a látvány Berry gondolatait kedvenc irányukba terelte, és néhány pillanatig köd fedte el szeme elől Bodzaligetet és a világ többi részét.

Azután a köd eloszlott, és látta, hogy a lány feléje közeledik.

4

Először Ann szólalt meg. Még most sem igen jutott lélegzethez. Épp az imént lett híve a predesztináció tanának, és ez az élmény leverte a lábáról. Most döbbent rá: a Végzet szándéka nyilvánvalóan az, hogy bárhol van is, ez a fiatalember odamaterializálódik a híg levegőből, hiába minden. Lelkiismerete sem róhatja meg azért, ami a Végzet hibája.

Gyermekies csodálkozással szólalt meg:

– Van olyan hely, ahol maga nincsen? – kérdezte.

Berry még akkor is csak bámult. A predesztináció gondolata benne még nem merült fel. Az ő elgondolása az volt, ha egyáltalán képes volt elgondolni valamit, hogy ez a rendkívüli esemény valahogy az akaraterővel van összefüggésben. Olyan erősen gondolt a lányra, hogy ide

vonzotta valahonnan London közepéből Pacsirtavölgybe, Bodzaligetbe. Ami, tekintettel a hét mérföld távolságra, nem is kis teljesítmény.

– Igazán maga az? – kérdezte.

Ann igenlő választ adott.

– Hát akkor fel kell tételeznem, hogy ilyesmi csakugyan megtörténik – szólt Berry –, de azért nem hiszem el. Mit…

– Mit… – kezdte ugyanakkor Ann is.

– Bocsánat.

– Mondja csak tovább.

– Azt akartam kérdezni, hogy mit csinál itt?

– Én is. Én egy barátnőmhez jöttem, aki itt lakik. – Ann megállt, egy gondolattal viaskodott. – *Maga* itt lakik? – kérdezte meglepetten. Persze, azt mindenki sejti, hogy a titkosszolgálat embereinek is kell valahol lakniuk, de nehéz őket a kertvárosok illatos állóvizével társítani.

Berry sokat adott volna érte, ha letagadhatja. Égett a szégyentől Bodzaliget miatt. Undorítóan kedves, meghitt, békés hely. Fekete Joe deptfordi ópiumbarlangja az egyetlen megfelelő lakóhely annak az embernek, aki szeretett volna lenni.

– Itt lakom – ismerte be.

– De miért?

Berry nem köntörfalazott.

– Nem kapunk nagy fizetést a titkosszolgálatnál – mondta.

– Gyalázat! – kiáltotta Ann. – Mikor olyan veszedelmes dolgokat kell csinálniuk.

– Hát bizony. Elhallgattak.

– Mit… – kezdte Ann.

– Mit… – kezdte Berry.

– Bocsánat – szólt Berry.

– Mondja csak – szólt Ann.

– Nem, mondja maga.

– Mi történt magával múltkor este a bálon?

– Kidobott egy rozmárbajszos ember, aki valami nagy tekintély lehetett.

– Az volt a házigazdánk.

– Az enyém nem.

Ann szeme kitágult.

– Azt akarja mondani, hogy magának nem mondták, hogy jöjjön el?

– Nekem csak azt mondták, hogy menjek el.

– De hát akkor miért?… – Hát, hogy magát láthassam.

– Ó!

– Lent voltam az előcsarnokban. Láttam, amint beszáll a liftbe.

– Az elevátorba? – kérdezte Ann amerikaiul.

– Az elevátorba – egyezett bele Berry. – Azt mondták, odafent bál van, hát felmentem.

Annen különös félénkség vett erőt. Bosszankodva vette észre, hogy reszket. Elgyengítette az előérzet, hogy rövidesen valami iszonyú nagy dolog fog történni.

Hogy ezt megelőzze, igyekezett visszakanyarodni a könnyed, felületes társalgáshoz.

– Mennyien voltak a bálon – mondta vidáman.

– Az én számomra csak egyvalaki volt ott – felelte Berry.

A könnyed, felületes társalgás csődöt mondott. És Ann lassan átlátta, ha beszélgetésüket az új-angliai Lelkiismerete megkövetelte határok közé akarja szorítani, akkor nagyon ügyesnek kell lennie, sokkal ügyesebbnek, mint eddig. Eszébe jutott, néhány héttel ezelőtt azt mondta Paterson bácsinak a telefonba, az Atlanti-óceán túlsó partjáról, hogy szeretne megismerkedni egy olyan férfival, aki mélyen a szemébe néz, és azt mondja: „Te vagy a párom!”, és azzal már karjába is zárja. Úgy látszik, megtalálta azt a férfit.

– El sem tudtam képzelni, hová lett aznap este – mondta Ann.

– Hiányoztam magának? – kérdezte Berry mohón. – Azt akarja mondani, hogy hiányoztam magának?

Ann Lelkiismerete, amely eddig a pillanatig oldalvást állt, megfigyelő helyzetben, most az előtérbe nyomult.

– Nem szeretném, ha tolakodónak tartanál – szólt ridegen –, de kötelességemet mulasztanám, ha nem figyelmeztetnélek rá, hogy most a Lányok Válaszútján állsz. Minden attól függ, mit felelsz az imént teltett nagyon kényes kérdésre. Nem tudom, vajon jól megfigyelted-e ezt a fiatalembert, de kénytelen vagyok közölni veled, hogy van a szemében valami csillogás, ami nekem sehogy sem tetszik. Ebben a helyzetben a legcsekélyebb bátorítás is végzetes lehet. Ha rám hallgatsz, azt feleled: „Ó, nem!” vagy: „Hogy jut eszébe?”, esetleg szó nélkül felvonod a szemöldököd. De akármit teszel, engedd meg, hogy a rendelkezésemre álló legnagyobb nyomatékkal felszólítsalak: ne süsd le a szemed és ne mondd azt: „Igen.”

– Igen – szólt Ann, szemét lesütve. – Persze hogy hiányzott. – Ismét felnézett, egyenesen Berry szemébe.

Ebben a lányban nincs semmi szégyen. – Tudja, éppen kezdett valamit mondani nekem, és természetesen kíváncsi voltam, mi az.

Berry összekulcsolta kezét. Köhentett. Majd köhentés után magas, vakkantásszerű hangot adott. Percy, a hattyú, felébredt, és megfelelő gorombaságot vágott hozzá.

– Csak ezt akartam mondani – szólt Berry, külön fuldokolva minden szótagon: – Szerelmes lettem magába, abban a pillanatban, ahogy megláttam.

– Gondoltam, hogy ezt akarja mondani – szólt Ann. Berry eddig is Ann szemébe nézett. Most karjába zárta. Nem kiáltotta ugyan: „Te vagy a párom!”, de Ann olybá vette, mintha ez is bele volna értve az ölelésbe. Elernyedten Berryre dőlt. Hogy Lelkiismerettel mi lett, nem tudta. Meghalt vagy eszméletét vesztette. Abban a helyzetben. amelyben csak szégyent lett volna szabad éreznie, Ann nem érzett mást, mint akkora boldogságot, hogy szinte nehéz volt elviselni. Abban a pillanatban, amikor csak Lord Biskerton dagadt, és flanellbe pólyáit ábrázatának lett volna szabad szemrehányóan előtte lebegnie, ő csak Berryt látta.

Ann kissé elhúzódott és felsóhajtott.

– Tudtam, hogy ez fog történni – mondta. – Azért szöktem meg akkor.

Berry újra a karjába ragadta. Egbert, a hattyú, odafordult Percyhez, a hattyúhoz, és halkan mondott neki valamit. Percy bólintott, azután mindkét madár gúnyosan felnevetett, hallhatóan. A hattyúk, akárcsak a segédszerkesztők, természettől fogva képtelenek megérteni a szerelem ifjú álmát.

– Persze nem volna szabad – szólt Ann elgondolkodva. – Nagyon helytelen.

– Dehogy.

– De hiszen én menyasszony vagyok – szólt Ann. Ez butaságnak hangzott, mindjárt, ahogy kimondta. Ilyen jelentéktelen kifogás.

– Szeretem – szólt Berry.

– Szeretem – szólt Ann.

– Marákkor tudtam, hogy szeretem, amikor megláttam aznap a Berkeleyban.

– Azt hiszem, én is tudtam.

– Egyszer majd elmegyek a Berkeleyba és megkérdeni az igazgatóságot, vajon nem lehetne-e emléktáblát elhelyezni a falon. Amikor aznap délután kijöttem a kocsmából, és maga már eltűnt, azt hittem, meghalok.

– És most, hogy végre megtalál, örömében hal meg, mi? – mondta Ann. Boldog mosoly ült az arcán. – Hogy ebből mi lesz!

– Mi lenne? – kérdezte Berry. Elragadtatásában hihetetlennek tűnt, hogy az egész világ nem fogja harsány lelkesedéssel üdvözölni minden reményének és vágyának csodálatos teljesedése alkalmából. – Csak nem gondolja – kérdezte hitetlenkedve –, hogy valakinek kifogása lehet?

– De gondolom.

– Kinek?

– Hát először is a vőlegényemnek.

– Ó…! – Berry egy legyintéssel elintézte ezt az elhanyagolható ismeretlent.

– És az apám. És az anyám. És a nagybácsim. És…

Berry gúnyosan kacagott. Így kacaghatott egy lovag a hétfejű sárkány barlangja előtt.

– Hadd kifogásolják.

Ann elégedetten felkacagott; kacaja olyan volt, mint egy boldog kis esőcsepp, amely a szivárványról hull le.

– Tudtam, hogy ezt fogja mondani. Éppen ezt szeretem magában. Milyen borzasztó volna, ha maga is… olyan volna, mint a többiek.

Berry megdöbbent. A kék égből távoli mennydörgés moraja hallatszott.

– Mint a többiek?

– Mint mindenki, akivel eddig találkoztam. Akik hivatalba járnak és…

– Hivatalba járnak – szólt Berry. Tompa volt a hangja, és a mennydörgés mintha közeledett volna.

De Ann is közeledett, és Berry elfeledkezett a mennydörgésről.

Ann megfogta Berry kabátjának hajtókáját.

– Van egy ötletem – szólt Berry.

– Nos?

– Miért ne mutatkozhatnánk be egymásnak? Képzelje el, milyen szép volna, ha tudnók, hogy kik vagyunk. Engem például úgy hívnak, hogy Conway.

– De azért csak nem kell ezentúl Mr. Conwaynek szólítanom?

– Beresford Conway. Minden pajtásom Berrynek hív.

– Engem meg Ann-nek. A másik nevem Moon.

– Ann Moon?

– Ann Moon.

Berry összeráncolta a homlokát.

– Ez olyan ismerős.

– Igazán?

– Azt hiszem, már hallottam valahol.

– Csakugyan? Hol?

– Nem emlékszem. Vagy olvastam valahol?

– Talán.

– Ann Moon. Moon. Moon. Egész biztos, hogy hallottam már, csak nem tudom, hol.

– Moon annyit jelent, hogy hold. És annyi híres hold van: a telihold, a félhold. Én és a Holdvilág, rengeteg.

Berry észrevette, hogy a nevek körül való felületes beszélgetéssel hasztalanul fecsérelnek el arany pillanatokat.

– Különben is mindegy – mondta. – Maga maga, és ez a fontos.

– Maga pedig maga.

– És mi ketten vagyunk mi ketten.

– De nem maradunk itt. Nem tetszenek nekem ezek a hattyúk.

– Ezek a hattyúk *nekem* nem tetszenek – szólt Berry, szemügyre véve őket.

– Ezek röhögnek rajtunk.

– Ezek csakugyan röhögnek rajtunk.

– Kitolunk velük. Beülünk a kocsimba, bemegyünk Londonba, és megvacsorázunk valahol. Mario például nagyon jó hely. Az erkélyen nem kell estélyi ruhában lenni, és ott nyugodtan beszélgethetünk anélkül, hogy két madár állandóan fülelne.

– Remek!

– Akkor majd a két hattyú leég.

– Úgy leég, ahogy hattyú még sohasem égett le.

Egbert Percyre nézett. Percy Egbertre nézett.

– Nahát! – mondta Egbert.

– Ezek a fiatal párok! – mondta Percy. – Még egy perc, és rosszul leszek.

5

Bodzaliget aludt a nyári ég alatt. Godfrey, Lord Biskerton, fel-alá járt benne, és gondterhesen szívta cigarettáját. Szentimentális hangulatban lehetett. Időnként felnézett a csillagokra, és úgy látszik, jó véleményt táplált felőlük.

Gyors lépések hallatszottak. A lord elébe ment a közeledőnek.

– Berry?

– Helló.

– Menjünk egy kicsit sétálni, fiacskám. Szeretnék beszélni veled.

Berry inkább tovaosont volna, hogy elhalássza ezt az interjút. Nagyon kényelmetlenül érezte magát. Amióta Ann kocsiján távozott Bodzaligetből, sok mindent tisztábban látott. Most már tudta, miért olyan ismerős neki Ann Moon neve.

Kevés olyan kínos dolog van a világon, mint arról értesíteni egy régi barátot, hogy épp most jegyeztük el a

menyasszonyát. Ez a teladat hűvös észt igényel, s a gondolatok nyugodt felsorakoztatását, és Berry inkább aludt volna egyet a dologra, és másnap jobban kiterveli. De Kétszersültünk, nyilván nem bízva puszta társalgásának varázserejében, erős kézzel megragadta Berry könyökét.

– Igen, öregem, tanácsot kell kérnem. Hol voltál egész este?

– Vacsorázni. Egy Mario nevű vendéglőben.

– Ismerem. Ann-nel voltam ott.

Ez úgy hangzott, mint egy végszó, és Berry tudta, hogy most be kellene vágnia. Már ki is nyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang.

– Marióhoz csak az menjen – szólt Kétszersült –, aki megkóstolja a minestronét. Ettél minestronét?

– Nem emlékszem.

– Nem emlékszel?

– Azt hiszem, ettünk valami levest – szólt Berry kétségbeesve. – De én annyira…

– Et-*tünk?* – kérdezte Kétszersült.

– A lánnyal voltam – szólt Berry. Szörnyűség így beszélni Annről, de mégis ez volt a megfelelő műszó.

– *A* lánnyal? – kérdezte Kétszersült hirtelen érdeklődéssel.

– Vele.

– Szóval megint találkoztatok.

– Igen.

– És hogy ment?

Berry fejest ugrott. Ha meg kell lennie, hát essünk túl rajta minél hamarabb.

– Eljegyeztük egymást.

– Nagyszerű. Szóval vőlegény vagy. Ejnye, ejnye.

– Bizony.

– Csak ennek az egy lánynak a vőlegénye, mi?

– Hogy érted?

– Te mindig józan, okos fiú voltál, tudtad, hol kell megállni – szólt Kétszersült irigykedve. – Én két lány vőlegénye vagyok.

– Micsoda?

Kétszersültünk felsóhajtott.

– Kettőnek. Éppen erre vonatkozólag szeretnék tőled tanácsot kérni. Mert különben kissé zavaros színben tűnik fel előttem a jövendő.

– Kettőnek? – kérdezte Berry elképedve.

– Kettőnek. Újra meg újra átszámoltam őket, de mindig ez az összeg jön ki. Ha emlékszel még, eredetileg csak eggyel kezdtem. Eddig nincs is semmi baj. Ez komoly, konzervatív politika. De most bonyodalmak léptek fel. Talán már említettem neked bizonyos Kicsi Valentine-t.

– A szomszéd lányt?

Kétszersültünk összeráncolta homlokát.

– Ne beszélj így róla. A szomszéd angyalt mondhatod, esetleg a közelben lakozó szeráfot.

– Kétszersült, hadd mondjam mindjárt meg neked…

– Ne – szólt Lord Biskerton gyengéd erőszakkal. – Hadd mondjam meg neked én. A kis Kicsit ma este a helyes útra térítettem. Valahol a Roxburgh út végén, ha jól emlékszem, a Myrtle sugárúttól számított harmadik lámpánál. A dolog a következőképpen történt…

– Kétszersült, ide hallgass…

– …a következőképpen történt. Kicsi mindmostanáig menyasszonya volt egy pancsernak. aki, bármilyen valószínűtlenül hangzik is, a Merwyn Flock névre hallgat. Hogyan tehetett ilyen ostobaságot, el sem tudom képzelni, de mégis ez a helyzet. Az illető színész, és ha minden jól megy, egy szép nap remélem átmegyek Amerikába, ahol fellép, és egy szívélyes záptojást vágok hozzá. Az aljas eb! Otthagyta Kicsit! – szólt Kétszersültünk, küzdve érzelmeivel, amelyek mindinkább eluralkodtak rajta. – Zsíros kezébe vette ezt a szerető szívet, szárazra facsarta, és eldobta, mint egy használt fogkrémtubust. Kicsi ma este levelet kapott tőle, amelyben tudatja, hogy éppen most vett feleségül valami színésznőt, de reméli, hogy azért jó barátok maradnak. Azért csak szeressük egymást, gyerekek, azt írja. Van egy ilyen dal. Azt énekeltem a fürdőkádban.

– Kétszersült…

– Úgy néztem, hogy kissé elkámpicsorodott lélekállapotban van, amikor elindultunk a moziba. Alig lehetett ráismerni régi, vidám énjére. Nem is derült jókedvre a dráma folyamán sem, sőt a Mikiegér sem csalt ki egyetlen mosolyt sem belőle. Hazafelé jövet mindent elmondott. És akár hiszed, öregem, akár nem, még csak félúton voltam felvidítási tevékenységemben, amikor már azt tapasztaltam, hogy szorosan összeölelkezünk, becéző szavakat mormolunk, és két perc múlva nagy meglepetésemre azt fedeztem fel, hogy jegyesek vagyunk. Ilyen az élet.

– Szereted? – Berrynek okosabb nem jutott eszébe.

– Hát persze hogy szeretem – szólt Kétszersültünk csípősen. – Oly szenvedéllyel szeretem, hogy elmém egyensúlya komoly veszélyben van. Most tudom, mi az,

meglátni és megszeretni valakit. Abban a pillanatban, amint megláttam, valami azt súgta, hogy most megtaláltam a páromat. Nincs kétség afelől, fiacskám, mi ikerlelkek vagyunk. Másrészt viszont ez nem változtat azon a tényen, hogy két lány vőlegénye vagyok.

– De nem vagy.

– Pszt, pszt – szólt Kétszersült, akit bosszantott barátjának nehéz felfogása. – Hát számold meg magad. Kicsi, az egy, Ann…

– Ann az én menyasszonyom.

Kétszersültünk csettintett.

– Dehogyis – szólt türelmesen. – Ne akard a végeredményt összezavarni henye élcelődéssel. A te menyasszonyod az a lány, hogy is hívják…

– Úgy hívják, hogy Ann Moon.

– Micsoda?

– Hallottad.

– Hallottam – szólt Kétszersült. – De nem tudom, vajon hihetek-e a fülemnek? Azt akarod mondani, hogy Ann, az én menyasszonyom, szívtelenül és ridegen eljegyezte magát valaki mással? Te jó isten! Micsoda szörnyű fényt vet ez a nők állhatatlanságára! Ezt a nemet el kell törölni. Sokszor mondtam. Te csakugyan azt akarod mondani, hogy te és Ann…

– Azt.

– Ő volt az a lány, akinek a kocsijába beugrottal, és azt mondtad, hogy a titkosszolgálat embere vagy?

– Ő.

– Középtermet, szürke szem, szép arc, és az orrát

összeráncolja, amikor…

– Köszönöm, én is ismerem látásból, nem kell leírnod.

– Nahát, ez a legfurcsább dolog, amit életemben hallottam – szólt Kétszersült.

Egy darabig bénult csendben merengett.

– De talán így a legjobb – szólt végül is.

– Én is azt hiszem.

– Tulajdonképpen – szólt Kétszersült, most már határozottan felderülve –, azt lehetne mondani, ez oly cél, aminőt óhajthat a kegyes.

– Éppen ezt akartam én is mondani.

– Persze, persze, persze, persze – szólt Kétszersült növekvő elégedettséggel. – Most már látom, hogy jobban nem is sikerülhetett volna. Pillanatnyi bosszúságom és sértettségem elmúlt, és most már nyugodtan szembenézek a tényekkel. Most már tisztában vagyok vele, hogy Ann tulajdonképpen egy cseppet sem szeretett.

– De kedvel téged. Maga mondta.

Kétszersültünk szomorúan mosolygott, és öt további perszét hallatott.

– Valahogy nem illettünk össze. Én mindjárt láttam. Tudod, az volt a szokása, hogy hirtelen rám sandított, és azután gyorsan elnézett, mintha azt remeke volna, mégsem én vagyok én, de azután szomorú szívvel kénytelen volt megállapítani, hogy mégis én vagyok én. Sosem lett volna boldog velem. Tisztára annak köszönhető, hogy igent mondott, hogy Edgelingben kértem meg a kezét, abban a szent pillanatban, amikor a napnyugta és a borostyán lepte falak érzelmessé tették. Vedd el tőlem, öreg barátom, áldásom raja. Vedd el tőlem, mondom. Vedd el egész

nyugodtan.

– Oké – mondta Berry. – Oké, el is veszem.

Kétszersültünk élesen felkiáltott:

– De te vajon a megfelelő ember vagy?

– Az hát!

– Te azt hiszed, de az még nem minden, öregem. Meggondoltad? Megfontoltad? Tisztában vagy kétes helyzeteddel?

– Hogy érted ezt?

– Hogy értem? Ne felejtsd el, hogy színleléssel hálóztad be a szívét. Ezt tudnod kell. Az ördögbe is, te ennek a madárkának…

– Ne hívd madárkának.

– Te ennek a bájos és idealista leányzónak egy titkos ügynököt ígértél álarccal, pisztollyal, teljes felszereléssel, romantikától csepegőn, és ő ilyennek is könyvelt el. De mit fog szólni, ha megtudja, hogy közönséges tintakukac vagy, aki papírmandzsettavédővel dolgozik a City egy irodájában?

– Igen – mondta Berry lesújtva.

– Mi az, hogy igen?

– Igen, erre én is gondoltam.

Boldogtalanul bámult a dísztó vizére a vasrácson keresztül. A víz hidegnek és lehangolónak látszott. Szél kerekedett, sóhajtott a fák lombja közt, és hangja egy órával ezelőtt még édes suttogás lett volna, most pedig olyan volt, mint egy gúnykacaj. Nagy veszendőség szállt bele az éjszakába.

– Szerinted bosszankodni fog, ha mindent megtud?

– Bosszankodni? – szólt Kétszersült. – Szerintem leharapja a fejed.

– Azt nem bánnám, feltéve, hogy hajlandó volna azután is szóba állni velem.

Elhallgattak.

– Holnap felmondok az öreg Frisbynek – szólt Berry. – Azután elutazom… Amerikába vagy valahová… és megpróbálok csinálni valamit, amit érdemes.

Kétszersültünk résztvevő lélek lévén, bátorította barátját.

– Kitűnő ötlet. Tarts Nyugatnak, fiatalember, lőj egy-két mexikóit, és küldd el Ann-nek a bőrüket; ki tudja, akkor talán még minden jóra fordul. A fő dolog, hogy semmiképpen sem szabad megtudnia, hogy kifutófiú vagy a nagybátyja irodájában.

– Te nem mondod meg neki?

– Hogy képzeled!

– De olyan rossz érzés, hogy hazudom neki.

– Végzetes lenne, végzetes, abszolúte végzetes, fiam, ha megmondanád – szólt Kétszersült hevesen. – A dolgok mai állásában végzetes.

– De hát egyszer csak rá fog jönni.

– Majd egyszer, az igaz. De inkább később jöjjön rá, amikor a szerelem kacagó istenkéje már szorosabbra fűzte a láncokat. Te nem tanulmányoztad annyira a női nemet, mint én. Én ismerem a nőket a fülbevalójuktól a cipőtalpukig. Sose vallj be semmit egy lánynak, amíg meg nem erősítetted a helyzetedet. Ha egy lány megtudja, hogy egy majdnem idegen férfi bolonddá tette, mindjárt a plafonon van. Később, akkor már más. Később már azt mondja magában: „Ó, annyi baj legyen. Hiába, George vagy akárhogy hívják, az ilyen. Mindig gondoltam, hogy egy kicsit dilis, most legalább tudom.” És azután húsz percig rettenetesen szidja a fiút, de csak a fiú

lelkének üdvéért, és hogy megmutassa, ki az úr a háznál, azután jön a megbocsátás, a kibékülés, és a lassú áttűnés az ölelésbe.

– Van benne valami – szólt Berry felderülve.

– Nem valami, hanem minden. Ha egy fiú egyszer már megszilárdította helyzetét egy lánynál, akkor többet semmitől sem kell félnie. A felületes szemlélő időnként esetleg úgy láthatja, hogy a lány dühösebb, mint egy pulykakakas, de a fiú, ha helyzete már megszilárdult, mindig megszelídítheti. Védőbeszédet mondhat. Négykézláb mászkálhat a padlón, és a haját tépheti. Köntörfalazhat és falat köntörözhet. Ha a lány már megszokta, hogy ott lássa a fiút maga körül, és megengedte, hogy a fiú beegye magát a faburkolatba, akkor a fiú mindig ki tudja békíteni. De most, pillanatnyilag, egy szót se! Titok és hallgatás. Ne is álmodj arról, hogy megvallj valamit, amíg az idő meg nem érett rá.

– Nem is.

Berry mély lélegzetet vett.

– Köszönöm, Kétszersült – szólt forrón. – Örülök, hogy tanácsot kértem tőled.

– Mindig is fordulj hozzám tanácsért. Gyere mindig hozzám kicsiny gondjaiddal és bajaiddal. Szeretem, ha fiatal barátaim tudják, hogy Godfrey bácsiban mindig megbízhatnak.

– Most már sokkal jobban érzem magam.

– Én sem érzem már olyan rosszul magam – szólt Kétszersültünk. – Bevallom, az este folyamán voltak perceim, mikor bizonyos nyugtalansággal töltött el az a tudat, hogy egy menyasszonnyal többem van a kelleténél. De most már nyugodtan állíthatom, hogy van Isten, és gondot visel a

világra. Azt hiszem, meg kell ünnepelnünk az eseményeket, öreg fiú. Mi volna, ha holnap együtt ebédelnénk a Cityben? A Citybe mehetünk anélkül, hogy Dykes, Dykes és Pinweed nekem esnék. Érted megyek a hivatalodba fél kettőkor.

6

Lord Hoddesdon ezt az emlékezetes estét a klubjában töltötte, és fényűzően megvacsorázott. Mindazokat a dolgokat ette, amelyeket az orvosa megtiltott, és megivott egy üveg bort, ami orvosa határozott állítása szerint méreg neki. Bizonyos alkalmakat megfelelő ünnepélyességgel kell megülni, ha az egész orvosi kar tüzet okád is; és most ilyen alkalom derítette fel Lord Hoddesdon életét. Éppen most adta bérbe Edgeling-kastélyt Mr. Frisbynek a goodwoodi futtatás hetére, és az utána következő hónapra, és egy hatszáz fontról szóló csekk éppen útban volt, hogy felvidítson egy bankárt, aki már csaknem feladta a reményt.

A kampány kezdetén Lord Hoddesdon attól tartott, hogy semmi sem lesz a dologból. T. Paterson Frisby, amikor megmutatták neki Edgeling fényképét, csak dörmögött. Majd amikor némileg beszédesebb lett, azt kérdezte, vajon mi a nyavalyát csináljon egy falusi kastéllyal, amely akkora, mint a Carlton Hotel. És amikor Lord Hoddesdon kísértően megcsillogtatta szeme előtt a goodwoodi lóversenyt, Mr. Frisby eléggé élesen megjegyezte, hogy ha őlordsága olyan bolondnak tartja őt, akinek örömet szerez megjátszani a gebéket, akkor súlyosan téved.

Később azonban engedett merev álláspontjából. Elkérte a fényképeket. Gondolkozási időt kért. És ma a vár végleg

elesett, kapitulációját azzal indokolva, hogy végeredményben nem tudja, nem lenne-e csakugyan szép dolog a goodwoodi futtatás hetében estélyt adni unokahúga, Ann tiszteletére. Akkor meghívhatná Ann barátait, és viszonozhatná vendégszeretetüket, mondta Mr. Frisby.

Lord Hoddesdon nem hitte el, hogy ez Mr. Frisby igazi indítéka. Jó megfigyelő lévén észrevette, hogyan fűződnek szorosabbra a szálak Mr. Frisby és Lady Vera Mace között, és úgy vélte, Vera keze van a dologban. Márpedig, gondolta Lord Hoddesdon, Benedictine-likőrt szopogatva és egy Corona-corona szivart szíva, ez igazán kedves tőle. Igen nagyon kedves. Voltak idők, amikor nem tudott húgára gondolni a tengeribetegség előérzete nélkül, de most egészében véve helyeselte húga létezését.

Elhatározta, hogy elzarándokol a Davies Streetre és áldását adja Verára. Igazságszerető ember lévén, hitt abban, hogy a testvéreket bátorítani kell, ha megérdemlik. Elszívta szivarját, vette kabátját, kalapját, és elindult.

Amikor a lakásba ért, nem talált ott mást, csak a szobalányt. Kényelembe helyezkedett, és átengedte magát a hatszáz fontra vonatkozó ábrándoknak. Nemsokára kulcs csikordult a zárban, és a következő pillanatban besietett a szobába Lady Vera.

– George! – kiáltotta, és megkönnyebbülés volt a hangjában. – Hála istennek, hogy itt vagy. Épp most akartam érted telefonálni a klubodba.

Ez a testvéri szeretet meghatotta Lord Hoddesdont. Eszébe sem jutott, hogy valami kellemetlenség történhetett. Olyan világban, ahol az ember hatszáz fontos csekkeket kap, nem történhet semmiféle kellemetlenség.

– Igazán, öreglány? – szólt kedélyesen. – Hát itt vagyok. És

nagy újságaim vannak.

– *Nekem* vannak nagy újságaim – szólt Lady Vera, egy székbe roskadva, mint a királyné egy tragédiában. – A lehető legrosszabb újságaim.

– Szent Isten – mondta Lord Hoddesdon lelohadva. Eszébe jutott, hogy mindjárt tudhatta volna, Vera el fogja rontani ezt az estét.

Lady Vera felugrott a székből, bátyja felé fordult, és most a kandalló előtt állt, pihegve. Lord Hoddesdon belevájta sarkát a szőnyegbe. Voltak pillanatok, amikor húga dürgő fácánra emlékeztette; és bár szerette a dürgő fácánokat a maguk helyén és idején, nem szenvedhette azok műkedvelő utánzatait kicsiny szalonokban.

– Mi baj? – kérdezte ingerülten.

Lady Vera végre megtalálta hangját.

– George, éppen most vacsoráztam Lady Corstorphine-nal.

– Na és?

– Mariónál.

– Na és?

– Na és mit gondolsz?

– Hogy érted azt, hogy mit gondolok?

– Ann volt ott.

– Miért ne lett volna?

– Nem velünk. Fent az erkélyen.

– Na és?

Lady Vera szikrázó tekintetet vetett fivérére, és kibocsátotta mennykövét.

– Egy férfival volt, George.

Lord Hoddesdon egy utolsó gyenge kísérletet tett, hogy megragadja az elszálló Boldogság köpenyét. De mialatt kimondta, már tudta is, hogy erőfeszítése hiábavaló.

– Nincs abban semmi – mondta elhaló hangon. – Nem látok abban semmit. A lányok manapság…

– Ne légy ostoba, George – vágott közbe Lady Vera, eloszlatva utolsó reményét. – Ha Toddy Mailing vagy Bertie Winch, vagy akármelyik fiú lett volna azok közül, akikkel táncolni szokott, hát azt hiszed, felháborodnék? De ezt a férfit még sóséin láttam. Nyilvánvalóan ő *a* férfi.

– Csak nem az, akivel Jane Venables látta azon a bizonyos napon a kocsiban?

– De az lehetett.

– Nem tudhatod biztosan – könyörgött Lord Hoddesdon.

– Megtudhatjuk – szólt Vera. – Itt van Ann. Megkérdem.

Kulcs csikordult a zárban, és a haliból egy leány hangja hallatszott. Csendesen dalolt magában.

– Úgy látszik, nagyon jól érzi magát – szólt Lord Hoddesdon sértődötten.

– A vendéglőben is nagyon jól érezte magát – szólt Lady Vera. Hangja zordon volt. – Egymás szemébe bámultak.

– Nem!

– És fogták egymás kezét.

– Nem! Az ördögbe is!

– Magam láttam, mondom.

Az ajtó kinyílt.

– Ann, drágaságom – szólt Lady Vera. – Hát megjöttél.

Annt elhagyta a vidámsága. Egy lány sem örül egy

kellemetlen jelenetnek, és Ann tudta, hogy az áll előtte. Ann Moon természetétől távol állt minden alattomosság. Nem volt szándékában eltitkolni azt, ami történt. Csak az a kérdés nyugtalanította, hogy hogyan közölje. Tudta, van, aki jobban szereti, ha gyengéden értesítik a rossz hírekről. Más viszont azt szereti, ha rázúdítod, mint egy veder vizet, és túl van rajta.

Még a kétféle módszer előnyeit és hátrányait mérlegelte magában, amikor Lady Vera megszólalt, és Ann tudta, hogy nincs szüksége egyik módszerre sem.

– Ki volt az a barátod, akivel ültél? – kérdezte Lady Vera.

– Az az alak, akivel együtt vacsorázott – szólt Lord Hoddesdon, aláhúzva a lényeget. – Az az alak – folytatta, kiküszöbölve minden félreértés lehetőségét –, akivel ott ült Mario erkélyén?

– Igen – szólt Lady Vera legacélosabb hangján. – A kezét fogtad, ha még emlékszel, és a szemébe bámultál.

Ebben a helyzetben egy jól nevelt lánynak gyötrődnie kellett volna. Egy még jobban nevelt lány esetleg könnyekben tör ki, és arcát kezébe rejti. Ann, leküzdhetetlen inger folytán, szerencsétlenségére a dolog nevetséges oldalát látta meg. Mielőtt megakadályozhatta volna magát, boldog nevetése visszhangzott a szobában.

Lord Hoddesdon a boldog nevetésről ugyanolyan véleményt táplált, mint a dürgő fácánról. A megfelelő helyen senki sem élvezte jobban nálánál. De egy ilyen pillanatban, és egy lány részéről, aki úgy játszik az ő nyamvadt fiával, mint macska az egérrel, a nevetés nagyon kínosan érintette.

– Ne vihogjon – szólt rá.

Ann elkomolyodott.

– Bocsánat – mondta. – De olyan mulatságos, hogy te

egész idő alatt láttál.

– A dolog humoros oldala engem kevésbe vonz – szólt Lady Vera komoran.

– Bocsáss meg – szólt Arin. – Nem kellett volna. Nagyon nem szép tőlem… De tudod, hogy van az, ha az ember ideges.

– Ideges! – Lord Hoddesdon felhördült. – Maga ideges? Soha életemben nem láttam lányt, aki nyugodtabb és… hogy is mondják… hával kezdődik.

– George – szólt Lady Vera –, hallgass már.

Lord Hoddesdon visszasüllyedt székébe. Szerette volna, ha magával hozza ma este a Rokon értelmű szavak szótárát.

– Bocsánat – mondta Ann harmadszor is –, és igazán, ha előbb tudom, hát előbb szólok, de attól félek, hogy nem megyek hozzá Godfreyhez.

Lord Hoddesdon enyhén mozgásba jött, mint egy vulkán, amelyről tévesen azt hiszik, hogy már kialudt. Húga. ismerve a tüneteket, tiltóan felemelte kezét.

– George!

– Hát egy szót sem szólhatok? – kérdezte Lord Hoddesdon megrendítően.

– Nem.

– Na jó. De én vagyok a család feje. Biskerton az én egyetlen fiam. És ez a lány nyugodtan bejön, és azt mondja, hogy cserben akarja hagyni Biskertont, mint egy… mint egy… szóval cserben akarja hagyni. És akkor ne szóljak egy szót sem. Értem. Hogyne. Persze. Remélem – szólt Lord Hoddesdon megsemmisítően –, nincs kifogástok az ellen, ha kirakok egy pasziánszot, mialatt ti megbeszélitek ezt az ügyet… ezt az ügyet, amelyhez nekem természetesen nincs semmi közöm. Hah! – mondta őlordsága, és a szomorú

helyzet ellenére sokkal jobban érezte magát.

Lady Vera Annhez fordult.

– Talán volnál szíves megmagyarázni.

– Nem hiszem, hogy bármit is meg kellene magyarázni.

– Persze hogy nem – szólt Lord Hoddesdon szívélyesen, szavait egy porcelán macskához intézve, amely a könyökénél állt egy kis asztalon. – Már miért is kellene. Nincs itt semmi magyaráznivaló. Igaza van. Elég neveletlenek vagyunk mi, hogy annyit kérdezősködünk. De hadd mondjam meg magának…

– George!

– Ó, semmi, semmi – mondta Lord Hoddesdon.

– Úgy értem – szólt Ann –, ha láttál Mariónál, akkor úgyis tudod…

– Értem; számodra az egyetlen megbeszélésre méltó pont az, hogy szakítani akarsz unokaöcsémmel a miatt a férfi miatt, akivel ma este vacsoráztál. Én pedig úgy érzem, tekintettel arra, hogy szüleid az én gondjaimra bíztak, és én ennek folytán bizalmi és felelős helyzetben vagyok, mégis jogom van megkérdezni…

– Hogy ki az ördög az a nyomorult alak?! – szólt Lord Hoddesdon, ismét felbukkanva a felszínre.

Lady Vera összeszorította ajkát. Az ő szavai is végeredményben erre a kérdésre irányultak, de ő másképp fogalmazta volna meg. Márpedig jobb szerette kérdéseit személyesen feltenni. Olyan pillantást vetett bátyjára, hogy az visszasüllyedt széke mélyébe. Lady Vera pedig ismét várakozásteljesen fordult Ann felé.

– Igen – szólt. – Ki ő?

– Conwaynek hívják.

– És mi ő?

– A titkosszolgálatnál van.

Lord Hoddesdon, bár összezúzták, ezt mégsem hagyhatta szó nélkül.

– Titkosszolgálat? Titkosszolgálat? Titkosszolgálat? Ilyen marhaságot még nem hallottam.

– George!

– Igen, de hát az ördögbe is…

– George!

– Ó, persze, persze, persze.

– Szóval a titkosszolgálatnál van? – szólt Lady Vera, figyelmen kívül hagyva a vulkán morajlását. – Ő mondta?

– Ő.

– Ma este?

– Nem. Hanem amikor először találkoztunk.

– Az mikor volt?

– Talán egy hete.

– Egy hete! Egy hete! Egy hete!

– George!

– Ó, persze, persze, persze.

– Szóval egy hete ismered azt a fiatalembert, akihez hozzá akarsz menni? – szólt Lady Vera. – Csodálatos! Szabad érdeklődnöm, hogyan ismerkedtél meg vele?

– Beugrott a kocsimba.

– Micsoda? Miért ugrott be?

– Mert a Szippantót üldözte.

– Sajnos, nem értem ezt a modern tolvajnyelvet. Mit értesz azon, hogy a Szippantót üldözte?

– El akart fogni egy bűnözőt, akit Szippantónak hívnak. Csakhogy nem ő volt az. Már úgy értem, hogy nem a Szippantó. De ő azt hitte, hogy a Szippantó, és beugrott a kocsimba, és én elvittem Esherbe. És azután megint találkoztam vele.

– Hol?

– Bassingerék bálján.

– Ó! – Lady Vera kissé megrendült. – Hát ismeri Bassingeréket?

Ann őszinte volt, mint mindig.

– Nem.

– De hisz azt mondod, hogy ott volt a bálon.

– Csak azért, mert meglátott, amint beszálltam az elevátorba. Nem hívták meg.

A vulkán kitört. A szemtanút, aki mindkét alkalommal jelen volt, ellenállhatatlan erővel emlékeztette volna a jelenet a Mont Pelée tűzhányó borzalmaira.

– Nem hívták meg? Nem hívták meg? Egy kaputörő! Hallod? Az én egyetlen fiam nem elég jó ennek a lánynak, hát szépen felcsíp egy nyavalyás kaputörőt!

Ez az értesülés annyira megrendítette Lady Verát, hogy még annyi ereje sem maradt, hogy ennyit mondjon: – George!

– Nahát! – szólt végül, és mélyet lélegzett.

– Én inkább azt gondolom, nagyon kedves volt tőle – szólt Ann dacosan.

– Kedves!

– Hát persze. Ilyesmit tenni csak azért, mert annyira szeretett volna látni engem. Nem olyan kellemes, ha az embert kidobják egy bálból.

– Szóval ki is dobták. Értem. Remek! És mikor találkoztatok legközelebb?

– Ma este.

– És…

– Megcsókolt – szólt Ann merészen, és minthogy öntudatos, modern lány volt, azt kívánta, bár ne pirult volna el. – És én is megcsókoltam. És szerelmet vallott. És én is szerelmet vallottam. Azután elmentünk vacsorázni.

A csöndet nem törte meg más, mint Lord Hoddesdon olvadt lávára emlékeztető bugyborékolása.

– És nem tudsz róla semmit – szók Lady Vera –, csak azt, hogy állítólag a titkosszolgálatnál van, és hogy nem kívánt személy Bassingerék bálján? Van ennek a figyelemre méltó férfiúnak állandó lakóhelye? Vagy csak úgy kóborol az utcán, és időnként beugrik egy leány kocsijába?

– A címe – mondta Ann áhítattal ejtve ki, mert szent volt előtte: – Pacsirtavölgy, Bodzaliget, Fészek.

– Micsoda! – kiáltott Lady Vera.

– Micsoda! – kiáltotta Lord Hoddesdon.

– Mi baj? – kérdezte Ann meglepődve.

– Semmi – szólt Lady Vera.

– Semmi – szólt Lord Hoddesdon.

– Ha úgy gondolják, hogy rendes ember nem lakhatik kertvárosban, hát neki igenis muszáj – szólt Ann ismét dacosan –, mert a titkosszolgálatnál nem fizetnek valami sokat.

– Értem – szólt Lady Vera bársonyos hangon. – Ez a fiatalember nem jómódú. Milyen szerencse, hogy úgy határozott, gazdag lányt vesz el.

– Hogy érted? – kiáltotta Ann. – Csak nem akarod azt mondani, hogy…

Lady Vera modora megváltozott. Oly intenzíven anyai lett, hogy bátyja, aki széke mélyén morgolódott, most döbbent tisztelettel meredt rá.

– Kedves gyermekem – mondta Lady Vera, és mosolya a filmbirodalomban fellelhető valamennyi anyai mosoly összegezéseként hatott –, természetesen tisztában vagyok vele, hogy mit érzel ez iránt a férfi iránt, de igazán az eszedre is kell hallgatnod. Nem mintha ostoba, önállótlan leány volnál. Untig eleget láttál a világból ahhoz, hogy tudd, az élet nem tündérmese.

– Vagy olcsó ponyvaregény – mondta Lord Hoddesdon.

– Vagy olcsó ponyvaregény – mondta Lady Vera. – Tudod, hogy milyenek a nagyvárosok. London tele van kalandorokkal; gondolom, New York is. Ez a férfi is az.

– Szó sincs róla!

– Drága gyermekem, dehogyisnem. Magad is rögtön látnád, ha a szenvedély nem vakítana el. Beugrani lányok kocsijába! Tisztességes ember nem ugrik be lányok kocsijába!

– Én bizony nem – erősítette meg Lord Hoddesdon. – Soha életemben nem ugrottam be lányok kocsijába.

– Ann-nel beszélek, George – szólt Lady Vera szelíden. – Nem érdekel bennünket az önéletrajzod. Te, úgy látszik, nem tudod, drágám – folytatta –, hogy mennyire közismert leány vagy. Fényképed benne van valamennyi képes hetilapban.

Mindenütt lehet látni téged. Tucatnyi módja is van annak, hogy ez a férfi látásból megismerhetett. Nyilván jól megjegyzett magának; és amikor azon a bizonyos napon meglátott a kocsidban, megragadta az alkalmat. Tudta, mennyire tetszik egy élénk képzeletű lánynak, ha egy férfi beugrik melléje, és arra kéri, segítsen üldözni egy bűnözőt. Jól tudta, hogy nagyon gazdag ember lánya vagy…

Ann-nek ebből elege volt.

– Nem hallgatom tovább – jelentette ki kereken.

– Nincs is mit – felelte Lady Vera. – Már mindent elmondtam. És ha van egy kis eszed, magad is be fogod látni…

– Jó éjszakát – mondta Ann, és égnek emelt orral távozott.

Villamossággal telt csendet hagyott maga mögött. Lord Hoddesdon törte meg.

– Nos? – mondta.

– Mi a csudát akarsz mondani azzal, hogy „nos”? – vágott vissza Lady Vera. A harciszellem még bizsergett benne, és ingerlékennyé tette.

– Mit szólsz ehhez?

– Mihez mit szólok?

– Úgy értem, gondolod, hogy sikerült meggyőznöd arra a fickóra vonatkozólag? Hogy kalandor meg minden?

– Legalábbis adtam neki valamit, amin gondolkozhat.

Lord Hoddesdon a bajszát húzogatta.

– Furcsa dolog ezzel a címmel.

– De kedves George – mondta Lady Vera ugyanazzal a türelmes megvetéssel, amellyel egy másik nagy elme azt szokta volt mondani: „De kedves Watson!” –, igazán nem

tudom, miért tartod furcsának.

– Hát a fenébe is – méltatlankodott őlordsága –, és a véletlen az semmi? Pacsirtavölgy, Bodzaliget – ott lakik Godfrey is.

– Ott bizony. És nincs kétségem, hogy ez az ember valahogy összeismerkedett Godfreyvel. Godfrey, akinek fogalma sincs a tartózkodásról, hanem elfecsegi legmagántermészetűbb dolgait is az első jöttmentnek, aki az útjába akad, kétségkívül elmondta neki, hogy kicsoda, bizonyára megmutatta Ann fényképét, és megemlítette azt is, hogy nagyon romantikus lány. És amikor a férfi meglátta Annt egyedül ülni a kocsiiában, rádöbbent, hogy itt a nagy alkalom.

– Értem – szólt Lord Hoddesdon az atya szomorú komolyságával. – Gyakran gondoltam már, hogy Godfreynek valamiféle elmegyógyintézetben volna a helye. Ő csinálta ezt az egész kalamajkát. Vajon tehetünk még valamit?

– Hát hogyne tehetnénk. Csak nem képzeled, hogy nyugodtan tűröm, hogy ez az ember tönkretegye Ann életét? Az egész ügy vélhetőleg anyagi kérdéssé alakul. Mr. Frisbynek le kell pénzelnie azt az embert.

– Gondolod, hogy hajlandó lesz rá?

– Természetesen. Neki éppannyira szívügye, mint nekünk, hogy Ann ne keveredjék semmiféle bonyodalomba.

– Miért?

– Nővére, Ann anyja, ha jól tudom, rendkívül kellemetlenné válnék, ha Ann nem megfelelő férfihoz menne hozzá.

– Aha! – szólt Lord Hoddesdon, akiben világosság gyulladt. Mindent tudott, amit kellemetlen nővérekről tudni lehet.

– Így tehát a legjobb lesz – szólt Lady Vera –, ha holnap reggel kimégy Pacsirtavölgybe, és beszélsz azzal az emberrel. Mr. Frisbyt rábírom, hogy adjon neked egy csekket.

Lord Hoddesdon erősen összerezzent. Eddig a pillanatig könnyedén és bizonyos távolságból nézte az ügyet. Sosem álmodta volna, hogy neki kell kezébe venni a tárgyalásokat. Maga az az eszme, hogy ismét tel kell keresnie Sztálin tanítványának felvonulási területét, és kitennie magát annak, hogy felújítja ismeretségét azzal a rendkívül harcias, monoklis, és különös szavakat használó kicsi emberrel, összeborzasztotta.

– Pacsirtavölgybe? – kiáltotta. – Megy a hóhér, nem én!

– George!

– Hiába mondod, hogy George. Nem megyek. Nem szeretem Pacsirtavölgyet. Van valami abban a helyben. Nem hoz szerencsét.

– Ne légy abszurd!

– Abszurd? Hát gondold csak meg, mi történt a múltkor. Lementem egy szürke cilinderben, amelyről azt reméltem, hogy még egy fél tucat ascoti lóversenyt végigcsinálok vele, és csak éppen hogy ép bőrrel sikerült megmenekülnöm egy piros csíkos posztósapkában. És ez még nem is minden. Ez még csak a fele. Szaladnom kellett, szaladnom, mint egy nyúlnak, a pokolba is, hogy ne gyilkoljon meg egy sörrel-bélelt bennszülött. Hátsó kerteken kellett keresztülvágtatnom, és ablakokon kellett beugranom. És akkor te még nyugodtan arra kérsz, hogy menjek oda újra! Annál nekem is több eszem van! Nem – mondta Lord Hoddesdon határozottan –, azt az eszmét helyeslem, hogy ajánljunk pénzt annak a fráternek, de tiltakozom az ellen, hogy engem nevezz ki fizető tisztnek. Inkább csináld rendes,

szabályos úton. Menj el Frisby barátodhoz, és kérd meg, hogy küldje el az ügyvédjét ahhoz a fickóhoz. Ez az ügyvéd dolga. Jó éjszakát, Vera.

És megragadva kalapját. Lord Hoddesdon az ajtóhoz ugrott. Még ott időzhetett volna, ha meg akarja hallani, mit felel húga az ultimátumra, de nem akarta.

---

[1] Azt hiszem, nyugodtan írhatjuk magyarosan ezt a nevet, mert valószínűleg magyar eredetű. A New York-i nyelvbe sok magyar kicsinyítő szó ment át, pl.: Chiby (Csibi), eetzy-beetzy (ici-pici). A fordító.

TIZEDIK FEJEZET

1

Bár a Lord Biskerton és barátja, Berry Conway által rendezett kis lakoma elsősorban kölcsönös boldogságuk megünneplésére szolgált, alig ültek le az asztalhoz, az ebéd máris elvesztette gondtalan jellegét, és leplezetlenül az utak és módok megbeszélésévé vált. Egyikük figyelmét sem kerülte el helyzetük rendkívüli bonyolultsága. Mindegyikük jócskán törte a fejét az elmúlt éjszaka, és majdnem rögtön szakszerű hangot ütöttek meg.

– A dolog veleje az – mondta Kétszersültünk, amikor a pincér magukra hagyta őket, és lehetségessé vált az étlapnál meghittebb dolgokról beszélniük –, hogy mihez kezdünk ezután?

Berry bólintott. Elismerte, hogy csakugyan ez itt a kérdés.

– Nem mondom – folytatta Kétszersült –, hogy nem ez a legszebb, legvígabb nap egész esztendőnkben, mivelhogy igazán az. Szerelmesek vagyunk. Remek! Szeretnek bennünket. Isteni! Semmi sem lehetne ennél édesebb. De most az a kérdés merül fel, vajon honnan a csodából szerezzünk készpénzt ahhoz, hogy az ügyet szerencsésen dűlőre vigyük? Nem mulaszthatjuk el, hogy szembenézzünk a ténnyel: kettőnknek együtt annyi pénzünk van, amennyiből egy házassági szertartásra futná. Nekünk azonban kettőre van szükségünk.

Berry ismét bólintott. Nem mulasztott el szembenézni a

ténnyel.

– Mert – folytatta Kétszersült – a lelkészek nem ismerik az egy-adag-két-teríték-rendszert. Ahányszor a kivégzőosztag összejön, még ha ugyanaznap történik is, és mindössze néhány perc választja el, a lelkész már kéri az ő kis borítékát. És így szemben állunk a Pénz örökös problémájával, valamint azzal a problémával, hogy hol hajtsuk fel. Ki az a vörös képű alakzat – kérdezte végignézve a termen –. aki oly atyailag lóbálja felénk a kezét? Nem ismerem. Egy üzletbarátod a Cityből?

Berry követte barátja tekintetét. Az ajtó mellett egy asztalnál kövér és jókedvű férfiú ült, és szemmel láthatólag nem sajnált magától semmit. J. B. Hoke, ez a nagy hasú szélhámos, ebédjét mindig valóságos szertartássá avatta: és templomául rendszerint éppen ezt a vendéglőt szemelte ki. Mert itt olyan levest kapott, amely igazán leves, olyan sültet, amely igazán sült, és ráadásul azt a szívélyes érzeményt, amelyet a vendéglősök árasztanak ama vendégekre, kik rendszeresen keresik fel őket, és nem tartja vissza őket az élvezettől sem fukarság, sem pedig holmi modern étrendi rögeszme.

J. B. Hoke soha életében nem élt diétán. Pályafutásának jelenlegi magaslatán arra sem volt semmi oka, hogy takarékossági okokból korlátok közé szorítsa magát. J. B. Hoke ügyei jól álltak. Minden Szarvas Varangy részvényétől megszabadult négyshillinges árfolyamon, és reggel értesült a *Financial News*ból, hogy a papiros lement egy shilling hat pennyre. Kényelmesen várhat, hogy újra megvegye, lehetőleg akkor, amikor már egy shillingre ment le, és akkor majd közhírré teszi az új ér felfedezését, és semmi más dolga sem lesz, mint nyugodtan ülni, és nézni, hogy emelkedik fel a részvény az egekig. Mr. Hoke jövője éppolyan rózsás színben

ragyogott, akár az arca.

Berryre mohóságtól és jóakarattól kidülledő szemet vetett. Szórakoztatta az a gondolat, hogy nemsokára nagy vagyonra tesz szert egy bányából, amelyet ötszáz fontért vett meg ettől a fiatalembertől. Sültjének a megszokottnál is valamivel mélyebb és tiszteletteljesebb tekintetet ajándékozott, jóllehet mindig is tisztelettudóan viselkedett a sült iránt. Örömmel látta, hogy a fehér köténye konyhafőnök ma ugyancsak kitett magáért. J. B. Hoke alapos megfontolás után személyesen választotta ki a hússzeletet, és az elkészítés módja megadta a húsnak mindazt, ami megillette.

– Az Hoke – mondta Berry. – Az az alak, aki megvette a bányámat.

– Ez az? – Kétszersült érdeklődéssel vette szemügyre a nagy emberbarátot. – Megvette a bányát? Furcsa. Pedig igazán nem látszik hülyének. Nem gondolod, hogy esetleg…

– Hogyan?

– Azon töprengek, hogy vajon az a bánya csakugyan olyan nagy vacak-e, mint ahogy gondoltad. Nem tetszik nekem ez a Hoke. Gyanús. Olyan alak lehet, aki alkalomadtán igen kegyetlenül bánik az özveggyel és az árvával. Mi történt a bányával? Nyaralóhelynek használja, vagy mit csinál vele?

– Azt hiszem, beleolvadt valamibe, ami az öreg Frisbyé. A Szarvas Varangyba.

– Hogy kerül Frisby a dologba?

– Hoke a barátja.

– Igazán? – Kétszersült felhördült. – Hát akkor már mindent elmondtál róla. Melyik tisztességes ember volna hajlandó az öreg Frisby barátja lenni? Ez a Frisby olyan tökfilkó – tette hozzá keserűen –, akinek egyetlen

unokahúga eljegyzi magát egy jó családból való, csodálatos fiatalemberrel, és aki, bár minden alkalma megvolna rá, hogy egy kis ajándékkal tűnjön fel a látóhatáron, csak ül és ül, és nem tesz semmit. Hidd el nekem, Berry, ezek az ebek kijátszottak.

– Hát akkor is már késő a bánat.

– Alkalmasint.

– Inkább azon kellene a fejünket törnünk, hogy honnan szerezzünk pénzt.

Kétszersült összeráncolta homlokát.

– Pénzt! – mondta. – Igazad van. Micsoda rohadt dolog ez az egész pénzhistória. A világon a rendes embereknek legalább a felét megnyomorítja, hogy nincs pénzük. Akinek pedig van, annak fogalma sincs arról, hogy mit kell vele csinálni. Vedd például az öreg Frisbyt. Többszörös milliomos.

– Bizony.

– Amellett olyan az arca, mint egy lóé, és költekezési képessége napi két penny. Másfelől viszont nézz rám. Hiszen ismersz, Berry, drága öregem. Fiatal vagyok, lelkes, csak úgy csöpögök az életörömtől, mindössze egy bankegyenlegre volna szükségem, hogy kimenjek a világba, és fényt és örömet szórjak szerteszét, és ami a legfontosabb, jól szórjam szét. Ha pénzem volna, megszázszorozhatnám az emberi boldogság összegét.

– Hogyan?

– Úgy, hogy arannyal tele erszényeket hajigálnék azoknak, akik megérdemlik. Úgy. Ezzel szemben itt ülök tönkremenve. Másrészt viszont ott van a te rohadt főnököd, és csak úgy fuldoklik az aranytól. Teljesen helytelen.

– Hát én nem tehetek róla.

– Elmondom neked, minek kellene történnie – szólt Kétszersültünk. – Ha én intézném az ország ügyeit, kétszer egy évben nyilvános vizsgálatot rendeznék, és odahoznák ezeket az öreg mukikat, akik vagyonokat halmoztak fel, és igen szigorú vallatás alá vetnék őket. –„Hallja! – mondaná a Vizsgálóbíró, szúrós tekintetet vetve Frisbyre. – Magának mennyije van? Igazán? Valóban? Ilyen sok? Nahát akkor legyen szíves, és közölje a törvényszékkel, hogy mit szándékszik tenni a pénzével.” – A szerencsétlen érzi a vesztét, és igyekszik köntörfalazni. – „Elég!” – kiáltja a Vizsgálóbíró, és kopog az asztalon. – „Semmi kifogás! Semmi kibúvó! Miféle tejbe óhajtja aprítani ezt a csekélységet?” – „Hát a helyzet az – morogja az öreg Frisby, és igyekszik elkerülni a Vizsgálóbíró tekintetét –, hogy eldugom valahová, azután elmegyek, és keresek hozzá még egy kis pénzt.” – „Igazán?! – kiált fel a Vizsgálóbíró. – Nahát, ne éljek, ha valaha hallottam ilyen ocsmány disznóságot! Hiszen ez égbekiáltó gyalázat! Őrült botrány! Vegyenek el tízmilliót ettől a nyomomlt terűtől, és adják oda a kitűnő öreg Biskertonnak, aki megfelelően fel fogja használni. Azután pedig menjenek el Berry Conwayhez, és kérdezzék meg, mennyire van szüksége!” Így aztán mennénk valamire.

Egy darabig elábrándozott a felidézett utópián. Majd megint átnézett a terem túlsó oldalára, és helytelenítően csettintett.

– Esküszöm, hogy Hoke becsapott azzal a bányával. Látom a szemén.

– Bizonyára rengeteg módja van annak, hogy az ember pénzt szerezzen – szólt Berry tűnődve. – Nem jut eszedbe egy sem?

Kétszersültünk levette tekintetét Mr. Hoke-ról, és elméjét

az iménti kérdésnek szentelte.

– Mit szólnál ahhoz, ha megütnénk a totófőnyereményt?

– Nagyszerű! Vagy az osztálysorsjegyét.

– Miért ne nyernénk meg mind a kettőt?

– Helyes. Nyerjük meg mind a kettőt, ha kedved van hozzá.

– Mindazonáltal – mondta Kétszersült, nyíltan rámutatva a nehézségre, mert nem volt az az ember, aki légvárakat épít –, ehhez idő szükségeltetik, márpedig nekünk készpénz kell, mégpedig rögtön, már tegnap. Az osztálysorsjegy-ötletet előjegyzésbe vesszük egy későbbi időpontra, de addig is ki kell eszelnünk valami mást, valamit, ami gyorsan hoz pénzt. Van valami ötleted?

– Találjuk fel a mesterséges benzint.

– Igaz. Például azt is megtehetnénk. Bár, talán egyszerűbb lenne, ha megmentenénk egy öregembert, akit éppen el akar gázolni egy teherautó. Kiderülne, hogy milliomos, és ránk hagyná a vagyonát.

– De akkor várnunk kellene – hívta fel a figyelmét Berry.

– Bizony. Esetleg évekig is. Erre nem gondoltam. Hiába, úgy látszik, nincs semmiféle kiút. Persze megpróbálhatnók a régi titokjátékot.

– Azt nem ismerem.

– Dehogynem. Emlékszem, én magam meséltem neked. A két pasassal. Az egyik pasas, mondjuk, A, a másik, mondjuk, B. A pasas odamegy B pasashoz és azt mondja: „Tudom a titkát.” Erre B pasas…

– Ja, már emlékszem. De tegyük tel, hogy a pasasnak nincs titka?

– Drága öregem, mindenkinek van titka. Ez természeti

törvény. Majd ha visszamegy a hivatalodba, próbáld ki az öreg Frisbyn, és figyeld meg; meglátod, vonaglani fog. Csapjunk fel zsarolónak, és dőlni fog hozzánk a pénz.

– Frisbyről jut eszembe – szólt Berry órájára nézve –, azt hiszem, már mennem is kell. Megint emésztési zavarai vannak, és nem jött be ma délelőtt. Telefonált, hogy vigyem fel neki a postát a Grosvenor Házba, a lakására. Ami nagyon jól jön.

– Miért?

– Először is azért, mert beszélni akarok vele; meg akarom mondani, hogy otthagyom az állásomat. Azután mert a Park közelében van. Megígértem Ann-nek, hogy ötkor találkozunk a Teaházban. Elmegyünk etetni a kacsákat a Serpentine tavon.

– Te jó isten!

– Bizony – mondta Berry nyakasan. – Ha nem tetszik, tegyél róla. Jössz te is?

– Nem; itt maradok és gondolkozom. Gondolkoznom kell. Gondolkoznom, gondolkoznom. Hogy a fenébe is fecsérelheted az idődd kacsaetetésre, amikor egész j övödre árnyékot vetnek a legkényesebb természetű pénzügyi problémák…

– Nem tekinteni időfecsérlésnek – mondta Berry. – Hát a viszontlátásra este.

Kifelé menet Mr. Hoke üdvözölte Berryt.

– Hogy van, hogy van. Mr. Conway?

– Köszönöm, jól.

– Ki ez a barátja?

– A szomszédom Pacsirtavölgyben.

– Miről beszéltek olyan komolyan?

Berry sietett.

– Ó, mindenféléről. Többek közt a Megvalósult Álomról.

– A Megvalósult Álomról?

– Arról. Úgy látszik, érdekli. Na most rohannom kell.

– Örülök, hogy láttam – mondta Mr. Hoke.

Visszatért sültjéhez, és néhány percig beléje merült. Aztán árnyék hullt asztalára, és felnézve megpillantotta régi barátját, Kelly kapitányt.

2

Mr. Hoke nem örült, hogy Kelly kapitányt látja. Tulajdonképpen az utóbbi időben erősen igyekezett, hogy elkerülje. De túlságosan ragyogó hangulatban volt ahhoz, hogy e találkozás lehangolja.

– Helló, kapitány – szólt nyájasan.

Kelly kapitány elhúzott egy széket, és óvatosan leereszkedett, amint szűk nadrágos emberhez illik.

– Ebéd? – kérdezte Mr. Hoke.

– Nem – felelte Kelly kapitány.

Válasza kétségkívül kurtának volt minősíthető, és Mr. Hoke-nál érzékenyebb természetű ember esetleg zavarba jött volna. Katona barátja furcsa, megkövesült módon meredt Hoke-ra az asztal másik oldaláról. Sosem volt valami áradó kedély, de most a megszokottnál is kevésbé szívélyesnek

látszott. Ajka egyenes vonal; még akkor is alig nyitotta ki, amikor beszélt.

Mr. Hoke úgy sejtette, hogy vén cimborája hallhatott valamit. Ez a tény nem zavarta. Előbb vagy utóbb, gondolta filozofikusan, úgyis kitör a botrány. Örült, hogy most kerül rá a sor, mert különösen jó formában érezte magát, és képesnek arra, hogy felvegye a harcot akár egy tucat sértett kapitánnyal is.

– Beszélnem kell magával – szólt Kelly kapitány.

J. B. Hoke leszelt egy gavalléros, kiadós falatot a sültből, bemártotta sóba, bekente mustárral, megfürdette Worcester-szószban, rátett egy adag burgonyát, hozzá egy kis káposztát és tormát, és a tökéletes épületet szájához emelte. Csak amikor a falat már biztos helyen volt, akkor felelt, és akkor is csak röviden:

– Ja?

A kapitány továbbra is rámeredt.

– Azzal kezdem – folytatta –, hogy sok mocskos, csaló disznóval találkoztam már, de maga a legaljasabb.

Kemény szavak sosem törték meg Mr. Hoke csontjait. Elnézően mosolygott.

– Mit reggelizett, kapitány?

– Mi köze hozzá! Brandyt szódával, ha éppen tudni akarja.

– Úgy látszik, megártott magának – szóh Mr. Hoke, lekapcsolva egy újabb adag sültet.

De Kelly kapitány nyilván nem volt megfelelő hangulatban ahhoz, hogy elviselje a csipkelődést.

– Tudja jól, hogy miről beszélek. Mi van azzal a bányával?

– Micsoda bányával?

– A Megvalósult Álomról beszélek.

– Mi van a Megvalósult Álommal?

– Igen, igen, mi van vele?

Mr. Hoke elnyelte a falatot, és békességesen csámcsogott. Ez a látvány kihozta sodrából barátját.

– Hallja – szólt Kelly kapitány, de arca, amelyet ezer pókerjátszma nevelt, még akkor is kifejezéstelen volt, csak éppen hogy halántékán dagadt ki egy kis ér, és lüktetett –, hát nem abban állapodtunk meg, hogy együtt vesszük meg a bányát? Nem? Erre maga elmegy, és megveszi egyedül, mi? Hiába is tagadja. Bellamy ott volt, amikor megvette, tőle tudom. Maga Jónás!

– Júdás – javította ki Mr. Hoke. Szerette a pontosságot vallási kérdésekben.

Kedélyesen kenegette a mustárt.

– Isten áldja – mondta –, hisz nem is akarom letagadni.

– Vagy úgy – mondta a kapitány.

– Üzleti ügyekben vigyázni kell, hová lép az ember – magyarázta Mr. Hoke. – Ha nem vigyáz, félrevezetik, és akkor ott áll megfürödve, és nem lehet segíteni rajta.

– Nem lehet segíteni rajta?

– Nem bizony – mondta Mr. Hoke. – De mennyire hogy nem.

Kelly kapitány halkan szívta be a levegőt.

– Vagy úgy – mondta megint.

– Csak mondja, hogy „vagy úgy”, ahányszor kedve van – szólt Mr. Hoke nagylelkűen –, tökéletesen mindegy. – Megint elnyelt egy kiadós falatot. – Sajnálom, kapitány. Ha ez némileg vigasztalja, hát kijelentem, hogy sajnálom.

Hagyta, hogy becsapják. Ilyen az élet. Egyszer fent, egyszer lent. Mindenkivel megtörténhet. Ma neked, holnap nekem.

Kelly kapitány kenyeret morzsolt. Mr. Hoke kenyerét, de tulajdonosa nem tiltakozott. Az ő helyzetében az ember nagyvonalú lehet kenyér dolgában.

– Na és most mi a terve? – kérdezte a kapitány.

Mr. Hoke-nak nem volt kifogása az ellen, hogy válaszoljon.

– Ezer meg ezer fontot fogok keresni.

– És a fele az enyém lehetett volna – sóhajtott Kelly kapitány.

– És a fele a magáé lehetett volna – hagyta rá Mr. Hoke.

A kapitány megint sóhajtott. Majd hosszan hallgattak.

– Most éppen jól jönne egy kis pénz – szólt a kapitány.

– Azt elhiszem – felelte Mr. Hoke szívélyesen.

– Éppen nagyon sok kifizetnivalóm van.

– Mint mindnyájunknak.

– Tudja, rengetegbe kerül ezeket az alakokat eltartani.

Mr. Hoke a sültet szeletelte.

– Miféle alakokat?

– Két chicagói fiú jött át, és ajánlólevelet hozott egy amerikai barátomtól. Lekötelezettje vagyok, hát gondoskodnom kell róluk. Nekik meg csak a mulatságon jár az eszük – sóhajtott a kapitány. – Ezért kellene egy kis pénz.

– Értem – bólogatott Hoke.

– Csodálkoznék, ha tudná, mennyibe kerül, körülvinni ezeket a fiúkat Londonban, és megmutatni nekik minden látnivalót. Semmi sem elég jó nekik. Múlt héten háromszor voltunk Madame Tussaud panoptikumában.

– Aha – mondta Mr. Hoke. – Ezek a fiúk szeretnek jól élni.

– Persze van a dolognak másik oldala is. Hálásak nekem. Úgy tekintenek rám, mintha a bátyjuk volnék. Tegnap mondták éppen, hogy nincs semmi a világon, amit meg ne tennének értem.

– Nagyon szép – mondta Mr. Hoke. – Ez a helyes magatartás.

– Nevetne, ha hallaná, mi az, amit megtennének értem – folytatta a kapitány. – Azt kérdezték, nincs-e valaki, akit szívesen látnék agyonütve. Mert ha van, büszkén és boldogan elintézik nekem a dolgot, bérmentve, csupa hálából és szeretetből.

Lehet, hogy Mr. Hoke nevetett, de ha igen, akkor is hangtalanul. Éppen abban a járatban volt, hogy újabb darabka sültet emeljen fel; de bár szája lassan kinyílt, hogy befogadja az ínyencfalatot, mégsem helyezte belé. Letette villáját, és meglehetős feszülten meredt társára.

– Agyonütve? – kérdezte vékony hangon.

– Agyon – felelte a kapitány. – Hát nem mondtam kérdezte, némi meglepetéssel nézve barátja leeső állkapcsára –, hogy gengszterek?

– Geng? – kérdezte Mr. Hoke.

– Szterek. Sőt meglehetősen jónevűek, azt hiszem, odaát. Amit Chicagóban gorillának hívnak. Rendkívüli alakok! – szólt a kapitány, eltűnődve. – A természet gyermekei, azt lehetne mondani. Mint két jókedvű kamasz. Vicces gondolat, hogy a vendégszeretetet azzal akarják meghálálni, hogy hűvösre tesznek valakit, aki az embernek borsot tört az orra alá, mi? Nagyon jól mulattam.

Felkacagott, hogy megmutassa, mennyire mulattatja a

kedves ötlet. Furcsán tudott kacagni. Szája az egyik oldalon kissé felemelkedett, de az ajkak azért szorosan zárva maradtak. Szeme ezalatt megőrizte rendes jellegét, vagyis olyan maradt, mint két kis világoskék acéldarab. Mr. Hoke ezt a látványt érdekesnek találta, de kevéssé vonzónak.

– Na, megyek is, mégsem pazarolhatom arra az egész napot, hogy magával társalogjak – szólt Kelly kapitány, és felemelkedett.

– Hé! – szólt Mr. Hoke. – Várjon!

– Akar valamit mondani? – kérdezte a kapitány, és visszaült.

Mr. Hoke kínosan nyelt egyet.

– Az ilyen pofáknak börtönben a helyük – mondta mély érzéssel. – Börtönben; ott a helyük.

Kelly kapitány biccentett.

– Ültek is egy-két napig, akkoriban, amikor Chicagóban lepuffantották Joe Frascatit. Azután mégis kiengedték őket. De át kellett jönniük, amíg elül a balhé.

– Lepuffantották? – hápogta Mr. Hoke.

– Na hallja – felelte a kapitány –, Chicagóban az igazán semmi. Tudhatná, hiszen járt odaát. Hát szóval, csak azt akartam mondani, hogy szívességet szeretnének tenni nekem, és szerencsétlenségemre véletlenül megemlítettem, hogy maga mit csinált velem. Nem is képzeli, mennyire felizgultak. Nagy szívük van, ez a helyzet. Mondhat, amit akar ezekről a gengszterekről, de igaz, ami igaz, a barátaikért tűzbe mennek, ts maga az egyik tűz, amibe bele akarnak menni – szólt Kelly kapitány, kacarászva tréfáján. Kedve határozottan felderült.

Mr. Hoke-nak megjött a szava.

– *Belém?* Hát már miért? Nem csináltam én semmit. Csak nem képzeli, hogy igazán át akartam verni… egy ilyen régi barátot, mint maga? Csak húztam magát, kapitány, igazán csak huzigáltam. Kíváncsi voltam, mit szól hozzá.

– Hát most tudja – felelte a kapitány röviden. – De most már igazán el kell mennem. Megígértem a fiúknak, hogy találkozunk a klubban.

– Várjon! – szólt Mr. Hoke. – Várjon! Várjon!

Nagyot nyelt.

– Megkapja a felét – mondta. – Írásba is adom, ha akarja. Most mindjárt.

A kapitány arcán átfutott valami, amit csaknem elégedett mosolynak lehetett volna nevezni.

– Jó lesz. Örülni fognak a fiúk. A pincér majd hoz papírt és tintát.

– Van töltőtollam. És itt egy darab papír, ha megfelel.

Mr. Hoke lázasan firkálni kezdett.

Kelly kapitány megvizsgálta az okiratot, majd elégedetten betette a zsebébe.

– Egész délután a klubban vagyok – mondta, és felkelt. – Csak éppen benézek a közjegyzői hivatalba, hogy lepecsételtessem ezt a papírt.

Kényelmesen az ajtóhoz sétált. Mr. Hoke-nak az étvágya már nem volt a régi; otthagyta a sültet; kávét és dupla konyakot kért.

Azután rágyújtott egy nagy szivarra, és elmélkedni kezdett. A napfény, amely az imént még elárasztotta világát, eltűnt. Teljes napfogyatkozás állt be.

3

Ahhoz a ponthoz ért a szivarozásban, amikor a jó dohányos először engedi meg magának, hogy leverje a hamut. Ekkor vette észre J. B. Hoke, hogy magánéletébe megint behatolt valaki. Asztala mellett az a fiatalember állt, aki Berry Conwayjel ebédelt. És a fiatalember jelentőségteljes pillantást vetett rá.

Mr. Hoke zavarba jött.

J. B. Hoke szellemi színvonala e percben kissé az átlag alatt volt. Idegrendszere elvesztette a rugalmat. Abba az állapotba került, amikor az ember hirtelen zajokra összerezzen, és baljóslatot lát a mások tekintetében, ahol boldogabb pillanataiban nem látna. És amikor szeme találkozott a Kétszersültével, hirtelen eszébe jutott, hogy ez az az ember, aki a kis Conway szerint olyan nagy érdeklődést tanúsított a Megvalósult Álom iránt.

– Nos? – kérdezte Mr. Hoke harciasan. Bosszantónak találta a másik merev nézését. – Nos?

A fiatalember szeme még szúrósabb lett.

– Hoke – mondta halk, határozott hangon –, én tudom a titkát!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1

T. Paterson Frisby a díványon hevert Grosvenor Házbeli fejedelmi lakosztályában, és a mennyezetre bámult. Úgy tűnt neki, hogy a mennyezetet sárgára festették. A falak is sárgák voltak; és az imént, amikor felkelt azzal a szándékkal, hogy gyötrelmeit fel és alá járkálással enyhítse, ugyanazt a kellemetlen színt fedezte fel az égen is. A helyzet az, hogy Mr. Frisby bensejében rendkívüli dolgok mentek végbe. Megint kacsasültet evett ugyanis.

Volt egyszer egy áhítatos és jámbor férfiú, aki testi gerjedelmei által hajtva böjt közepén nekilátott egy ürücombnak. De alig nyelte le az első falatot, amikor íme!, megdördült az ég, és óriási villám hasította meg a mennyboltot. A férfiú elsápadt, és eltolta magától a tálat. De bár megriadt, mégis bosszúságot érzett:

– Ekkora lárma – úgymond – egy ürücomb miatt!

Mr. Frisby az ő szavait visszhangozhatta volna, csak éppen az ürücombot kacsasülttel helyettesítve. Úgy találta, hogy büntetése egyáltalán nincs arányban a bűn nagyságával. Vágyainak vétkes kielégítése oly rövid ideig tartott, és íme, most itt hever romokban.

Ami T. Paterson bensejében végbement, bizonyos fokig egy viharos részvénytársasági ülésre emlékeztetett. Kellemetlen kérdések merültek fel. Hangok emelkedtek. Néha úgy látszott, mintha erőszakos cselekedetekre kerülne sor. És a

pepszintabletták, amelyeket oly reménykedve nyelt le, nem segítettek többet, mint ilyen alkalmakkor a tehetetlen elnök mekegő „De uraim!” felkiáltásai.

– Juuuj – mondta Mr. Frisby, amikor újabb görcs vonta kínpadra.

Csupán egy vigasztalása volt. A sötét felhők tömegében egy helyen mégis kivillant a kék ég. Most már bármelyik pillanatban feltűnhet titkára a postával, és Mr. Frisbyből bizonyos elégedettséget váltott ki az a gondolat, hogy dühének egy részét legalább rajta töltheti ki. Ha kivonjuk belőle a kacsasültet, tulajdonképpen nem volt rosszindulatú ember; de a kacsasült hatása alatt egész természete megváltozott, és egyike lett ama munkaadóknak, akik magántitkárukat lelki pofozógépnek tekintik.

Ebben a nem sok jót ígérő állapotban találta Berry.

Berry maga is némi zavart érzett. Kétszersült társaságában oly jól érezte magát, hogy étkezési ideje a szokásosnál hosszabbra nyúlt: és amikor visszatért az irodába, ott már rengeteg látogató várta, aki mind Mr. Frisbyvel akart beszélni. Először ezekkel kellett tárgyalni, és ez is időt vett igénybe. Már csak tizenöt perc maradt az Ann-nel való randevúig. Amint belépett a szobába, idegesen órájára nézett.

– Nos… – kezdte Mr. Frisby, félig felemelkedve kórágyáról.

Szándéka az volt, hogy hosszasabban szónokoljon. El akarta mondani, hogy amikor áttelefonált az irodába, és meghagyta, hogy postáját ebéd után hozzák fel a Grosvenor Házba, azt úgy értette, hogy ebéd után hozzák, és ne öt perccel vacsora előtt. Meg akarta továbbá kérdezni Berryt, vajon eltévedt-e útközben, avagy netalán azzal szórakozott, hogy a Pudding-köztől a Grosvenor Házig egy mogyorót gurigált végig a járda mentén fogpiszkálóval. Ehhez még azt

is hozzá akarta tenni, hogy amennyiben Berry azt hiszi. Mr. Frisby csak azért tartja, mert csodálja a szépségét, és szereti, ha az irodájában van valami dísztárgy, akkor súlyosan téved.

Mert Mr. Frisby, amint már láttuk, felindult állapotban igen gunyoros tudott lenni.

Mindezt elmondta volna a sorsüldözött pénzember, és még sok minden mást is; és mindennek elmondása kétségkívül enyhített volna lelke terhén. De amikor eljutott odáig, hogy „Nos…”, látogatója megszólalt:

– Csak egy percem van az ön számára.

Döntő bizonyítéka a szellem fölényének az anyag fölött, hogy ezekre a szavakra Mr. Frisby tökéletesen megfeledkezett betegségéről. A bensejében lefolyó részvénytársasági ülés hirtelen elhallgatott. Annyira felgerjedt, hogy úgy pattant fel a díványról, mint egy keljfeljancsi.

Mr. Frisbynek volt egyszer egy titkára, aki egy délután azzal lepte meg, hogy becsípve és mosolyogva lépett be az irodájába, megbotlott egy székben, és a diktálást papírkosárba dugott fejjel akarta felvenni. Mindmostanáig ezt az esetet tekintette a titkári hóbortosság végső határértékének.

De most amaz epizód jelentéktelenné zsugorodott. A kapatos titkárt, aki megbotlik a székben, össze sem lehet hasonlítani a türelmetlen titkárral, aki órájára néz, és azt mondja, csak egy perce van munkaadója számára.

– Bocsásson meg – mondta Berry –, de megígértem valakinek, hogy elmegyek kacsát etetni a Serpentine tóhoz.

Kétségkívül a végzetes „kacsa” szó némította el Mr. Frisbyt. Semmi más nem tarthatta volna vissza attól, hogy elmondja a

legékesebben szóló beszédet, amely valaha magántitkár fülét hasogatta. De erre a szóra, mint egykor bizonyos tündérországbeli kastélyban, amikor csók hullott az alvó Csipkerózsika homlokára, hirtelen minden megelevenedett ott belül. A részvénytársasági ülés visszanyerte ősi vadságát.

Mr. Frisby visszahanyatlott a díványra, és reszkető kézzel nyúlt a pepszines üveg után.

– A helyzet ugyanis az – folytatta Berry –, hogy csak azért néztem be, hogy felmondjak önnek. De ezzel önnek igazán nem lesz semmi gondja – tette hozzá jóságosán. – Telefonál egy ügynökségnek, hogy küldjenek fel egy gépírónőt, aki elintézi ezeket a leveleket, és egy fél órán belül annyi titkárt kap, amennyit akar. De most sajnos igazán el kell rohannom. Öt perc múlva a Parkban kell lennem, a Teaháznál.

Kisietett, azzal az érzéssel, hogy a felmondás kényes ügyét tapintatos és megfontolt módon bonyolította le. Bizonyos fokig kedvelte Mr. Frisbyt, és nem bánta volna, ha több időt szánhat rá; de mindennél fontosabb volt, hogy a találkáról ne késsen el. Futva érte el a lakosztály bejáratát; abban a pillanatban, amikor Mr. Frisby inasa éppen kinyitotta, hogy új látogatót bocsásson be.

Az új látogató felismerte Berryt, jóllehet ő erről mit sem sejtett. Lady Vera Mace lépett ugyanis be. Berry sosem tudta, vajon meghajoljon-e Lady Vera előtt vagy pedig mosolyogjon is, és egyáltalán, hogy mennyire vannak jóban. Tizenegy évvel ezelőtt Lady Vera meglátogatta az intézetben unokaöccsét, Lord Biskertont, és ez alkalommal Berry, mint a Kétszersült legjobb barátja, szintén részt vett a lakomán; de bár az ő lelkében hervadatlanul élt ez az emlék, a másik szereplő nyilván tökéletesen elfeledkezett róla. Az egyetlen alkalommal, amikor találkoztak egy immár távoli múltban,

amidőn ugyanis Lady Vera eljött, hogy megbeszélje Ann gardírozását, a lady nem adta jelét annak, hogy megismeri Berryt.

Így hát Berry most nem ragaszkodott ahhoz, hogy felújítsák az ismeretséget. Nem hajolt meg, csak udvariasan félreállt, hogy bebocsássa a hölgyet. És amint a lady elment mellette, a szeme hirtelen felvillant, mintha felismerné Berryt. És ez a felvillanás, meglepő módon, nemcsak felismerést, hanem félelmet és ellenszenvet is fejezett ki. Berry nem értette, mi az oka annak, hogy Lady Vera, ha emlékszik rá egyáltalán, miért emlékszik úgy rá, mint ártalmas lényre. Tizenöt éves korában valószínűleg nem volt határozottan elbűvölő jelenség; de mégis meglepte, hogy annyira visszataszító volt, hogy egy nő még tizenegy óv múlva is összeborzong, amikor meglátja.

Ez bizonyos fokig kétségbeejtő. De most nem volt ideje, hogy ezen búsuljon. Lady Vera folytatta útját, és belépett abba a terembe, ahol Mr. Frisby vívta csendes harcát szervezete ellen. Berry elhessegette agyából az egészet, és végigfutott a folyosón, a lépcső felé. Nem gondolt másra, csak arra, hogy öt perc múlva találkozik Ann-nel. Aki ilyen esemény előtt áll, nem ér rá azon búsulni, hogy népszerűtlen a grófok húgai körében.

Lady Vera Mace méltóságteljes nő volt; és mint minden nő, aki ad méltóságára, ritkán sietett. De Berry láttára olyan izgalom fogta el, hogy határozottan futólépésben lépte át Mr. Frisby küszöbét. Az a vágy, hogy magyarázatot nyerjen, vajon mit keres a pénzember lakosztályában az a személy, akit ő immár London legelvetemültebb kalandorának tart, rendkívüli mértékben meggyorsította mozdulatait. Hiába volt száz gróf ivadéka, úgy rohant, mint agár a villanyos nyúl után. Reszketett a kíváncsiságtól és az iszonyattól, amelyet

tisztességes nő érez, amikor az alvilág egy tagjával találkozik szemtől szembe egy keskeny folyosón. És már éppen kérdések zuhatagát készült kibocsátani, amikor észrevette, hogy házigazdája összegörnyedve ül egy székben, és olyan hangokat hallat, mint aki nagyon szenved.

Lady Vera megdöbbenve állt meg. Minthogy a gyors elhatározások híve volt, ismeretségüknek már igen korai szakaszában eltökélte, hogy idővel férjhez megy T. Paterson Frisbyhez. Már első találkozásukkor felismerte, hogy Mr. Frisby olyan ember, akinek egy nőre van szüksége, hogy az vigyázzon rá, és amikor beszélgetéseik folyamán felfedezte, hogy ez az állás betöltetlen, elhatározta, hogy ő fogja betölteni.

Így hát most több érzéssel nézett Mr. Frisbyre, nemcsak azzal a személytelen női szánalommal, amelyet idegen iránt is érzett volna, ha látja, hogy görcsökben fetreng.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Juuuj – felelte Mr. Frisby.

Lady Verában megvolt a nagy nőalakokat jellemző kiváló tulajdonság, hogy azonnal a dolog lényegére tudott térni. Mikor először találkoztak, ez az ember meglehetősen hasonló állapotban volt, és akkor megvallotta Lady Verának rejtett titkát.

– Megint kacsát evett? – kérdezte a lady éleselméjűen.

Látta, hogy Mr. Frisby megvonaglik, és tudta, hogy diagnózisa helyes.

– Várjon – mondta Lady Vera.

Rendkívül éles eszű nő lévén, rögtön tisztában volt azzal, hogy ez nem az a pillanat, amikor azt tanácsolhatja a páciensnek, gondoljon szép dolgokra, képzelje azt, hogy

kismadár a virágos ágon, és dalolásban keressen enyhülést. A dolog túlságosan is előrehaladt már. Erélyesebb és gyorsabb gyógymódra van szükség.

A telefonhoz sietett, és nyomban érintkezésbe is lépett az épület földszintjén lévő gyógyszertárral. Ellentmondást nem tűrő hangon beszélt, mint aki tudja, mit akar. Nemsokára meg is szólalt a csengő, s egy kisfiú jelent meg: valami szürkés folyadékkal csordultig telt poharat hozott.

– Igya meg – szólt Lady Vera.

Mr. Frisby megitta, és abban a pillanatban úgy érezte, mintha egy erős férfi lépett volna fel a részvénytársasági ülésen, és úrrá lett volna a helyzeten. A kiáltások suttogássá halkultak, a suttogás pedig hallgatássá. Béke uralkodott. És T. Paterson Frisby, megnyalva szája szélét, halk, riadt hangon így szólt:

– Mi volt ez?

– A férjem mindig ajánlotta. Ő is így szenvedett, mint maga. De ő lazac után. Azt mondta, ez a szer csalhatatlan,

– Az is – szólt Mr. Frisby. – Kipróbálta már hullán? Azt hiszem, annak is használna.

Nagy érzelemhullám öntötte el. Csillogó szemmel nézett Lady Verára, és egy hang azt súgta neki, hogy ez az a pillanat, amelyre oly régóta várt. T. Paterson Frisby már számos alkalommal foglalkozott azzal a gondolattal, hogy elözvegyült szívét e nő lábához helyezi; szerencsét próbál: vagy nyer, vagy mindent elveszít; de valami mindig visszatartotta. Nem rendelkezett kellő bátorsággal. Lady Vera oly távoli, annyira szoborszerű. De most, amikor ott állt előtte, és sugárzott belőle a részvét, most megközelíthetővé vált; és ama belső hang azt súgta: „Nocsak, rajta!”

Megköszörülte torkát. Hogy mit tartalmazott az az orvosság, amelyet az imént elnyelt, nem tudta megmondani; de a hatása Mr. Frisbyből mindenesetre csúcsteljesítményt hozott ki. Önbizalom szállta meg. És bizonyára számos jól hangzó mondatot vág ki, amely alkalmas bármely női szív meghódítására, ha Lady Verának hirtelen eszébe nem jut, hogy tíz perccel ezelőtt mennyi kíváncsi kérdéssel az ajkán nyomult be ebbe a szobába.

És amíg Mr. Frisby bevezető mondatát fogalmazta, Lady Vera romba döntötte egész gondolatmenetét egy izgatott felkiáltással.

– Az az ember! – kiáltotta.

– Tessék? – kérdezte Mr. Frisby.

– Mit keresett itt az az ember?

T. Paterson Frisby bánatosan ismerte fel. hogy elfutott az arany pillanat. A beszédtárgy határozottan megváltozott. Látogatója nyilvánvalóan nincs olyan lelki állapotban, hogy fogékony volna a Szerelem szavára. Tudni akar valamit valamilyen emberről, és nyilvánvaló, hogy semmiféle egyéb téma most nem érdekli. Lenyelte tehát szíve érzeményét, és igyekezett felvilágosítást kapni.

– Ember? – kérdezte. – Miféle ember?

– Hát az, akivel találkoztam, amikor bejöttem. Mit keresett itt?

Mr. Frisby nem értette a dolgot. Lady Vera, úgy látszik, volt titkárára céloz.

– Azért jött, hogy elhozza a postát.

– A postát? – Lady Vera szeme tágra nyílt. – Hát maga ismeri?

Meleg fény csillant fel Mr. Frisby szemében. A rákövetkező

események elhomályosították Berry Conwayjel folytatott nevezetes társalgásának emlékét, de most megint eszébe jutott. Kissé összeborzongott.

– Azt hittem, hogy ismerem. Igen. De az előbb mégis nagyon meglepett. Az a kis disznó! „Csak egy percem van az ön számára.” Ezt mondta. *Nekem!* És elszaladt kacsát etetni!

Mr. Frisby szava elakadt a felindulástól.

– De hát kicsoda ő?

– A titkárom… volt.

– A maga titkára?

– Persze. Conwaynek hívják. És mind a mai napig rendes, tisztelettudó embernek ismertem…

Lady Vera felkiáltott. Most már mindent értett.

– Hát akkor innen ismeri Annt!

– Annt? – kérdezte meglepetten Mr. Frisby. – Az unokahúgomat? Dehogy ismeri.

Lady Vera habozott. Kegyetlenség mégis, egyszerre a nyakába zúdítani ezt valakinek, mint egy lavinát.

– De ismeri – mondta.

– Nem hinném.

– Láttam őket együtt vacsorázni tegnap este, Mr. Frisby – szólt Lady Vera, mert mégsem érezte magát eléggé erősnek ahhoz, hogy kíméletesen közölje a vészhírt. – Beszéltem Ann-nel. Rettenetes dolog történt. Ann felbontotta unokaöcsémmel az eljegyzést, és azt mondja, elhatározta, hogy ehhez a Conwayhez megy feleségül. Azért is jöttem el magához ma délután. El kell döntenünk, hogy mit teszünk.

Mr. Frisby is felkiáltott. Most már ő is értett mindent.

– Hát ezért volt ilyen szemtelen!

Hangjában mégis valami elégedettségféle csengett. Mert pillanatnyilag csak arra gondolt, hogy megoldódott egy rejtély, amely különben holta napjáig gyötörte volna. De azután mintha jeges ujj csúszna végig a gerincén, úgy ébredt rá arra, hogy mit jelent ez.

– Hozzámegy? – hápogta. – Azt mondta, hogy hozzá akar menni?

– Azt mondta, hogy hozzá akar menni.

– Azt nem teheti! – zokogott fel Mr. Frisby. – Josephine nővérem nem hagyna nekem egy pillanatnyi békét hátralévő életemben!

Halálra váltan meredt látogatójára, és riadtan vette észre, hogy annak arcán finom mosoly játszik. Mr. Frisbynek sehogyan sem ment a fejébe, miként képes valaki mosolyogni egy olyan világban, ahol az ő Josephine nővérének lánya férjhez akar menni nincstelen extitkárához.

– Hát persze! – mondta Lady Vera. – Milyen buta is vagyok, hogy ez nem jutott rögtön az eszembe, amint maga mondta.

– Tessék?

– A dolog egészen egyszerű. Ha ez a Conway csakugyan a maga titkára, akkor a probléma magától megoldódik.

– Tessék? – kérdezte újból Mr. Frisby.

– Hiszen mondtam, nem? Tudja, Mr. Frisby, a dolog így történt. Ez az ember, amennyire Ann szavaiból tudom, azzal vette le a lányt a lábáról, hogy mindenféle romantikus történetet mesélt magáról. Namármost, ha Ann megtudja, hogy hazudott, és csak egy nyomorúságos titkár, akkor majd tisztában lesz azzal, miféle ember ez, és magától is ott fogja hagyni.

Mr. Frisby kételkedett.

– Romantikus történeteket mesélt?

– Azt mondta, hogy a titkosszolgálat embere. Képzelheti, hogyan hatott ez egy olyan befolyásolható leányra, mint amilyen Ann. De ha rájön…

Mr. Frisby megrázta a fejét.

– Egy ilyen ravasz kópé elég ravasz lesz ahhoz is, hogy kibékítse Annt, ha rájön.

– Hát akkor nincs más hátra – mondta Lady Vera határozottan –, mint az, hogy küldje el hozzá az ügyvédjét, és ajánljon neki pénzt azért, hogy mondjon le Annről.

– De vajon lemond róla? – Mr. Frisbyt csüggedés fogta el. Látta, hol a hiba ebben az ötletben. – Miért fogadna el pénzt azért, hogy lemondjon róla, mikor sokkal több pénzt kaphat, ha nem mond le?

Lady Vera legyűrte ezt az ellenvetést.

– Ha az ügyvéd megmagyarázza neki, hogy ha nem hajlandó elfogadni a feltételeinket, Annt rögtön hazaviszik Amerikába, ahol többé nem érheti el, akkor boldogan elfogad mindent, akármit ajánl is maga neki.

A borongás elhagyta Mr. Frisby arcát; mély tisztelettel tekintett erre a végtelen okosságú asszonyra.

– Hihetetlenül igaza van – mondta. – Erre sosem gondoltam volna. Rögtön felhívom Robbinst.

– Úgy van, hívja fel.

– Megmondom neki, kezdje az ajánlatot ezer fonttal.

– Ne kétezerrel?

– Igen, kétezerrel. Magának megint igaza van. Kétezertől biztosan elájul. Kétezer font rengeteg pénz.

– Nem is tudom, mihez kezdtem volna maga nélkül – szólt Lady Vera. – A maga helyében sokan mindent elrontottak volna zsugorságukkal.

Lady Vera dicsérete hallatán Mr. Frisby felragyogott és kivirult. A Hang megint azt súgta a fülébe, hogy ez az a pillanat, amikor neki kell vágni. Csak a kezdet nehéz. Az érzés megvan, csak ki kell önteni. Csupán végszóra várt.

– Bennem nincs semmi zsugoriság – mondta szerény büszkeséggel.

– Nem bizony.

– Szeretem a pénzt, nem mondom, de…

– Más nem?

– Más mit nem?

– Nem szereti a pénzt?

– Maga is?

– Hát persze.

– Akkor legyen az enyém a magáé – szólt Mr. Frisby.

A telefonhoz csörtetett, és felemelte a kagylót, hogy elleplezze nem egészen indokolatlan zavarát. Ha arcbőre nem készül a legvastagabb anyagból, bizonyára el is pirul. Nem azt mondta, amit mondani akart. Gyengédebb és romantikusabb hangulatú dolgut tervezett. De hát így jött ki. Az ajánlatot mindenesetre előterjesztette, hagyjuk egyelőre ennyiben, gondolta Mr. Frisby.

– Chancery 09632? Robbins? Jöjjön rögtön a Grosvenor Házba, Robbins. Igen, most mindjárt. Beszélni akarok magával.

Lady Vera jóságos mosollyal szemlélte Mr. Frisby merev hátát. Gyakorlata volt már kevéssé tagolt házassági

ajánlatokban. A boldogult Archibald Mace ezredes egy nyári délután Hurlinghamben megragadta a kezét, bíborvörös lett, és azt mondta: „Na mi lesz?” Ehhez képest Mr. Frisby valósággal ékesszóló volt.

– Nos – mondta Mr. Frisby, helyére tette a kagylót és megfordult.

– Persze maga is vele jár, ugye? – szólt Lady Vera.

Mr. Frisby bólintott.

– Ez az egyetlen akadály – mondta.

Lady Vera mosolygott.

– Ezt nem tekintem akadálynak.

– Vera! – szólt Mr. Frisby.

– Paterson! – szólt Lady Vera.

– Ne hívj Patersonnek – szólt Mr. Frisby, szavait áhítattal lehelve Lady Vera tarkójába. – Senki másnak nem mondanám meg, remélem, te is titokban tartod, de a keresztnevem Torquil.

2

Berry Conway, amint átsietett a zöldellő lankákon, amelyeknek árnyas fái közt rejlett a Teaház, a Hyde Parkot legszebb formájában látta. Igaz, hogy a naplopók szokásos ezrede ott szundikált a füvön, és ösvényét a használt papírzacskók szokásos gyűjteménye tarkította, de ma délután, ez a Szerelem varázsa, még ezek az útszéli dolgok is

festőiek voltak a szemében. Kutyák, szám szerint huszonheten, ugattak huszonhét különböző hangnemben; és zajongásuk zene volt fülének. Ha ideje engedi, utánamegy minden kutyának, és megsimogatja, és körüljárván hat pennyt ad minden naplopónak. De az idő rövidsége miatt le kellett mondania erről az élvezetről.

Ha valaki azt mondja neki, hogy az iménti csevegésük fájdalmat okozott Mr. Frisbynek, meglepődik és megsértődik. Túláradt benne az egyetemes jóindulat, és az az öt gyermek, aki megállította és megkérdezte, mennyi a pontos idő, még ráadást is kapott egy olyan ragyogó mosoly formájában, hogy egyikük, aki a többinél kevésbé merész volt, azonnal sírva is fakadt. És amikor Berrynek szemébe ötlött a Teaház, és meglátta Annt, aki már ott ült az egyik asztalnál, vidámsága az önkívület határához ért. Mintha a fák is táncra perdültek volna. A verebek vidámabb hangon daloltak. A szomszéd asztalnál ülő család, bár egy szemüveges és bársonyruhás kisfiú is beleértődött, olyan volt, mint egy szép festmény. Sok embere vettek fel, méghozzá lelkesedéssel, a kórházak irodái, mint első osztályú lázas beteget, akik pedig nyugodtabbak voltak, mint Berry Conway ebben a pillanatban.

Átugrott a vasrácson, és Ann mellett termett.

– Helló – mondta.

– Helló – mondta Ann is.

– Itt vagyok – szólt Berry.

– Igen.

– Elkéstem?

– Nem.

Berry Conway eksztázisa alig észrevehető mértékben, de megcsappant. Valami kis hidegséget érzett. Csaknem

tizennyolc hosszú óra telt el azóta, hogy ő és ez a leány találkozott, és hiába, úgy érezte, hogy viszontlátásukat drámaibb hangnemben kellett volna megünnepelniök. Természetesen, ilyen nyilvános helyen, mint a Hyde Park, a lányokat sok minden akadályozza abban, hogy szabad folyást engedjenek érzelmeiknek. Ha Ann felugrik és megcsókolja, a szomszéd asztalnál ülő kisfiú kétségkívül zavart okoz, például hangosan megkérdi: „Mama, miért csinálta ezt a néni?” Nem, Berry belátja, hogy Ann nem ugorhatott fel és nem csókolhatta meg.

De – és most látta csak, hol a baj – nem volt semmi ok, ami megakadályozhatta Annt abban, hogy mosolyogjon, sőt mi több, hogy félénk, szerető gyengédséggel mosolyogjon. És Ann nem mosolygott. Arca komoly maradt. Ha Berry kissé kevésbé lelkes hangulatban van, úgy is jellemezheti, hogy barátságtalan areot vágott. Mosolyra semmi kilátás. Száját összeszorítja, és nem néz Berryre. Tekintetét (micsoda pazarlás!) egy kicsi, viharvert pincsikutyára összpontosította, amely felbukkant, majd leült az asztal mellett, várva, hogy megjelenjék az étel.

A Szerelem megélesíti az érzékszerveket. Berry most már tudta, mi a baj.

– Elkéstem – szólt bűnbánóan.

– Ó, dehogy.

– Nagyon röstellem, igazán. Be kellett néznem valakihez útközben.

– Úgy? – szólt Ann.

Még aki Berry rózsás szemüvegén át nézte a világot, az sem hunyhatott szemet a tény előtt, hogy a higany alászállt a hőmérőben. Berry átkozta magát, hogy nem volt pontos. Így dörzsölik le a férfiak, mondta magában, a szerelem hímporát.

Megbeszélik, hogy pontosan öt órakor találkoznak a Teaháznál, és azután lógnak és lődörögnek, és csak öt óra egy perckor vagy egyenesen öt óra két perckor érkeznek meg. És közben a szegény leány csak vár, csak vár, csak vár, mint Pénelopé, tea után vágyódva…

Most már értette! A tea! Hát persze. Eszébe jutott minden, amit hallott és olvasott arról, hogy milyen veszedelmes dolog, ha egy nőnek várnia kell a teájára. Nagy megkönnyebbülést érzett. Ann hidegségének nincs semmi személyes éle. Nem azt jelenti, hogy meggondolta magát és rájött, hogy nem Berry az a férfi, aki neki való. Mindössze annyit jelent, hogy teát akar, méghozzá gyorsan.

Berry erőteljesen csapkodni kezdte az asztalt.

– Teát – parancsolta. – Két személyre. Lóhalálában. És süteményt és mindent.

Ann lehajolt, és a pincsit simogatta. Berry elhatározta, hogy amíg meg nem érkezik a mentőexpedíció az üdítőszerekkel, személytelen társalgást folytat.

– Szép idő van – szólt.

– Szép – mondta Ann.

– Kedves kutya.

– Kedves.

Berry óvatos hallgatóba húzódott vissza. Ha beszélgettek, úgy érezte magát, mint aki egy ellenséges idegen társaságába keveredett. Elámult, mekkora a hatalma ennek a furcsa méregnek, a teának, hogy hiánya a legédesebb kislányt is csapdába esett állatkává változtatja, amely leselkedik és harap. Különös elgondolni, hogy egy-két korty Annt ismét azzá a gyengéd és meleg lénnyé varázsolja, aki tegnap volt.

Berry hátradőlt székén, és feszültségét azzal próbálta

enyhíteni, hogy a Serpentine ezüstös vizét nézte. Partjáról halk hápogást lehetett hallani. Kacsák. Rövid idő múlva ő és egy felüdült, nyájas Ann süteménydarabkákat fog dobálni azoknak a kacsáknak. Nincs másra szükség, mint…

– Végre – mondta Berry.

Egy tálcával terhelt pincérlány közeledett.

– Itt a tea – mondta Berry.

– Úgy – felelte Ann.

Berry nézte, amint Ann megtölti csészéjét. Nézte, amint iszik.

Azután megnyugodva összeszedte magát, hogy bocsánatot kérjen annak rendje és módja szerint.

– Kétségbe vagyok esve, hogy így megvárattam.

– Csak most érkeztem – szólt Ann.

– Be kellett néznem valakihez…

– Kihez?

– Ó, csak egy emberhez.

Ann letört egy darab süteményt, és odadobta a pincsikutya elé. A pincsi becsmérlően megszagolta, és ismét felöltötte állhatatos tekintetét. Csirkét akart. A pincsikutyák együgyű hite szerint, ha két emberi lény összejön valahol, hogy egyék, előbb-utóbb fel kell bukkannia egy csirkének a színtéren.

– Értem – szólt Ann. – Egy emberhez? Nem egy bandához?

Berry megdöbbent. A tea kiloccsant a csészéjéből. Ann kérdése elég meglepő volt, de korántsem annyira meglepő, mint a tekintet, amely kísérte. Mert Ann most felemelte fejét, és első

3

Kelly kapitány, megszokott tartózkodási helyén, alacsonyrendű és kopott klubjának dohányzójában, kifejezéstelen arccal hallgatott az izgatott Mr. Hoke-ra.

– Azt mondta, hogy tudja a titkát?

– Azt.

J. B. Hoke megtörölte homlokát. Az izgalom, továbbá a négy dupla konyak, amelyet felhajtott, hogy magához térjen Kétszersültünkkel az imént folytatott tárgyalása után, még oldhatóbbá tette, mint amilyen különben szokott lenni. Valósággal cseppfolyóssá vált.

– Miféle titkot? – kérdezte a kapitány.

– Hát a Megvalósult Álmot, természetesen.

– Miért természetesen? Magának bizonyára száz titka van, egyik rondább, mint a másik.

Mr. Hoke-ot ez a jóindulatú ötlet sem vigasztalta. Megrázta fejét.

– A pasas a kis Conway barátja. Szomszédok. Együtt ebédeltek. A Megvalósult Álomról beszélgettek. Maga Conway mondta nekem. Mindjárt gondoltam, hogy Conway hallgatódzott annak idején az ajtónál; és igazam is volt.

A kapitány megfontolta a dolgot.

– Lehet. Másrészt az is lehet, hogy ez a vörös hajú pofa csak blöfföl.

– Engem nem lehet olyan könnyen bedűteni – mondta Mr.

Hoke, kétségbeesése ellenére is büszkén.

– Nem? – A kapitány ferde szájjal mosolygott. – Pedig én elég könnyen bedűtöttem. Szemrebbenés nélkül elhitte, amit a két gorilláról meséltem. Annyira, hogy lemondott a javamra a pénze feléről.

Mr. Hoke-on csúnya gyanú villant keresztül. Szemlátomást megremegett.

– A gorillák? – hápogta. – Csak nem akarja azt mondani, hogy…

– De mennyire, hogy azt akarom mondani. Gorillák? Nincsenek gorillák. Csak nem fogom gorillákra költeni a pénzem? Én találtam ki őket. Csak úgy eszembe jutott az egész. Csak úgy. Tudja, hogy van az ilyesmi.

Mr. Hoke hörögve lélegzett. Leverte lábáról az a felfedezés, hogy egy barát ilyen kétszínű lehet.

– És maga beugrott – mondta Kelly kapitány elégedetten. – Igazán nem hittem volna magáról. Elég pénzébe fog kerülni.

Mr. Hoke magához tért. Mérgesen így szólt:

– Igazán? Azt hiszi, hogy jól fog járni, mi?

– Nem hiszem, hanem tudom.

– Hát akkor hadd mondjak magának valamit. Tudja, hány Szarvas Varangy részvényem van ebben a pillanatban?

– Hány?

– Egy szál sem. Egy árva nyamvadt részvényem sincs. Ez a helyzet.

A kapitány arca megmerevedett.

– Miről beszél maga?

– Majd mindjárt megmondom. Minden részvényemet

eladtam néggyel, hogy majd akkor vegyem vissza, amikor már eléggé lementek. Akkor aztán kidoboltuk volna, hogy új eret fedeztünk fel, és minden gyönyörűen ment volna. De most mi lesz? Mi akadályozza meg azt az ifjú, vörös hajú disznót abban, hogy pénzt szerezzen, és venni kezdje a papírokat, mihelyt megnyílik a piac? Mi akadályozza meg abban, hogy akár az összes részvényt megvegye?

Társa kétségbeeséséből Kelly kapitány arcán is tükröződött valami.

– Hm – mondta. Gondolatterhes szünetet tartott. – Maga igazán azt hiszi, hogy a vöröshajú tud erről?

– Hát persze hogy tud. Azt mondta: „Tudom a titkát.” Én meg azt kérdem: „Miféle titkot?” Mire ő: „Haha!” Mire én: „A Megvalósult Álmot?” Mire ő: „Többek között azt is.”

Kelly kapitány kedvetlenül nézett barátjára.

– És maga meri mondani, hogy magát nem könnyű bedűteni? Bár én ott lettem volna.

– Mit csinált volna?

– Leütöttem volna magát egy székkel, mielőtt megszólalhat. Hát nem érti, hogy a pasas nem tudott tulajdonképpen semmit?

– Akárhogy is, most már eleget tud – mondta Mr. Hoke makacsul. Amint így visszagondolt, maga is meglepődött együgyűségén. Nem is hihette, hogy ez ő volt, J. B. Hoke, aki így viselkedett. Ezt is a képzeletbeli gorillák rovására írta, amelyek annyira megviselték, hogy képtelen volt világosan gondolkozni.

– Na és most mihez akar kezdeni? – kérdezte Kelly kapitány.

Mr. Hoke hideg, szemrehányó tekintettel mérte végig.

– Hát mit csinálhatok? Ha kíváncsi, elmondom, mit akartam csinálni. Azért jöttem ide, hogy megkérjem, küldje el azt a két gorillát Pacsirtavölgybe, ahol ez a mókus lakik, hogy foglalkozzanak vele.

– Hogy hidegre tegyék?

– Arra nincs is szükség. Csak éppen addig kell Conwayt és a vörös hajú frátert távol tartani a tőzsdétől, amíg vissza nem vásárolom a papírjaimat. Ma már nem tehetek semmit, mert bezárták a tőzsdét. De ha nem akadályozzák meg őket, holnap korán reggel ott lesznek. Azt akartam mondani magának, küldje el a két gorillát, hogy csomagolják be a két pasast addig, amíg nem mondom, hogy ki lehet őket ereszteni. Pisztolyt szögezhettek volna rájuk, és azt mondhatták volna, hogy ne moccanjanak. Csak egy-két órára volna szükségem. De hát minek is beszélek – szólt Mr. Hoke undorral. – Hiszen nincsenek gorillák.

Vigasztalanul elmerengett ezen a hiányon. Kelly kapitány is merengett, de az ő gondolatai más irányt vettek.

– Egész jó ötlet – mondta végül is. – Igazán nem vártam volna magától.

– Mi a jó ötlet?

– Hát becsomagolni ezeket a pasasokat.

– Ja? – mondta Mr. Hoke. – És hogy lehet megvalósítani?

Kelly kapitány arcán ritka mosolyainak egyike jelent meg.

– Majd megcsináljuk.

– Kik?

– Maga meg én. Most mindjárt kimegyünk oda, és ma éjjel megcsináljuk.

Mr. Hoke meghökkent. Az ital bizonyos fokig eltompította

szellemi képességeit, de az ilyen egyszerű beszédet ő is megértette.

– Én? – kérdezte hitetlenkedve. – Maga azt hiszi, hogy ón betörök idegen népek lakásába ágyúval a kezemben?

– Ühüm.

– Én nem megyek.

– Dehogyisnem – mondta Kelly kapitány. – Vagy jobb magának, ha az a két pasas zsebre vágja a pénzt?

Mr. Hoke megremegett. Ez bizony nem kellemes kilátás.

– Maga mondta az imént – szólt a kapitány –, mi történik, ha nem akadályozzák meg ezt a két frátert. Megveszik az egész köteget, és akkor majd valaki gyanút fog, és felmegy a papír ára, és amikor mi akarunk vásárolni, fizethetünk, mint a köles.

Mr. Hoke sapadtan bólintott.

– Emlékszem, imikor az M. T. O. Nikkel tízzel indult, és két óra múlva már százhúsznál tartott, pusztán egy hír miatt. Ez öt évvel ezelőtt történt. Ugyanígy lesz a Szarvas Varanggyal is. Ha az ember vacakolni kezd ezekkel a papírokkal, sosem lehet tudni, hol állnak meg. – Elhallgatott. – De kimenni Pacsirtavölgybe, és ágyút szegezni! – és halkan reszketni kezdett, mint a kocsonya. – Nem, azt már nem.

– Dehogynem – mondta Kelly kapitány határozottan.

– Van revolvere?

– Már miért volna?

– Akkor vegyen egyet azonnal, és kilenc órakor itt találkozunk.

4

Kelly kapitány bíráló szemmel nézett végig Mr. Hoke-on. Nem tetszett neki az a mód, ahogy barátja bebukott a kocsiba. Mint egy önhajtású szeneszsák, gondolta a kapitány.

– Hoke – mondta. – Maga tökrészeg.

Mr. Hoke nem felelt. Jókedvűen bámult a világba. Szeme olyan volt, mint a halé, amely nem örvend a legjobb egészségnek.

– Na jó – mondta a kapitány rezignáltán –, talán a friss levegő jót tesz majd.

Beült a kormányhoz, és a kocsi elindult. A Big Ben éppen kilencet ütött.

– Hoztam pisztolyt – szólt Mr. Hoke, akinek megjött a kedve a társalgáshoz.

– Fogja be a száját – szólt Kelly kapitány.

Mr. Hoke halkan felkacagott, és kényelmesen elhelyezkedett az ülésen. A kocsi a Sloane tér felé siklott. Mr. Hoke odaintett az őrszemes rendőrnek:

– Hoztam pisztolyt – közölte vele, mint ahogy régi barátok szokták egymás közt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1

Amikor Bunn, a költő (1790–1860), a szívről beszélt, amelyet a bánat súlya nyom, természetesen csak képes értelemben beszélt, mint afféle költő. Közúti járműveink nagy szerencséjére a bánatnak nincsen tonnatartalma. Mert ha a szomorúságot csakugyan kilóra lehetne mérni, a 3-as autóbusz, amely kevéssel este 8,30 után tette le Lord Biskertont Pacsirta völgyben, a Croxleigh útnál, nem is tudott volna Londonból odáig elvergődni. Botladozott és megállt volna, és kerekei összegörnyedtek volna alatta. Mert Kétszersültünk szíve oly nehéz volt.

Az egész hosszú nyári délutánon át egyre növekedett rosszkedve, amely mintegy tíz perccel Mr. Hoke-kal való tárgyalása után kezdődött el. És minden oka megvolt rá.

– Mi akadályozza meg – kérdezte finoman Mr. Hoke –, azt az ifjú, vörös hajú disznót abban, hogy pénzt szerezzen, és venni kezdje a papírokat, mihelyt megnyílik a piac?

Kétszersült megmondhatta volna neki. Az akadály, amely közé és a lehetőség közé tornyosult, hogy nagybani vásárlást vigyen véghez a tőzsdén, embertársainak zsugoriságában, hitetlenségében, a nagy tervek iránt való érzéketlenségében rejlett. Hiába ígért nagy vagyont jólelkűségük jutalmául, mégsem akartuk jólelkűek lenni. Egy emberként idegenkedtek attól, hogy rendelkezésére bocsássák azt a kölcsönt, amely képessé tette volna, hogy másnap

megrohamozza a tőzsdét, és pénzt hajtson be a Szarvas Varangy küszöbön álló árfolyamemelkedésére vonatkozó magántermészetű értesülése alapján.

Ki írt vagy mondott szomorúbbat ennél: „Tudta, mi a jó, de nem akadt hal horogra”?

A pénzkölcsönkérés általában rendkívül bonyolult dolog, és eddig még egyik közíró sem tudta megmagyarázni, miért van az, hogy A-nak sikerül, B-nek pedig nem – vagy hogy egy másik esetet vegyünk, miért van az, hogy C, ha kedve van, ezreseket is le tud gombolni, míg D, bár öt fontért biztos futó, sosem tud e fölé az összeg fölé szárnyalni. Még a legközelebb járunk a megoldáshoz, ha azt mondjuk, hogy ha az ember nagy mértékben akar kölcsönkérni, ahhoz az kell, hogy egy cég vagy valami hasonló legyen.

Ha Kétszersültünk történetesen a Pernambuco és Fiji Kereskedelmi Rt. vagy az Aranyrúd és Örökmozgó KFT., kétségkívül duzzadó zsebekkel tér haza aznap este. De hadjáratát mint egyén folytatta – méghozzá mint olyan egyén, akit az ötfontosok osztályának tagjaként ismernek. Ebben a rétegben már bizonyos névre tett szert. Ha az emberek meglátták Lord Biskertont, mindjárt a tárcájukba nyúltak egy ötfontosért. De mereven elzárkóztak az elől, hogy kiemeljék osztályából azzal, hogy ezer fontot adnak neki, pedig most ennyire lett volna szüksége.

Megpróbált minden valószínű és valószínűtlen lehetőséget. A végletekig kitartó lévén, s hajdani Biskertonok keresztes lovagi szelleme még Dykes, Dykes és Pinweed urak odújába is elvitte. Dykes, Dykes és Pinweed azonban csak a számlájáról fecsegett valami csúnya dolgot. És végül is, amikor az ifjú Oofy Simpson, a Parazita Klub hírhedten leggazdagabb tagja sem volt hajlandó készpénzt kivágni,

Kétszersült feladta a harcot.

Lassan, vánszorogva közeledett Bodzaliget felé. Úgy erezte magát, mint egy elkárhozott lélek. Megvonaglott, valahányszor eszébe jutott, miről csúszik le. Egyszer az iskolában hat shillinget nyert, mert fogadott, hogy R. B. Blenkinsop (másképp Galandféreg) meg tud enni tíz óriáskiflit a nagyszünetben; mindmostanáig ezt tekintette életpályája legszerencsésebb húzásának. De ez is semmivé törpült amellett, amit a Végzet most tartott az orra elé, hogy azután ismét elhúzza előle. Ez lett volna a Nagy Üzlet. És ezt nem tudja kiaknázni.

Kétszersült nagyot lélegzett, amikor Bodzaligetbe ért, és befordult a Fészek kapuján. Részvétre volt szüksége, és erre Berry Conwaytől számíthatott. A remény sem halt ki benne egészen, és azt suttogta, hogy talán Berry szerzett valahonnan pénzt. Az a bizonyos Attwater… az egyszer kétszáz fontot kölcsönzött Berrynek, és Berry visszafizette. Ez bizonyára bizalmat gerjesztett Attwaterben.

Kétszersült csaknem felvidult és bekopogott a nappali szoba ablakán.

– Berry! – kiáltotta.

Berry odahaza volt, és hallotta a kopogást. Hallotta barátja hangját is. De nem felelt. Ő is lent volt nagyon, és egyébként bármennyire élvezte is Kétszersült társaságát, most nem érezte magát eléggé erősnek ahhoz, hogy elcsevegjen vele. Attól tartott, hogy Kétszersült rapszódiákat fog zengeni Kicsiről, és minden szó tűrdöfés lesz szívének. Egy férfi, akinek világa éppen most tört ezer darabra egy nő haragja következtében, nem szórakoztathat a nappali szobájában boldog szerelmeseket.

Így hát Berry összekuporodott a sötétségben, és nem adott

életjelt. És Kétszersült, egy fáradt átokkal, elfordult, leült a lépcsőre, és elszívott egy cigarettát.

Majd nem találva vigaszt a nikotinban, felkelt, a kapuhoz ment, és rákönyökölt. A szeme elé táruló tájat szemlélte. Sötétedett, de a dolgok még eléggé láthatóak voltak ahhoz, hogy megpillantsa Egbertet, a hattyút, amint a dísztavon lebegett, és Kétszersült tétlenül mélázott azon a problémán, vajon ebből a távolságból megcélozhatná-e egy ággal. Ha a lélek sérült, sokszor megkönnyebbülést szerez egy hattyú bosszantása. Kétszersült lehajolt, és egy terjedelmesebb ággal látta el magát.

Éppen ezt az ágat egyensúlyozta, a szükséges hajítási pályát számítgatván, amikor közéje és célpontja közé egy test iktatódott. Magas, vékony, javakorabeli férfi kanyarodott be, és úgy nézett rá, mintha Kétszersült egy barátjának a sírköve volna.

– Jó estét, Mr. Conway – mondta ez az illető, és szomorú hangja Kétszersültet bankárjára emlékeztette, amint azt mondja, hogy az adott körülmények közt alkalmatlan, sőt lehetetlen volna folyószámláját további kifizetéssel megterhelni.

– Mr. Conwayhez van szerencsém, ugyebár? Robbins vagyok.

2

A tévedés, amelyet a Robbins, Robbins, Robbins és

Robbins cég rangidős beltagja elkövetett, nem volt egészen természetellenes. Robbinst Mr. Frisby azzal küldte el Pacsirtavölgybe, hogy tárgyaljon egy kalandorral, aki a Fészekben lakik, Bodzaligetben, és Robbins most ideérkezett a Fészekhez, és ott egy fiatalember állt a kapun belül, és kinézett. Nem lehet tehát csodálkozni, ha Mr. Robbins azt gondolta, hogy útjának céljához ért.

– Szeretnék egypár szót beszélni önnel, Mr. Conway – mondta.

Kétszersültünket bosszantotta, hogy megzavarták tervének végrehajtásában.

– Nem vagyok Mr. Conway – feleke kurtán. – Mr. Conway nincs itthon.

Mr. Robbins felemelte kes/tyűs ke/ét. Elkészült ilyesmire.

– Kérem – mondta. – Nagyon jól értem, hogy ön szívesebben elkerülné ügyeinek megtárgyalását, de sajnos ragaszkodnom kell hozzá.

Mr. Robbins két modorral rendelkezett; mind a kettő mélabús volt, mégis különbözött egymástól. Ha barátságosan társalgott egy kliensével, mondjuk jogtalanul elfoglalt birtok visszaszerzésére irányuló keresetről vagy valami hasonlóról, akkor nem fukarkodott szavaival. De ha kalandorokkal tárgyalt, szűkszavú lett.

Hidegen beszélt, mert nem kedvelte az előtte álló gazembert.

– Mr. Frisbyt képviselem, akinek unokahúgával értesülésem szerint frigyre óhajt lépni. Kliensem úgy döntött, hogy ez a házasság nem fog megköttetni, és merem állítani, hogy ön nem nyer azzal semmit, ha ellenszegül kliensem kívánságának. Ha makacskodik és dacol, azzal csak azt éri el,

hogy mindent elveszít. Legyen inkább okos, és ügyfelem kész nagylelkű lenni. Azt hiszem, egyetért velem. Mr. Conway – itt magunk közt, tanúk jelenléte nélkül –, hogy nincs szükség hősi pózokra, és az egyetlen oldala a dolognak, amely igazán fontos, a pénzügyi oldal.

Kétszersült nem engedte ezt a beszédet elhangzani anélkül, hogy ne tett volna kísérletet félbeszakítására. Igazán elég baja volt aznap délután, hogy ne legyen kedve jámborul meghallgatni halandzsőröket. Robbinst csak cilindere alól kikandikáló ősz haja mentette meg a tettlegességtől; mert Kétszersült különben egy ökölcsapással beverte volna cilinderét. De hiába próbált megszólalni, a tapasztalt szónok lehengerelte.

Most a másik elhallgatott, és végre alkalom nyílt arra, hogy megismételje, miszerint tévedésről van szó – de Kétszersühünk nem ragadta meg az alkalmat. Elnémította az a gondolat, hogy a Végzet a tizenegyedik órában íme elküldött egy férfiút, aki pénzről beszél – egyelőre még bizonytalan módon, de valami arany ígérettel a hangjában.

– Nos. Mr. Conway – szólt Mr. Robbins –, hát okosak leszünk?

Kétszersült nagyot nyelt. Az ág kiesett erőtlen kezéből.

– Maga pénzt ajánl nekem, hogy…

– De kérem!

– Beszéljünk értelmesen – szólt Kétszersült. – Van vagy nincs pénz a látóhatáron?

– Van. Felhatalmaztak, hogy felajánljak…

– Mennyit?

– Kétezer fontot.

Bodzaliget úszni kezdett Kétszersültünk szeme előtt.

Egbert, a hattyú, olyan lett, mint két hattyú, két iker.

– Gondolja meg a dolgot – mondotta Mr. Robbins.

Megigazította kabátját, olyképpen, hogy jobban hasonlítson halotti lepelhez. Kétszersült némán könyökölt a kerítésre.

– Mikor kapom meg? – kérdezte végül is.

– Most.

– Most?

– Nálam van a csekk. Nézzen ide! – szólt Mr. Robbins, kihúzva és meglebegtetve a csekket.

Nem kellett sokáig lebegtetnie.

– Adsza! – mondta Kétszersült rekedten, és kiragadta a kezéből.

Mr. Robbins bánatos undorral nézett rá. Számított arra, hogy elfogadja, de arra nem, hogy ilyen hamar. Bár hangsúlyozta, hogy mennyire nem kedveli a hősi pózokat, mégsem hitte volna, hogy az alkut megköthetik anélkül, hogy az ifjú gazember legalább meg ne kíséreljen vonakodást színlelni.

– Azt hiszem, gratulálhatok a fiatal hölgynek, hogy ilyen szerencsésen megmenekült – szólt jegesen.

– Mi? – szólt Kétszersült.

– Azt mondtam, gratulálok…

– Ja úgy… Igen. Nagyon köszönöm.

Mr. Robbins feladta a kísérletet, hogy áttörje Kétszersült vastag bőrpáncélját.

– Itt a névjegyem – szólt felháborodva. – Holnap majd eljön az irodámba, és aláír egy levelet, amelyet diktálok. Jó éjszakát, Mr. Conway.

– Mi? – mondta Kétszersült.

– Jó éjszakát, Mr. Conway.

– Ki?

– Eh, jó éjszakát – szólt Mr. Robbins.

Megfordult és elment. Még a háta is irtózást fejezett ki.

Kétszersült egy darabig levegő után kapkodva bámult a dísztóra. Azután lassan és szédülten átment a Mennyei Nyugalomba, és kitöltötte magának azt a whiskyt és szódat, amelyet nézete szerint a helyzet feltétlenül megkívánt.

A felhörpintés időközeiben vidáman dalolt hamis, de hatalmas baritonján. A fal, amely a Mennyei Nyugalom nappali szobáját elválasztotta a Fészekétől, vékonyka rabicfal volt, és Berry, aki tragédiájával küszködött, minden hangot hallott.

Összeborzongott. Szomszédját a szerelem teszi ilyen boldoggá; örült, hogy erős volt, és nem hederített a kopogásra.

3

Vagy húsz perc múlva a Kelly kapitányt és szövetségesét, Mr. Hoke-ot tartalmazó kocsi bekanyarodott Bodzaligetbe.

– Itt vagyunk – mondta a kapitány. – Szálljon ki.

Mr. Hoke kiszállt.

– Na most – szólt Kelly kapitány, miután katonás módján felderítette a terepet – hallgasson ide, maga elázott hal,

elmondom, mit kell tennünk. Maga hátramegy és ottmarad. Én itt maradok elöl. És jegyezze meg, senkinek sem szabad elhagynia egyik házat sem. És ha valaki bemegy, az bent marad, a fenébe is. Érti?

Mr. Hoke napsugaras jóakarattal bólintott, tizenegyszer.

– Hoztam pisztolyt – mondta.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1

Ha az ember egy hosszú délutánon és estén át sok whiskyből és kevés szódából él, és ezt időnként némi konyakkal tetézi, az meglehetősen kétoldalú dolog. Egyrészt azt a hatást érte el, hogy J. B. Hoke-ot odahozta a Fészek kertjébe, revolverrel a kezében, márpedig erre a tettre sosem lett volna képes, ha csak limonádét iszik; és ennyiben azt lehet mondani, hogy megfelelt céljainak. De másrészt eltompította képességeit.

Amint ott állt, nekidőlve a Fészek egyetlen fájának, és beszívta a pacsirtavölgyi est édes levegőjét, elméje nem volt legjobb és legtisztább formájában. Halványan emlékezett arra, hogy barátjával, Kelly kapitánnyal holmi zavaros beszélgetést folytatott, amelynek folyamán több érdekes dolog hangzott el; mindazonáltal homályban hagyta őt három sarkalatos kérdésre vonatkozólag.

E kérdések a következők:

a) Ki ő?

b) Hol van?

c) Miért van ott?

E hármas probléma megoldásáért most tehát önmagához fordult.

Bizonyos tekintetben arról volt szó, ami Marcus Aureliust nyugtalanította annak idején. De Mr. Hoke egy szempontból

előnyben volt a római császárral szemben. Ez utóbbi magyarázatot keresett arra, miért is van itt az emberek nagy világában. Hoke csupán azt kívánta tudni, miért támaszkodik egy fának egy helyen, amely a látszat szerint kert lehet London valamelyik elővárosában.

Nyilván van ennek valami jó oka, gondolta; és úgy képzelte, ha nyugton marad, és összpontosítja elméjét, idővel minden eszébe fog jutni.

Így hát J. B. Hoke csak állt egy darabig, és elmélkedett az alaptényeken. Még akkor is elmélkedett, amikor a Végzet a segítségére sietett azzal, hogy kicsúsztatta kezét, amellyel a fának támaszkodott. Mr. Hoke elvesztette egyensúlyát, oldalt dőlt, és fájdalmas ütést kapott a bal fülére. Ez a megrázkódtatás véghezvitte azt, amit a puszta gondolat nem érhetett el. Amint ott ült a földön, és a fájó helyet dörzsölte, az Emlékezet visszatért trónusára.

Most már emlékezett. Most már minden megvilágosodott. A kapitány azért állította ebbe a kertbe, hogy megakadályozza, ha kell, erőszakkal is, Conwaynek és vörös hajú barátjának kimenetelét. Mr. Hoke felkelt, és határozott mozdulattal leporolta nadrágját. Feje ugyan még zúgott, de legalább megtalálta a választ a nagy alapvető problémára.

J. B. Hoke, ösztönösen érezve, hogy még hasznát veheti, expedíciójára jövet ellátta magát egy jókora zsebpalackkal. Most elővette, és jót húzott a tartalmából. És hangulata, amelyet eleinte szeretetre méltó elmebeli üresség jellemzett, majd önsajnálattá változott, most ismét átalakult. Ha valaki arrajön, és e pillanatban hirtelen rávilágít Mr. Hoke arcára, zordon szigor kifejezését láthatja rajta. Erős dolgokat gondolt Berryre és barátjára vonatkozólag. Micsoda, ki akarnak osonni, és átejteni egy derék embert? Hah!, gondolta Mr.

Hoke.

Széles, nagy gesztussal, amely megvetését és dacát fejezte ki rnmden ilyen szűk lelkű áskálódó iránt, karját az ég felé lendítette. Szerencsétlenségére azt a karját, amely abban a kézben végződött, amely azokban az ujjakban végződött, amelyek a palackot tartották; és az ujjak nem lévén felkészülve a hirtelen feszültségre, meglazították szorításukat. A következő pillanatban az értékes tárgy eltűnt az éjszakában, és volt tulajdonosa kétségbeesetten indult üldözésére.

Mr. Hoke sosem volt nagy híve a költészetnek. Ellenkező esetben kétségtelenül eszébe ötlöttek volna Longfellow-nak a helyzetre oly kiválóan alkalmazható sorai:

Egy nyilat lőttem én tova,
Lehullott, nem tudtam, hova.[1]

Az éjszaka sötét volt, és a Fészek telke, bár mondjuk a waterlooi csatatérrel összehasonlítva nem nagyon tágas, mégis kellőképpen tágas ahhoz, hogy egy palack elrejtőzködjék rajta. Mr. Hoke sok hosszú és gyötrelmes percen át járkált rajta keresztül-kasul, mint egy vadászeb. Beleszagolt a bokrokba. Négykézláb csúszkált. Megvizsgálta a virágágyakat. Mindhiába. A kert megőrizte titkát.

J. B. Hoke végül is feladta. Vereséget szenvedett. Szomorúan kelt fel az utolsó virágágyból, és megfordulva észrevette, hogy világosság van a földszint egyik ablakában, ahol eddig nem volt. Ez a tünemény felkeltette érdeklődését, átvágott a pázsiton, és benézett.

Ott ült Conway, hideg sonkát evett, és whiskyt ivott.

Berry egész hirtelen fedezte fel, amint ott ült bánatával a sötét szobában, hogy majdnem éhen és szomjan hal. Először elűzte magától ezt a felfedezést; mert gyűlöletes volt jelen lelkiállapotában a táplálkozásnak még csak a gondolata is. De azután mégis engedett a belső kényszernek. Kiment a kamrába, és zsákmány után nézett. És most valóságos lelkesedéssel látott hozzá.

Mr. Hoke kedvetlenül szemlélte, az ablak előtt kuporogva. Neki is egészen jól jött volna egy szelet abból a sonkából. A whiskyt is használhatta volna. Orrát az ablaküveghez nyomta, és farkastekintetet vetett a szobára. Gyötörte a vágy az elveszített palack után.

Hirtelen azt látja, hogy a lakmározó felegyenesedik székén, és hallgatózva emeli fel fejét. Mr. Hoke nem hallott semmit, és nem tudta, hogy megszólalt a csengő. De Berry hallotta, és vad, ésszerűtlen remény kelt tel benne, hátha Ann jön megmondani, hogy minden dacárandók dacára mégis szereti. Igaz, elválásukkor kevés valószínűséget engedett efféle változás bekövetkeztére, de a lehetőség mégis elég volt Berrynek ahhoz, hogy vágtában rohanjon ki az ajtón, és végig a hallon. Mr. Hoke üres szobába bámult.

Üres: illetve a sonka ott maradt az asztalon és mellette a whiskys üveg. Ez a látvány Mr. Hoke-ra mágneses hatást gyakorolt, vonzotta bűverővel. Megvizsgálta az ablakot. Nem volt lereteszelve. Feltolta. Bemászott.

Mr. Hoke gondolatai összezavarodtak, és annyira szükségesnek látta, hogy bátorságot igyék, hogy aznap este elmulasztott vacsorázni – talán először életében –; energiáját jobbnak látta dupla whiskyk elfogyasztására összpontosítani. Most szörnyűségesen éhes volt, és fogcsattogtatva vetette rá magát a sonkára. A whiskys üvegből is nagylelkűen töltött

magának.

Egy ember, aki amúgy is csordultig megtelt különféle szeszekkel, nem tehet ilyesmit anélkül, hogy ne menne keresztül bizonyos lelki változáson. Lakomája kezdetén Mr. Hoke még mogorva volt, és különösen Berry irányában nem érzett semmi jót. De mire befejezte, szelídebb hangulat uralkodott el rajta. Rettenetesen szédült, de a szédüléssel együtt hatalmas jóakarat vett rajta erőt, és élénk vágy emberi társaság után.

Felkelt. Az ajtóhoz ment. A nappali szoba irányából hangok hallatszottak. Nyilván társas együttlét volt ott folyamatban, és ő is részt akart venni benne.

Végigzegzugolt a folyosón, némi habozás után kiválasztotta a középsőt a három kilincs közül, amellyel a bőkezű építész ellátta a nappali szoba ajtaját, és belépve, egészen különlegesen széles és jóindulatú mosollyal meredt a bent lévőkre.

Ketten voltak jelen. Az egyik Berry, a másik egy középkorú, előkelő megjelenésű férfi, szabályos arccal és szürke bajusszal. Mindketten meglepődtek, amikor meglátták.

– Helló – mondta Mr. Hoke tág tüdővel.

Berry mint házigazda viszonozta a köszönést.

– Helló – mondta. A jelenés kissé megdöbbentette, amin nem is lehet csodálkozni. – Mr. Hoke!

– Hukk! – mondta Hoke megerősítésképpen.

Berry eddigre kidolgozott egy elméletet, amely látszólag megmagyarázta a tényeket. Nyilván, amikor az imént beengedte Lord Hoddesdont, elfelejtette becsukni a bejárati ajtót, legújabb vendége pedig nyitva találta, és besétált. Ez könnyen megeshetett, hiszen őlordsága megérkezése annyira

meglepte Berryt, hogy minden egyébről megfeledkezett.

De akárhogy is, Hoke itt volt, és Berry udvariasan megkísérelte felfedezni, mi hozta ide.

– Parancsol tőlem valamit? – kérdezte.

– Hoztam pisztolyt – mondta Mr. Hoke nyájasan.

– Mit tojt?

– Pisztolyt.

– Mit tojt? – kérdezte ismét Berry, elméje még akkor sem lévén képes felmérni a kijelentés horderejét.

– Pisztolyt – jelentette ki Mr. Hoke végérvényesen.

Lord Hoddesdon láthatólag nem fogadta jó szívvel ezt a félbeszakítást, mert éppen kezdett belejönni a beszédbe.

Tekintettel arra, hogy oly határozottan és megalkuvást nem ismerően kijelentette Vera húgának, miszerint semmi sem bírhatja arra, hogy valaha is visszatérjen Pacsirtavölgybe, Lord Hoddesdon jelenléte Berry nappali szobájában talán némi magyarázatra szorul. Röviden szólva meggondolta magát. A nagy ember ismertetőjele, hogy sosem fél meggondolni magát, ha jó okot lát erre. És Lord Hoddesdon, klubjában végiggondolva mindent, kitűnő okokat látott.

Lady Vera előző esti leleplezése szíve legmélyéig megrendítette a lordot. Ha Ann Moon csakugyan dobni akarja az ő fiát, és férjhez akar menni ehhez a Conwayhez, akkor a dolog komoly. Bár a milliomos viselkedésében eddig semmi sem árulta el azt a szándékát, hogy szívesen megválik pénzétől, Lord Hoddesdon, aki világéletében optimista volt, mégis úgy képzelte, hogy ha egyszer a lány feleségül megy fiához, módjában áll majd Mr. Frisbyt megdolgozni egy kis kölcsön ügyében. Hiszen az ördögbe is, ő és Mr. Frisby akkor rokonok lesznek. Éppen ezért végtelenül fontos, hogy egy

tekintélyes ember erőteljesen lépjen fel ezzel a Conwayjel szemben.

Abban a tudatban, hogy hatszáz fontja van a bankban, kijött tehát a Fészekbe, hogy lepénzelje ezt a fickót. Este jött, mert úgy vélte, Pacsirtavölgy olyankor biztonságosabb. És most éppen úgy beszélt, mint ahogy a család fejének beszélnie kell, amikor ez az undorító félbeszakítás történt. Éppen egyik legjobb mondatának kellős közepén kinyílt az ajtó, és betántorgott egy jól megtermett, vörös képű részeg.

Tisztában lévén azzal, hogy a varázs megtört, s a kényes ügy további megbeszélését el kell halasztania, és keserűen állapítva meg magában, hogy vajon milyen más barátja is lehet egy ilyen embernek, mint amilyen Conway, Lord Hoddesdon felemelkedett.

– Hol van a kalapom? – szólt mereven.

Mr. Hoke ellenséges szemmel mérte végig az útra készülő Lord Hoddesdont. Elméje az imént még mással foglalkozott, mint küldetésével, de most már eszébe jutottak Kelly kapitány szavai. „Senkinek sem szabad elhagynia egyik házat sem. És ha valaki bemegy, az bent marad, a fenébe is”, mondta a kapitány. A szürke bajszos öreg szivar bejött. Na jó. Most maradjon is bent.

– El akar menni? – kérdezte Mr. Hoke.

Lord Hoddesdon felrántotta szemöldökét. A pénztelenség és a demokratikus kor szelleme arra kényszerítette őlordságát, hogy sokat engedjen a gőgből, amely oly gyakran együtt jár a kék vérrel; de most mégis elővette. Úgy meredt J. B. Hoke-ra, mint ahogy a feudális korban a nagyúr a hűbéresre vagy a jobbágyra.

– Nincs szerencsém ismerni önt, uram…

Berry bemutatta az urakat egymásnak.

– Mr. Hoke… Earl of Hoddesdon…

Mr. Hoke szigorúsága kissé alábbhagyott.

– Ön egy őr? – kérdezte érdeklődve.

– …de hogy feleljek kérdésére, én valóban el akarok menni.

Mr. Hoke pillanatnyi nyájasságának vége szakadt. Megint az erős férfi volt, akinek fegyver van a kezében.

– Szó sincs róla – mondta.

– Tessék? – kérdezte Lord Hoddesdon.

– Tetszik – felelte Mr. Hoke. Kirántotta a pisztolyt, amelyről oly sokat hallottak már, és bizonytalan, de elszánt mozdulattal megcélozta őlordságát. – Fel a kezekkel!

2

Ezalatt a Mennyei Nyugalom nappali szobájában, amelyet csak vékony fal választott el a Fészek nappalijától, olyan események játszódtak le, melyek számot tartanak a történetíró teljes figyelmére. A krónikásnak most tekintetét ismét Lord Biskertonra és ügyeire kell fordítania.

Körülbelül abban a pillanatban, amikor Mr. Hoke az ebédlőablak párkányán át bemászott a részekbe, sonkára és whiskyre vágyván, Kétszersült a szomszédban karosszékében ült, és éppen elkezdett Miss Valentine-nak a kandallópárkányon álló fényképére bámulni, s közben hosszú, édes gondolatok töltötték el, melyek ama

fiatalembert látogatják meg, akinek szerelem lakozik a szívében és egy kétezer fontról szóló csekk a zsebében. A dalzápor, amelynek Mr. Robbins eltávoztakor szabad folyást engedett, mintegy tíz percen át tovább ömlött. Ez idő elteltével Kétszersült legyőzte a bosszantó hajlandóságot, és csendben gondolkozott tovább.

Kicsi arcképére nézett. Egy ilyenfajtaképpen megszerkesztett lány megnyerése már magában is elegendő boldogság lett volna bármely térti számára. De nem Godfrey Edward Winstanley Brent, Lord Biskerton, a Szerencse Kegyeltje számára. Neki ráadásul osztályrészéül jutott a legcsodálatosabb tipp, amely valaha kiszivárgott az Értéktőzsdéről, és mintha még ez sem volna elég, további ráadásul egy váratlan aranyeső is. amely képessé tette, hogy a tippet felhasználhassa.

Kétszersültünk zsenge gyermekkorától kezdve abban a sziklaszilárd meggyőződésben élt, hogy a Gondviselés még valami egész különlegesen gusztusos dolgot tartogat a számára jutalomképpen, és csak idő kérdése, mikor szállítja az árut. Hitét arra a tényre alapította, hogy mindig igyekezett tőle telhetőleg jópofa lenni, és szerette embertársait. De legvérmesebb pillanataiban sem, még a Parazita Klubban, egy születésnapi lakoma után sem képzelte, hogy a jutalom ennyire bőkezű lesz. Ami azt mutatja, hogy a Gondviselés, ha végre rátalál egy jó emberre, nem ismer határt.

Továbbá a Gondviselés, miközben őt elhalmozza jótéteményeivel, a jó öreg Berryt is tejben-vajban fürösztgeti. Pazar! Kétszersült ennek minősíti. Pazar! Belesüppedve székébe, csaknem elszédült. Mintha örömharangok zúgnának a világban, ahol a nehéz kezdet után, úgy látszik, minden a lehető legislegislegjobban megy.

Majd lassan ráébredt arra, hogy egy csekély részletben megbocsátható tévedést követett el. Nem örömharangokat hallott, hanem a csengőt. Nyilván látogató jött, hogy megossza vele ezt az eksztatikus órát. Remélve, hogy Berry az illető, rettegve, hogy a lelkész az illető, Kétszersült az ajtóhoz ment, és kinyitotta. És miután kinyitotta, ott állt a gyékényen, s összenézett – iszonyú bámulás –...

Számított Berryre. Számított a lelkészre. Még arra is számított, hogy valaki seprűt, szalmafonatú széket vagy évelő növényt akar neki eladni. Csak arra nem számított, hogy hajdani jegyese, Ann Moon álljon a küszöbön.

– Hel-ló – szólt Kétszersült pislogva.

Ann nagy szemekkel nézett rá, és kissé elfulladtnak látszott. Arca kipirult, és ajka kettévált. Rendkívül csinos; nem mintha ez számítana, természetesen – gondolta Kétszersült.

– Helló – mondta révetegen.

– Helló – mondta Ann. – Te itt!

– Én itt – felelte Ann. – Bemehetek?

– Be?

– Be.

– Ja, hogyne – telelte Kétszersült, telnővc a házigazda szerepéhez. – Természetesen. Minden bizonnyal.

Még akkor is olyan volt, mint akit fejbe vágtak, amikor Annt bevezette a nappali szobába.

– Parancsolsz helyet foglalni, vagy valami hasonlót cselekedni?

– Szabad?

– Hogyne – telelte Kétszersült. – Persze. Mi sem

természetesebb.

Ann leült, és kissé hosszadalmas szünet következett. Nem könnyű elkezdeni a beszélgetést egy leánynak, aki felbontotta eljegyzését valakivel, s azután meglátogatja az illetőt azzal a szándékkal, hogy újra jegyezzék el egymást, miután véleményét megváltoztatta,

Ann elméje, éppúgy, mint házigazdájáé, határozottan rendezetlen állapotban volt. Hogy idejött, azt éppolyan hirtelen ösztön hatására tette, mint annyi mást. Elhitette magával, hogy gyűlöli és megveti Berryt, és ez arra a meggyőződésre vezette, hogy rosszul bánt Kétszersülttel, és ezt jóvá kell tennie. De nem könnyű elkezdeni ezt a témát.

– Parancsolsz cigarettát? – kérdezte Kétszersült.

– Köszönöm, nem.

Különös nehézséget okozott az, hogy Ann meghasonlott lelkében. Mert könnyű azt mondani magának, hogy gyűlöli és megveti Berryt. Ez így is van. De meddig fog ez tartani, ha elmúlik a jogos felháborodás első rohama? Jelenleg még hatalmában tartotta az az izzó düh, amelyet minden leány érez, akit bolonddá tettek, és kénytelen szembenézni azzal az őrjítő ténnyel, hogy a mamának – vagy legalábbis a gardedámnak – igaza volt. Lady Vera azt mondta, hogy Berry pénzéhes világcsaló, és kiderült, hogy pénzéhes világcsaló.

Eddig még rendben volna.

De bent a lelke mélyén valami egész idő alatt azt súgta, hogy világcsaló ide, világcsaló oda, mégis Berry az a férfi, akit szeret, és mindig is fog szeretni. Éveken át mindenbe belebeszélő Lelkiismerete gyötörte; és most, amikor végre úgy cselekedett, hogy Lelkiismerete helyeslésével is találkozott, hát nem felbukkan egy kellemetlen Tudatalatti Én, és megnehezíti életét?! Akárhogy nézzük a dolgot, bizony

nehéz egy leánynak.

De legyűrte magában az új támadót.

– Godfrey – mondta.

– Tessék.

– Beszélni szeretnék veled.

– Nosza hát – felelte Kétszersült.

– Én… – kezdte Ann.

Itt elakadt. Még nehezebb, mint gondolta.

Megint elhallgattak. Kétszersült majd széttörte fejét, hogy valami társalgási témát találjon. Mindig kedvelte Annt, de kénytelen volt elismerni, hogy jobban szerette régebben, mielőtt állkapocsgörcsöt vagy beszédzavart vagy mit kapott, és megnémult. Mert nézzük csak. Egy vidám, petyegő lány: remek. De egy lány, aki nyilvánvalóan némakórban szenved: semmire a világon nem használható. Ha Ann csak azért jött el ilyen messzire, hogy szótlanul meredjen rá, akkor szinte jobb lenne, ha már menne is.

Ami azt illeti, egyébként is jobb lenne, ha már menne is. Kétszersült vőlegény, és egy vőlegény nem lehet eléggé óvatos. Kicsi még megharagudhat és teljes joggal, ha vonzó nőket lát vendégül otthonában.

Mindazonáltal udvariasnak kell lennie. Minthogy nem ragadhatja mégsem nyakon Annt, és nem dobhatja ki, valamiféle udvarias csevegést kell kezdeményeznie.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Jól.

– Nagyon jól?

– Köszönöm, igen.

– Jó színben vagy.

– Te vagy jó színben.

– Igen, nincs semmi bajom.

– Nekem sem.

– Akkor jó – szólt Kétszersült. – Mondd kérlek, nem haragszol, ha felhörpintek valamit? Szegény agyam úgy érzi magát, mintha kissé meglazult volna az eresztékeiben.

– Csak igyál.

– Köszönöm. És te?

– Köszönöm, nem kérek.

– Hát isten éltessen – szólt Kétszersült, hörpintve. Kissé magához tért. Eszébe ötlött, hogy egy nagyobbfajta titok még megoldatlan.

– Honnan tudtad, hogy itt lakom?

– Lady Vera mondta.

– Úgy. Értem. Ő mondta?

– Igen. Mellesleg: mondta neked?

– Hogy itt lakom?

– Nem. Hogy eljegyezte magát.

Kétszersült szeme kidülledt.

– Eljegyezte magát?

– Hozzámegy a nagybátyámhoz.

– Micsoda! Az öreg Frisby papához?

– Igen.

– Te jóságos ég!

– Én is meglepődtem. Sosem hittem volna, hogy Paterson bácsi a házasuló férfiak sorába tartozik.

– Mindenki a házasuló férfiak sorába tartozik, ha egy olyan

nő, mint Vera néném, kiveti rá a hálóját – szólt Kétszersültünk mély érzéssel. – De hát a csodába is! Ezek szerint a te családod az én családom számára a családban marad. Elájulok!

Egy darabig eltűnődött. A dolgok kezdtek kitisztulni.

– Hát ezért jöttél el?

– Nem!

– Hogy érted, hogy nem?

– Úgy értem, hogy nem.

– Úgy érted, nem azért jöttél ide, hogy ezt az újságot elmondd nekem?

– Nem.

– Hát akkor miért jöttél ide? – kérdezte Kétszersült a dolog lényegére tapintva. – Mindig örülök persze, ha látlak – tette hozzá gálánsan. – Nézz be, ahányszor csak erre jársz, és így tovább. De mégis miért jöttél ide?

Ann érezte, hogy itt a pillanat. Gerincoszlopa enyhén bizsergett, és a zavar egyéb jelei mutatkoztak égő orcák és a padlón ábrákat rajzoló lábak alakjában, de Ann összeszedte magát, hogy megszólaljon.

– Godfrey – mondta.

– Folytasd – bátorította Kétszersült, illő szünet után.

– Godfrey, te kaptál ugye egy levelet tőlem?

– Hogy felbontod az eljegyzést? Hogyne.

– Azért jöttem, hogy megmondjam, mennyire sajnálom.

Kétszersült elviselhetetlenül szívélyes lett.

– Sose sajnáld. Nagyon jól megfogalmazott levél volt. Akkor is úgy gondoltam, és most is úgy gondolom. Csupa jó

dolog volt benne.

– Én…

Kétszersült röstelkedve csettintett.

– Most jut eszembe – szólt –, igazán nem is tudom, hogy tehettem, hogy még eddig nem érintettem ezt a témát, de hát szívemből minden jót kívánok, gratulálok és miegymás. Berry Conway mondta, hogy eljegyeztétek egymást.

– Hát ismered? – kérdezte Ann megdöbbenve.

– Persze hogy ismerem. És már réges-rég ki kellett volna fejeznem szerencsekívánataimat, és így tovább. De az élet úgy zajlik meg ez meg az, hogy kiment a fejemből. Nagyon okosan teszitek, igazán. Nincs senki, akihez szívesebben adnálak, mint a jó öreg Berryhez.

– Nem vagyunk eljegyezve.

– Nem?

– Nem.

– Hát akkor – szólt Kétszersült elszomorodva –, engem tévesen informáltak. Lóvá tettek; mégpedig egy rendszerint megbízható forrás.

– Én szakítottam – szólt röviden Ann.

Kétszersült megdöbbent.

– Szakítottál?

– Igen.

– Miért?

– Nem fontos.

– Drága szívem – szólt Kétszersült atyaian –, igazán én vagyok az utolsó ember, aki beléüti az orrát mások dolgába, de komolyan, nem gondolod, hogy mégis túlzás ennyit

szakítani? Már úgy értem, egy héten kétszer szakítani. Kicsit nagyméretű dolog, ezt el kell ismerned. Nem tudom, mi a szakítás európai rekordja, de azt hiszem, te nyertél. Kétszer! Azt a mindenit!

Ann kezét tördelte.

– Nem kell hogy kétszer szakítsak – nyögte ki nagy nehezen –, ha te nem akarod.

– Hogyan?

– Azért jöttem ide, hogy ha te is úgy gondolod, tekintsük talán úgy, mintha nem írtam volna meg azt a levelet.

Kétszersült levegő után kapkodott. Ma túlságosan sok tégla esik egymás után a fejére. Először Hoke, azután az öreg Robbins, és most ez. Kezdett enyhén megőszülni.

– Úgy érted netalán, hogy te meg én…

– Úgy.

– Hogy az eljegyzésünk…

– Úgy.

– Hogy mi ketten…

– Úgy, úgy, úgy.

Hosszú hallgatás következett. Kétszersültünk az ablakhoz sétált és kinézett. Nem volt semmi látnivaló, mégis ott maradt, hosszabb ideig. Érezte, hogy ebben a helyzetben minden tapintatára és ügyességére szüksége van.

– Nos? – szólt Ann.

Kétszersült visszafordult. Megtalálta a helyes szavakat.

– Ide hallgass, angyal – szólt bocsánatkérően. – Attól félek, hogy nagy csapás vár rád, és ezért, ha rám hallgatsz, megerősíted magad egy pohár pálinkával. Én mindenre kész vagyok, hogy szívességet tegyek neked, de a helyzet az, hogy

csak a fivéred lehetek.

Hüvelykujjának egy bánatos ficamával a kandalló párkányára mutatott.

– Akárcsak egy telefonszám – mondta Kétszersült. – Foglalt vagyok.

Ann felszisszent.

– Ó!

Felkelt. Ilyen szamárnak nem érezte magát azóta, amióta kislány korában kituszkolták a színpadra, hogy segítsen egy bűvésznek egy gyermekelőadáson; de azért felemelte fejét.

A kandallóhoz lépett, és alaposan szemügyre vette a fényképet.

– Csinos – mondta.

– De mennyire – helyeselt Kétszersült.

– De hiszen én ismerem! – kiáltott fel Ann.

– Igazán?

– Ez Kicsi Valentine. Együtt jöttünk a hajón.

Kétszersült valami olyasmit akart mondani, nagyszerű, hogy mindnyájan így összejöttek, de nem tudta, vajon sikere lesz-e ennek a kijelentésének. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Hát inkább visszatartotta.

– Itt lakik a szomszédban, ugye? – kérdezte Ann. – Egészen elfelejtettem.

– Úgy van. A szomszédban. A turbékolás nagy részét a kerítésen át végeztük.

– Értem. Hát remélem, boldogok lesztek.

– Hogyne, légy nyugodt.

– Hát akkor megyek.

Kétszersült felemelte kezét.

– Várj! Még egy pillanatra. Szeretnék a végére járni a Berryvel való dolognak.

– Arról nem akarok beszélni.

– Ez csak a szerelmesek civódása.

– Nem a szerelmesek civódása.

– Hát mi? Szent isten! – kiáltotta Kétszersült belémelegedve. – Ha volt valaha két pofa, akit egymásnak teremtettek, akkor te vagy az meg Berry, amit úgy értek, hogy te a legédesebb lények egyike vagy a világon, Berry pedig egy öreg angyal. „Szelíd volt élte, s úgy vegyültenek Az elemek benne, hogy fölkelhete A természet s világnak mondhatá: »Ez férfi volt.«” Ezt a részletet sosem fogom elfelejteni, százszor le kellett írnom az iskolában, mert egy narancsot vágtam egy kortársamhoz, és pontosan az osztályfőnököm szemébe találtam, mivelhogy éppen akkor lépett be váratlanul a terembe. Ha csakugyan kidobtad az öreg Berryt, akkor dilis lehetsz. Hiába mondod, hogy gyöngyház hej, ha leszakad, mert ez az egy helyébe nem akad egy sem. Millió év alatt nem találsz még egy olyan alakot, mint Berry. Olyan nincs még egy. És mennyire becsülik a titkosszolgálatnál – szólt Kétszersült, akinek csak most jutott eszébe. – A legfőbb pasasok figyelemmel kísérik, csak annyit mondhatok.

Ann kurtán felnevetett.

– Titkosszolgálat!

– Miért mondod ilyen csúnya, csilingelő hangon, hogy „titkosszolgálat”?

– Köszönöm, mindent tudok. Nem kell, hogy még te is hazudj nekem. Ő már untig eleget hazudott.

– Ő? – szólt Kétszersült eltűnődve. – Ó, ah! Ó!

Kezdte érteni.

– Nagybátyám titkára – szólt Ann felháborodva.

– Bizonyos fokig csakugyan az – mondta Kétszersült vonakodva. – De – és felragyogott –, hát aztán?

– Hogyhogy hát aztán?

– Hát nem mindegy?

Ann szeme szikrát szórt.

– Már hogy volna mindegy? Nem gondolod, hogy egy lány érzelmei megváltoznak, ha rájön, hogy a férfi hazudott, és bolonddá tette, és úgy tett, mintha szeretné, csak azért… – hangja elfulladt –, csak azért, mert a lány véletlenül gazdag?

Most Kétszersült háborodott fel.

– Édes egy kicsi szilvám, csak nem akarod elhitetni velem, hogy azt gondolod, egy ilyen ember, mint Berry, a pénzedet akarja?

– De bizony így van. Lady Vera mondta.

– Nahát az igaz, hogy amit Vera néném nem tud a pénzhajhászásról, azt nem is érdemes tudni; de mégis az egészet egészben véve tagadom. Vera néni azt hiszi, mindenki olyan, mint ő. Ide hallgass, te szegény kis bárányka. Vagy öt évig jártam Berryvel iskolába, és igazán úgy ismerem, mint a tenyerem. Ő a legbecsületesebb alak a földön. És ezt hivatalosan jelentem. Nem hiszem, hogy az ember félreismerhet valakit, ha öt évig járt vele iskolába, nem igaz? Berry igazán oké.

– Hát akkor miért hazudott nekem?

– Azt is megmondom. Legalább jót nevetsz majd. Aznap, amikor meglátott a Berkeleyban, első pillantásra beléd szeretett, és az egyetlen mód, hogy megismerkedjék veled, az

volt, hogy beugrott a kocsidba, és azt mondta, a titkosszolgálat embere. Mert ilyen fiú ő. A feje kicsit gyenge, de csak úgy pezseg a romantikától. Ami pedig azt illeti, hogy nagybátyád titkára. Mit képzelsz te, élvezetből tartott ki Frisby papa mellett? Itt maradt egy penny nélkül a világban, és egy ügyvéd-muki kölcsönzött neki kétszáz fontot, hogy valamihez kezdhessen, és állást keresett és dolgozott, amíg azt a kölcsönt vissza nem fizette. És egész idő alatt az után vágyódott, hogy lecsorogjon a Rión vagy elmenjen Arizonába, vagy hogy a sziklákkal csináljon valami izét, már nem emlékszem, mit. És ha már Arizonáról beszélünk, hát hadd mondjak meg neked valamit, és mindjárt be fogod látni, micsoda zsenge tökfej voltál, amikor azt hitted, hogy Berry a pénzed akarja. Van neki magának is ezer meg ezer fontja. Vagy legalábbis holnap lesz. Nekem is. Vagyonhoz jutottunk.

Ann hallgatott. Azután nagy lélegzetet vett.

– Értem – mondta.

– Nem elég azt mondani, hogy érted. Mit akarsz csinálni?

– Szamár voltam – mondta Ann.

– Iszonyú szamár voltál – helycselt lelkesen Kétszersült. – Úgy viselkedtél, mint egy hólyag, és mint egy visító gumimalac. Tehát milyen lépéseket szándékszol tenni?

– Írjak neki?

– Nem rossz ötlet.

– Hazamegyek és mindjárt írok.

– Remek.

– Hát akkor megyek is, Godfrey.

– Talán az a legokosabb. Már úgy értem, nagyon örülök, hogy eljöttél és így tovább, de tudod, hogy van ez.

– Azt hiszem, meg is kellene köszönnöm neked – szólt Ann az ajtóban.

– Nincs mit. Nagyon boldog vagyok, ha amit mondtam, a legcsekélyebb mértékben hozzájárulhat ahhoz…

– Hát akkor szervusz.

– Szervusz – mondta Kétszersült. – Komoly érdeklődéssel fogom követni jövendő életpályádat. Halló, ki ez a pofa?

A pofa, akire célzás történt, a félelmetes Kelly kapitány volt, aki hirtelen nyilvánvalóvá vált a sötétségből, és betolakodott a búcsújelenetbe.

– Egy pillanatra – mondta a kapitány.

Ann rémülten nézett rá. A kapitány, szemébe húzott kalapjával, nyugtalanító jelenség volt.

– Házalók és kintornások a hátsó ajtón közlekednek – szólt Kétszersült, egy háziűr zordonságával. – Hacsak véletlenül – mondta, egy másik lehetőség jutván eszébe –, nem ön a lelkész?

– Nem vagyok a lelkész.

– Hát akkor ki maga?

– Nem fontos – felelte a kapitány kurtán. – Csak annyit akarok mondani, hogy innen nem mozdul ki ma este, és nem mozdul ki ez a fiatal hölgy sem.

– Micsoda?! – kiáltotta Kétszersült.

– Micsoda?! – kiáltotta Ann.

– Látják ezt? – kérdezte a kapitány.

Az előszobalámpa egy szakavatottnak látszó revolverre világított. Ann és Kétszersült megbűvölve meredt rá.

– Kint várok, ha netán valami ostobaságot akarnának csinálni – szólt a kapitány.

– De hát miről van szó? – kérdezte Kétszersült.

– Maga nagyon jól tudja. Na, most bemenni, és ne merjenek kijönni, ha nem akarják, hogy kilyukasszam a bőrüket. Komolyan beszélek.

A hallban Kétszersült úgy bámult a csukott ajtóra, mintha keresztül akarna nézni rajta.

– Csak a kertvárosba jöjjön az ember, ha izgalmat keres – mondta.

Ann felkiáltott.

– De nem maradhatok itt egész éjjel!

Kétszersült megrándult, mintha áramütés érte volna.

– De mennyire hogy nem! – helyeselt hevesen. – Nem tudom, te is értesültél-e róla, de szegény Kicsi hite a férfiakban alaposan megrendült az utóbbi napokban. Súlyos csapás érte, amelyet egy bizonyos Merwyn Flock nevű féreg mért rá. Ha rájön, hogy te meg én itt táboroztunk... Hű, a mindenit! – hörögte Kétszersült –, akkor mindennek vége. Semmi esküvői harang. Kicsi minden valószínűség szerint kolostorba vonul vagy valami hasonló helyre.

– De hát mit csináljunk? Ki ez az ember?

– Nem tudom. Nekem nem barátom.

– Biztosan őrült.

– Abszolút dilis. De ez mit sem segít rajtunk. Láttad azt a pisztolyt?

– Hát mit akarsz csinálni?

– Megint hörpintek egyet.

– Az mire jó?

– Megmondom, mire jó. Kitisztítja elmémet, képessé tesz, hogy szabadabban megbirkózzam egy problémával, amelynek

egyelőre még nem látom a megoldását. Rendszerint csuda gyors felfogású vagyok, de ha gyilkos őrültek bukkannak fel az előkertben, nem szégyellem bevallani, pillanatnyilag megáll az eszem. Csak egy bizonyos: hogy neked, egyelőre még nem tudom, mi módon, de valamiképp minél előbb el kell innen tűnnöd.

Visszavezette Annt a nappaliba, és szórakozottan a palack után nyúlt. Gondolkozott... gondolkozott.

3

A mi prózai korunkban szigorúan elítélnek mindent, ami a különcség határán mozog. Zokon vesszük és kárhoztató következtetéseket vonunk le. Ha csak mégoly kevéssé is eltérsz a mindennapi ember normális viselkedésétől, mindjárt fejcsóválással és gyanúval illet a gáncsoló világ.

Mind Kelly kapitány, mind Mr. Hoke cselekedeteit, amint láttuk, gondos és értelmes megfontolás irányította. A szolid józan észen alapultak. Mégis, éppúgy, amint Ann és Kétszersült a Mennyei Nyugalom nappali szobájában arra a következtetésre jutott, hogy a kapitány megzavarodott, sőt dilis, hasonlóképpen Berry és Lord Hoddesdon is hirtelenül ítélkezett a fal másik oldalán, és J. B. Hoke-ot ugyanazon az alapon marasztalta el.

Lord Hoddesdon volt az első, aki ezt a gondolatot szavakba öntötte. Megbűvölt szemmel és reszkető állkapoccsal figyelte j. B. Hoke pisztolyát.

– Ki ez az elmebajos? – kérdezte. Berry csillapítani igyekezett a kedélyeket.

– Semmi baj, Mr. Hoke. Barátok között van. Hiszen emlékszik rám, ugye? Én vagyok Conway.

– Ez egy közveszélyes őrült – folytatta Lord Hoddesdon. – Vegye le a nyavalyás ujját a ravaszról, uram, az ördögbe is – tette hozzá növekvő felháborodással. – Egy percen belül elsül.

– Fel a kezekkel – mondta Mr. Hoke báván.

– Már feltettük a kezünket – szólt Berry, még mindig bátyai szelídséggel. – Hiszen látja, nem? Na nézzen ide! Itt van ni!

És hogy nyomatékot adjon szavainak, mozgatni kezdte ujjait. Mr. Hoke undorral meredt rájuk, pislogott, és újabb parancsot adott ki.

– Hé – jegyezte meg. – Hagyja abba!

– Mit?

– Az ujjmozgatást. Nem szeretem.

Valahogy pókokra emlékeztette, és nem akart pókokra gondolni.

– Tudja, mit – szólt Berry. – Tegye le azt a pisztolyt, és üljön le szépen csendben, és akkor csinálok magának egy csésze finom teát.

– Teát?

– Jó, forró, erős teát. Azután valamennyien leülünk, és elbeszélgetünk, és maga elmondja szépen, hogy mi bántja.

Mr. Hoke bagolyszerű pillantást vetett rá. Úgy látszott, mintha az indítványt megfontolás tárgyává tenné.

– Volt nekem egy anyám – mondta,

– Igazán? – kérdezte Berry.

– Igenis! Az volt nekem. Anyám.

– Ez az ember nyavalyás, aljas, közveszélyes, kellemetlen őrült – szólt Lord Hoddesdon.

Mr. Hoke megdöbbent: őlordsága szavai szörnyű gyanút ébresztettek fel fátyolozott elméjében. Úgy tűnt fel neki, mintha Lord Hoddesdon, ha helyesen értelmezte szavait, kétségbe vonná épelméjűségét. Ez sértette. Ő lett volna az első, aki beismeri, hogy kicsit felöntött a garatra, és szellemi képességei ennek következtében veszítettek valamit szokásos elmeélükből; de mélyen megsértette, hogy valaki beszámíthatatlannak tartja.

– Azt hiszi, hogy bolond vagyok – mondta.

– Nem bolond – szólt Berry. – Csak éppen…

– Olyan őrült, mint egy spanyol – ragaszkodott hozzá Lord Hoddesdon, aki nem szerette, ha elkenik a dolgokat, ahelyett hogy a nevükön neveznék. – Lesz szíves elengedni azt a ravaszt, uram! Azt akarja, hogy kettős gyilkosság száradjon a lelkén?

– Nem vagyok bolond – szólt Mr. Hoke. – Nem, kérem.

– Egészen biztos, hogy nem az – szólt Berry. – Csak egy picit izgatott. Nem tenné le mégis azt a pisztolyt? Nézze, arra az asztalra éppen olyan jól illenék… Meséljen inkább az anyjáról.

Mr. Hoke elméjét még mindig sérelme foglalkoztatta. Ellenezte, hogy a társalgást mellékösvényre akarják terelni, az anyák témájára. Lesz még elég idő anyákról beszélni akkor is, amikor bebizonyította már ezeknek a kétkedőknek, hogy van olyan épeszű, mint akárki. Elkezdte felsorolni bizonyítékait.

– Hát akarják tudni, hogy miért csinálom ezt? Nem tudják, ugye? Dehogyis tudják. El sem képzelhetik, mi? A maga vörös hajú barátja nem mondta el, hogy mit mondtam neki a Megvalósult Álomról, ugye? Nem ám. Nem jött el, és nem adta le a drótot, mi? Ó, nem. Maga meg az anyái! Ne akarjon félrevezetni azzal, hogy az anyjáról beszél, mert nagyon jól tudom, hogy mit csinálok, és ha a maga anyjának nem tetszik, hát az az ő baja.

A tehetetlenül dühöngő Lord Hoddesdon számára ezek az álmokra és anyákra vonatkozó megjegyzések csak újabb bizonyítékot szolgáltattak, ha ugyan szükség lehetett erre, hogy a legjellegzetesebb őrültek egyikével áll szemben, akik valaha rászolgáltak a gumifalú cellára. Őlordsága Mr. Hoke utóbbi szónoklatát tiszta-puszta halandzsának tekintette. De Berry előtt, mintegy ködön át, feltűnt az értelme.

– Mi van a Megvalósult Álommal? – kérdezte.

– Nem tudja, mi? – kérdezte Mr. Hoke elhervadva. Óvatosan átment a szoba másik végébe, hogy jobban szemmel tarthassa foglyait, és háttal a falnak támaszkodott, feszülten figyelve őket.

– Nem tudja, mi? – mondta. – A vöröshajú nem mondta meg, mi? És maga nem hallgatózott ott az öreg Frisby ajtajánál, amikor ő meg én megbeszéltük, hogy suba alatt tartjuk, hogy egy új eret találtak? Nahát, ha azt hiszi, hogy holnap reggel bemegy Londonba, és elkezdi vásárolni a Szarvas Varangy részvényeket, akkor téved. Itt fog maradni, ezen a szent helyen, bizony.

Üveges szemét Lord Hoddesdonra fordította.

– És maga is, őr – mondta.

Berry éles kiáltást hallatott. Nagy világosság gyulladt agyában. Hogy mit jelent Mr. Hoke-nak a Kétszersültre

vonatkozó elmefuttatása, azt nem értette; de a másik szóözönéből az a hatalmas, alapvető tény emelkedett ki, hogy a Megvalósult Álom végeredményben mégsem volt hasznavehetetlen bánya, és az öreg Frisby és ez a részeg vipera ezt elejétől fogva nagyon jól tudta. És berántották Berryt, hogy adja el bagóért.

Tehetetlen düh fogta el.

– Szóval maga tudta, hogy réz van benne?! – kiáltotta.

– Persze hogy tudtam. És dagadtra fogom magam keresni rajta. Majd meglátja. A hét végére a Szarvas Varangy száz fölé fog emelkedni.

Fütyülő sóhaj szakadt fel Lord Hoddesdonból. Karja megfájdult, és az értelmetlen megjegyzések fejét még jobban megfájdították. Álmok és anyák és most még hozzá szarvas varangyok is... Ez több, mint amennyit egy korlátolt szellemi képességekkel rendelkező arisztokrata elviselhet.

Berry ujjai megint mozogni kezdtek, és Mr. Hoke nem hagyta ezt a tényt megjegyzés nélkül.

– Ne mozgassa! – szólt.

A falnak támaszkodott, és igyekezett szilárd helyzetbe hozni hűséges pisztolyát. Nem tetszett neki Berry arckifejezése. Ami azt illeti, Lord Hoddesdon arckifejezése sem tetszett neki. Meg is akarta mondani, amikor minden előzetes figyelmeztetés nélkül hangos, recsegő dobbanás hallatszott, és a fal egy tekintélyes része Mr. Hoke feje búbjára esett...

– Tyűha! – kiáltotta Mr. Hoke, nem értve a helyzetet. A legérthetetlenebb eseményeknek is mindig van okuk.

J. B. Hoke úgy vélte, hogy e hirtelen feloszlása annak, ami addig szilárd falnak látszott, a csodák osztályába tartozik. Azt

gondolta, amennyiben egyáltalán képes volt gondolkozni, hogy földrengés van.

Elméje egy pillanatig azzal az elmélettel is játszadozott, hogy talán eljött a világ vége. Pedig a valóságban nem történt más, mint az, hogy Berry szomszédja, Lord Biskerton, megkísérelt közvetlen összeköttetést létesíteni a Mennyei Nyugalom és a Fészek között.

Amint emlékezetes, Kétszersültünket éppen a gondolkozás állapotában hagytuk magára. Egy ilyen kaliberű agyvelő nem gondolkozhatik huzamosabb ideig anélkül, hogy valami határozott eredményre ne jutna. Alig nyelt el Kétszersült egy jó adag whiskyt egy kevéske szódával, és alig készített még egy italt, amelyben ezúttal kevesebb volt a whisky és több a szóda, amikor felvillant benne az égető probléma megoldása. Hirtelen kivirult egy gondolat, mint egy szép, teljes rózsa; Kétszersült lerohant a pincébe, majd ismét felrohant, ezúttal azzal a csákánnyal felfegyverezve, amelyet némely kertvárosi háztartásban a szén felaprítására használnak.

Gondolatmenetét könnyű követni. Minél inkább szemébe ötlött menyasszonyának fényképe a kandalló párkányán, annál tisztábban érezte, valaminek történnie kell, hogy véget érjen Ann és az ő kényszerű édes kettese a Mennyei Nyugalom területén. Kelly kapitány nyomatékosan kifejezett nézetei meggyőzték arról, hogy Ann nem távozhat a megszokott útvonalon, és így az egyedül lehetséges másik útvonalat választotta. Ha egyszer Berry nappalijában vannak, a dolog legalább édes hármassá válik. Már ez is elég, így hangzott Kétszersültünk végítélete.

Elevenen meglóbálta fegyverét, és örömmel vette észre, hogy kevés ellenállással találkozik. A kertvárosi ikervillák építői a válaszfalakat nem ilyen támadásokra való tekintettel

építik. Kétszersült felbátorodott, és megkettőzte erőfeszítését.

Lord Biskerton, amint mondtuk, örült. De ritka dolog ezen a világon, hogy mindenkit boldognak találjunk ugyanabban az időben, és hiába is állitanók, hogy Mr. Hoke osztozott az örömében. Hogy mit kell tennie, eltekintve attól, hogy egy szemrehányó – „Hé!”-t hallatott, maga sem tudta; de azt tudta, hogy sehogy sem tetszik neki a dolog.

Rémülettől tágra nyílt szemmel hátrált a zavar középpontjától; és ebben a pillanatban Berry, örömmel ragadva meg az alkalmat, előreugrott, és egy ügyes mozdulattal kirúgta a pisztolyt a kezéből. Majd ő és Mr. Hoke a földön folytatták tárgyalásukat.

Lord Hoddesdon leeresztette fájó karját, felemelt egy jókora széket, és a rohamosan növekvő falhiány közelében helyezkedve el várta a fejleményeket. Harcias volt, de nem lepődött meg. A kertvárosi élet zordonsága, amelyet először nappal és most éjszaka élt át, megedzette Lord Hoddesdon lelkét. Amint az alaszkai utazó megtanulja, hogy sem az isteni, sem az emberi törvény nem érvényes az ötvenharmadik szélességi foktól északra, őlordsága is tudomásul vette, hogy a civilizált élet valamennyi előnyét felfüggesztettnek kell tekinteni, ha egyszer az ember London délkeleti huszonegyedik kerületében találja magát.

Ily módon tehát nem Lord Hoddesdon, a közismert klubtag, de nem is Lord Hoddesdon, az ascoti királyi páholy látogatója állt most felemelt székkel Berry Conway nappalijában. Hanem egy visszaütés Lord Hoddesdon harcos őseire, egy primitív Lord Hoddesdon, akit megacélozott az a felismerés, hogy az elátkozott kertváros bármely adott házában kész lehet az ember arra, hogy gyilkos, ámokfutó

őrültek bukkannak elő minden zegből és zugból, és feltette magában, hogy nem adja olcsón az életét.

A repedés a falon egyre szélesebb lett, és Lord Hoddesdon arca egyre zordonabb. Mint nagy őse, aki annyira kitüntette magát az agincourti csatában, ő is kész volt, ha kell, küzdve esni el.

Az ál-Axminster szőnyegen pedig élénken és nagy lelkesedéssel folyt a küzdelem Berry és látogatója között. Lehet, hogy J. B. Hoke aznap kissé meggondolatlan volt frissítő italok dolgában; lehet, hogy londoni visszavonultsága idején a békés élet ernyesztő hatása sokat rontott alakján, és könnyebben kifulladt, mint azelőtt; de tüzes ifjú korában meglehetősen félelmetes kocsmai verekedő volt, és győzelmeitől visszhangoztak a bárok a San Franciscó-i Barbary Coasttól New York Tenderloin kerületéig; és a régi ügyességből még sok ott lappangott benne. Abból a módból, ahogy sípcsonton rúgta Berryt, és fogának helyet keresett Berry bal fülén, mindjárt láthatta az ember, hogy nem újonc az, aki a padlón terpeszkedik és tekereg.

Ezt Berry is észrevette, és egész lelkét beleadta a küzdelembe. És egy darabig a harc kimenetele kétesen ingott ide-oda. Akkor azonban Mr. Hoke elkövette azt a súlyos taktikai hibát, hogy talpra állt.

Legjobb barátai nem ezt tanácsolták volna neki. Anyja, akiről oly érző szívvel beszélt, csettintett volna, és megrázta volna kedves fejét, ha látja, hogy fia ilyen nyilvánvaló hibát követ el. J. B. Hoke-nak inkább a szőnyegi hadviselés szabadabb és könnyebb feltételeihez kellett volna ragaszkodnia. Ha felkelt, túlságosan kiemelkedő célpontot nyújtott. Míg a földön mintha csupa láb és fog lett volna, mihelyt felkelt, kiderült, hogy hasa is van. Berry ezt rögtön

átlátta. Ennek okából két alapos ütést mért Mr. Hoke rekeszizmára. És Mr. Hoke toroköblögetésszerű, lemondó hangot hallatva összeomlott, mint egy arab sátor, majd hanyatt feküdt. És Berry, a pisztolyra ugorva, amely a csata bére volt, felvette, és ott állt lihegve.

Igyekezett lélegzethez jutni, mert kifulladt az imént lezajlott küzdelemben, amikor mögötte nagy robaj hallatszott, majd éles üvöltés, és Berry megfordult.

Régi barátja, Lord Biskerton, ott ült a földön, sebesült csuklóját babusgatva, míg régi barátjának atyja, Hoddesdon, az Ökölvívó, meglepetten és megdöbbenten állt tette fölött.

– Godfrey!

– Helló, atyám. Ön itt?

– Godfrey! – kiáltotta Lord Hoddesdon. – Megütöttelek, fiam?

– Papa – szólt Kétszersült –, sosem mondott igazabb szót ennél. Ha nem kapom fel idejében a karom, a grófság nem száll sohasem az egyenes leszármazottakra.

Ebben a pillanatban Ann keresztüllépett a falba eszközölt lyukon.

4

– Csak gyere be bátran – szólt Annhez Kétszersült szívélyesen. – És köszönd meg csillagaidnak, hogy nem mondtam, hölgyek előre. Különben téged ütnek agyon. Atyám ugyanis éppen sátorcölöp-beveréssel foglalkozott.

Ez Ann-nek még csak a harmadik látogatása volt Pacsirtavölgyben, és nem ismerte kellőképpen a kertvárosi élet egészséges forgalmát. Lord Hoddesdon, ha belép egy pacsirtavölgyi nappali szobába, és ott két holttestet talál a padlón, a jelenséget filozofikus beletörődéssel veszi tudomásul, mint a kertvárosi tevékenység teljesen normális és mindennapos megnyilvánulását. Ann viszont meglepődött.

– Mi történt? – hebegte.

Lord Hoddesdon a törzsvendég nyugalmával válaszolt a kérdésre.

– Őrült – magyarázta. – Közveszélyes. Mr. Conway ártalmatlanná tette.

Ann meghatottan nézett Berryre. Szívében a régi szerelem és tisztelet dobogott. Berry fél szeme csukva volt, mint ahogy olyan szemek szoktak lenni, amelyeket egy könyök alaposan benyomott, és arcán vér csöpögött végig; de Ann úgy nézett rá, mint egy szép festményre.

– De hisz ez Hoke – szólt Kétszersültünk felébredt érdeklődéssel. – Mikor lett a derék Hoke süsü? Ebédnél még egészen épeszű volt.

Berry kelletlenül nevetett.

– Nem is süsü, Kétszersült – mondta. – Tudja, mit csinál. Kétszersült, igazad volt. Csakugyan elfűrészelt engem a bányával. Éppen most magyarázta el.

– Igen, nekem is elmondta. Tudod te, mit jelent ez, Berry?

– Megsebesült, Berry drága? – kérdezte Ann. Berry rábámult.

– Mit mondott?

– Azt kérdeztem, megsebesült-e?

– Azt mondta, „drága”?

– Hát persze hogy azt mondtam!

– De…

– Még mindig szeret – magyarázta Kétszersült. – A részéről nemrégiben elhangzott kijelentések abban az irányban, hogy nem óhajt többet látni, merőben félreértésnek minősíthetők. Lehullott szeméről a hályog.

– Ann! – szólt Berry.

– Jöjjön ide – szólt Ann –, hadd puszilja meg mama a bibit, hogy meggyógyuljon.

– De… hiszen… az ördögbe is!

Ezúttal Lord Hoddesdon szólalt meg. Sürgősebb ügyek elfeledtették vele egy időre a küldetést, mely e házba irányította, de most megint eszébe jutott az egész, és borzadva bámult a szörnyű látványra: Ann, az örökösnő, az öreg Frisby unokahúga, most repül ki a családból. Kétségbeesve tekintett fiára, segélyt és támaszt várva, de Kétszersültünket más dolgok foglalkoztatták.

– Egy pillanatra – mondta Kétszersült. – Tisztában vagy azzal, Berry, hogy a Szarvas Varangy Réz, amelyet most egy font és hat shillinggel vagy valahogy így jegyeznek, rövidesen száz fölé fog felmenni?

– Hogyne – szólt Berry keserűen. – Hoke mondta. Azért jött ide. Leült és pisztolyt szögezett rám, nehogy bemehessek Londonba és összevásárolhassam a részvényeket. Nem tudta a szerencsétlen flótás, hogy akkor sem vásárolhatnám össze, ha autót küld értem.

– Már miért ne?

– Mert nincs pénzem.

– Dehogyis nincs. Kétezer fontot kaptál, itt van nálam. Csak alá kell írnod a csekket.

Berry elképedve bámult a papírlapra.

– Hogy jutott ez hozzád?

– Nem fontos. Vannak bizonyos módszereim.

– Frisby ügyvédje írta alá.

– Ne törődj vele, ki írta alá, ha egyszer az aláírása jó. Írd rá a neved a hátuljára, és add nekem kölcsön a felét. Nagy vagyon röhög a szemünk közé, fiacskám. Papa, ha valami úton-módon fel tudsz hajtani egy kis pénzt holnap vagy holnapután, verd Szarvas Varangy Rézbe és tűnj el. Főnyeremény.

Lord Hoddesdon nagyot nyelt.

– Frisby csak tegnap adott nekem egy hatszáz fontos csekket.

– Igazán? Az egész zűr egyik legkedvesebb vonása az, hogy az öreg kalóz finanszírozza egész kis vállalkozásunkat. A gödölyét anyja tejében főzzük meg, ez az az eset. – Kétszersült elhallgatott, majd kétségbeesett búbánat ült arcára. – Ó, istenem! – nyögte.

– Mi baj?

– Hogy nem mehetünk ki innen. Bezártak.

– Kicsoda?

– Hoke cimborája, aki kint leselkedik.

Berry felhördült.

– Mindjárt elbánok vele!

– De revolver van nála.

– Nálam is!

– Ja – mondta Mr. Hoke, ezúttal járulván először hozzá a társalgáshoz –, de nincs megtöltve.

– Micsoda?

Berry utánajárt a kijelentésnek, és megállapította, hogy az igazságot tartalmazza.

– Mindig is éreztem, hogy elfelejtettem valamit – mondta Mr. Hoke. – Ez volt az.

– Kötözze meg ezt a gazembert, papa – szólt Kétszersült szigorúan –, és hajítsa be a pincébe. Remélem, megeszik az egerek.

Egyre növekvő helytelenítéssel tekintett Mr. Hoke-ra. Hoke lomposságának köszönhető, hogy a Fészek helyőrsége harcképtelen. Korunk átka az, így érezte Kétszersültünk, hogy mindent ilyen lomposan, gondatlanul intéznek el. Az ember mást vár egy olyan üzletembertől, mint J. B. Hoke, még ha egész délután egyfolytában hörpintgetett is. Így érezte Kétszersültünk, és lehangoltság vett rajta erőt.

Mr. Hoke lelkét viszont napsütés töltötte be. Még nem veszett el minden, állapította meg. Sőt még semmi sem veszett el. Ő maga ugyan harcképtelen lett, de itt van kitűnő barátja, Kelly kapitány, és Kelly kapitány szakember az ilyen helyzetekben.

– Jó, jó, csak kötözzenek meg – mondta. – Mit segít az magukon?

Berry az ajtó felé tartott.

– Berry! – kiáltotta Ann. – Hová megy?

Berry megállt.

– Hogy hová megyek? Kipofozom a lelkét annak a fráternek.

– Én is veled tartanék – szólt Kétszersült melegen –, de atyám fogta magát, és összezúzta a karom. De talán ön, papa, Berryvel mehetne és segíthetne neki?

Lord Hoddesdon úgy gondolta, hogy inkább nem. A régi harcias szellem kezdett elapadni benne.

– Ez fiatalembernek való dolog – mondta.

– Berry! – kiáltotta Ann.

De Berry már ott sem volt.

A most következő szünetben kevés fontos kijelentés hangzott el, legfeljebb Mr. Hoke részéről.

Mr. Hoke, bár Kétszersült jóindulatúan mindent elkövetett, hogy megfékezze, és e célból belerúgott az oldalába, mégis csaknem lírai hangnemet ütött meg üzlettársával kapcsolatban.

– Egy gorilla – mondta. – Sosem lő mellé.

Egy pillanatig elgondolkozva hallgatott.

– Igazán kár ezért a Conwayért – mondta. – Olyan derék fiúnak látszott.

Kívülről valami csoszogásszerű hang zavarta meg elmélkedésében.

– Ahá – szólt Mr. Hoke tűnődve. – Most hozzák a holttestet.

Az ajtón belépett Berry. Nem volt egyedül. Vállára támaszkodott a kapitány.

A kapitányt egy tompa eszközzel megsebezhették.

– Rakjátok mind a két fickót a pincébe – szólt Berry –, és ki ne engedjétek, amíg holnap el nem intéztük a dolgunkat.

– Majd én vigyázok rájuk – szólt Lord Hoddesdon.

– Hogy csináltad, öregem? – kiáltott Kétszersült.

Berry egy pillanatig hallgatott. Gondolkozott valamin.

– Nekem is vannak módszereim – szólt.

– Berry! – kiáltott Ann.

Berry gyengéden nézett rá. Csak egy szemmel cselekedhette ezt, de az az egy szem kettő helyett dolgozott.

– Kísérjem el a kocsijához?

– Igen, legyen szíves.

– Menjek én is? – kérdezte Kétszersült.

– Inkább ne – szólt Berry.

---

[1] H. W. Longfellow (1807–1882): A nyíl és a dal. (Ford. Gyárfás Endre)

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

– Drágám – mondta Berry.

– Igen, drágám? – szólt Ann.

Ann a kormánykerék mellett, ült, Berry pedig a kocsihoz támaszkodott. Bodzaliget sötét, illatos és csendes volt.

– Ann – szólt Berry. – Szeretnék valamit mondani magának.

– Hogy szeret?

– Valami mást.

– De azért szeret?

– Szeretem.

– Mindazon aljasságok ellenére, amiket a Parkban mondtam?

– Igaza volt.

– Nem volt igazam.

– Hazudtam magának.

– Nem fontos.

– De fontos. Ann.

– Igen?

– Valamit szeretnék mondani magának.

– Halljuk.

Berry elnézett Ann mellett a dísztó irányába.

– Arról az alakról.

– Melyik alakról?

– Hoke barátjáról.

– Mi van vele?

– Maga azt mondta, hogy milyen bátor voltam.

– Az is volt. Ilyen bátor dologról még nem is hallottam.

– Maga most úgy néz rám, mint egy hősre.

– Hát persze.

– Ann, szeretnék mondani valamit magának. Tudja, mi történt, amikor kimentem?

– Ráugrott és leütötte.

– Nem én. Amikor kiértem, ott feküdt a földön, a feje egy babérbokorban.

– Mi?

– Bizony.

– De…

– Várjon, mindjárt elmondom. Emlékszik a gazdasszonyomra, Mrs. Wisdomra?

– Arra a kedves, idősebb asszonyra, aki elmondta nekem, hogy maga zokniban alszik?

Berry összerázkódott.

– Soha életemben nem aludtam zokniban – szólt hevesen. – Ő azt hiszi, de sosem tettem meg.

– Szóval mi van Mrs. Wisdommal?

– Mindjárt elmondom. Mrs. Wisdom egy Finbow nevű itteni rendőr menyasszonya.

– Nos?

– Ő és Finbow moziban volt Brixtonban.

– Nos?

– Az asszony hazajött – folytatta Berry makacsul –, és egy idegen férfit látott az előkertünkben leselkedni.

– Nos?

– Azt hitte, betörő.

– Nos?

– Így hát fejbe vágta az esernyőjével, és nekem nem maradt más dolgom, mint az, hogy behozzam. Most mindent tud.

Hallgattak. Azután Ann gyorsan kihajolt a kocsiból, és megcsókolta Berry feje búbját.

– És maga azt hitte, hogy ezt rossz néven veszem?

– Azt gondoltam, megbánja, hogy annyira megcsodálta rettenthetetlen bátorságomat.

– És mégis elmondta?

– El.

Ann megint megcsókolta a feje búbját.

– Helyes is – mondta. – Mama azt szereti, ha az ő kisfia mindig igazat mond neki.